LEGĂTURI

ALEXANDRE TESTA

LEGĂTURI

UN ROMAN DE **ALEXANDRE TESTA**

smArt PUBLISHING

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Legături / Alexandre Testa – București : Smart Publishing, 2016

ISBN 978-606-8823-06-5

821.135.1-31

Copyright © 2016 Alexandre Testa
Toate drepturile rezervate.
Copyright © 2016 Smart Publishing

Tehnoredactor:
Liviu Stoica

ISBN 978-606-8823-06-5

București 2016

Acest roman este pură ficțiune și niciun personaj nu intenționează să portretizeze vreo persoană sau vreo combinație de persoane din viața reală.

Eram în barul ăsta vulgar din Roman. Avea un nume pe care nu-l mai reținn. Atmosfera era plăcută pentru o zi ca aia. Era frig și înnorat, înăuntru se auzea rock, iar eu aveam pe masă cincizeci de Jack. Tocmai lipseam de la orele de curs, iar tipa care ieșea acum din bar îmi lăsase ceva din parfumul ei. Au intrat alte trei, dintre care una mi-era cunoscută. Am privit-o lung până să mă vadă.

— Hei, ce faci aici?

— Bine, doar ce m-am văzut cu o prietenă, i-am zis în timp ce îmi pregăteam paharul de o gură.

— Ăă. Iubita?

I-am răspuns că nu printr-un gest al capului și privirii.

— Nu pare deloc genul tău de local, mi-a zâmbit ea.

— De unde știi tu care e genul meu?

— Ție îți plac alea fițoase, nu barurile astea, știu eu.

— În momentul ăsta chiar îmi place aici. Dar lasă asta și zi-mi de tine. Au dat faliment barurile din Iași?

— Nu, mi-a râs sarcastic. Mi-am zis să fac o vizită acasă weekendul ăsta și m-au tras fetele aici. Rămăsese să ne

întâlnim mai mulți. Nu cred c-au ajuns, mi-a spus în timp ce arunca în jur o privire căutătoare.

— Mhm.

— Nu te deranjează dacă îți mai țin companie câteva minute, nu?

— Așa prietene plictisitoare ai?

— Nu, mi-a răspuns râzând.

— Nu, baby! Cum să mă deranjeze compania ta?

— Eu știu? Mă gândeam că poate se întoarce prietena ta sau…

— Și dacă s-ar întoarce, ce? am zâmbit eu.

— Păi nu știu ce fel de relație aveți voi.

— Ne-am văzut acum. Cred că am petrecut câteva ore împreună, i-am zis uitându-mă estimativ la ceas, și probabil că ne-om mai vedea când ni s-o face dor.

— Doamne, ce playboy ești! mi-a zis cu un zâmbet care-mi spunea adevărata ei părere.

— Ce e? Doar m-am bucurat de compania ei.

— Și invers?

— Sper să se fi întâmplat și invers.

— Normal că s-a întâmplat! Probabil că ai aburit-o pe săraca fată de n-a mai putut.

— Eu nu mint. Adică nu mai mult decât o fac ceilalți, m-am scuzat.

— Deci recunoști că ești mincinos!

— Nu în sensul în care o spui tu.

— Ei, hai...! Să punem altfel problema: tu oferi ceea ce pretinzi de la ea?

Am patrulat-o cu o privire care încerca să înțeleagă ce se întâmplă.

— Acum, vorbind de ea – tipa care a fost aici mai devreme?

— Nu neapărat, fiindcă oricum n-o cunosc. Vorbesc de o tipă oarecare. Îi oferi ceea ce vrei ca ea să-ți ofere?

— De cele mai multe ori avem dorințe diferite, i-am răspuns.

— Adică?

— Adică eu îi ofer compasiune, în timp ce ea îmi oferă companie. Iar pe mine asta mă mulțumește.

— Și dacă tot companie își dorește și ea?

— Atunci ne bucurăm, pur și simplu, unul de compania celuilalt, i-am zâmbit.

— Vorbe! Sunt sigură că și tu vrei compasiune.

— În anumite momente, probabil.

Nu înțelegeam unde voia să ajungă.

— Păi și…?

— Scopul meu nu e să o găsesc pe cea care mă înțelege pe mine din plin. Atâta timp cât cred că le pot înțelege eu, de ce să nu le ofer lor o fantezie? Ceva pasager, dar semnificativ. Scurt, dar intens. Înțelegi la ce mă refer?

Mi-a aruncat o privire ca și cum aș fi părut încrezut.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Poate că mi-e mai bine burlac. Sau poate că am reușit să îndepărtez persoanele care contau de fapt. Sau m-o fi aranjat bine vreuna, cine știe?

— Probabil un pic din toate trei.

— Probabil, am repetat eu în timp ce cugetam asupra răspunsului ei: *O afirmație destul de pertinentă*, gândeam. *Sunt șocat. Ce naiba?? Aaa. Eu am afirmat, ea doar a dat cel mai bun răspuns. Sunt un tâmpit!*

— Să înțeleg că tu nu ești genul care înșală sau minte.

Sarcasmul ei se simțea până în celălalt capăt al barului.

— Acum, ține de semantică. Dar nu, nu înșel pentru că n-am pe cine, iar de mințit, nu prea am de ce.

— Sună bine când o spui acum, dar faptele de obicei contrazic vorbele.

— Cu toții ne abatem de la propriile afirmații, indiferent că sunt eu, tu sau un preot catolic.

— Mda. Și zi-mi! Zi-mi care e mișcarea ta!

— Mișcarea mea? am râs.

— Da, mișcarea ta, mi-a spus cu ochi curioși, dornici de aventură. Sau de amuzament.

— Nu cred că am un șablon, i-am zis. Pur și simplu mă înțeleg cu tipa respectivă. Cu unele mă conectez mai bine, cu altele, mai prost. Dar întotdeauna ajungi să-i spui cât e de frumoasă…

— De ce îi spui asta?

— Pentru că e adevărat. E ceva superb în fiecare dintre voi. Ceva ce merită toată atenția noastră. Un zâmbet, un

secret, o formă, un gest. Până la urmă, cred că asta ne dorim cu toții – să fim remarcați pentru acele lucruri pe care le cunoaștem doar noi despre noi.

M-a privit într-un fel surprinsă, parcă derulându-i-se toată discuția în ochii mari și căprui.

— Vrei să spui că ești, de fapt, prietenul femeilor?

— Am un prieten care nu vede expresia asta ca fiind un compliment, i-am răspuns amuzat.

A râs.

— Dar ce, mă vedeai vreun dușman de-al lor?

— Mm, probabil. Un misogin de clasă, mi-a zis în timp ce buzele i-au fugit într-un zâmbet.

— Și mai crezi asta despre mine?

— Cumva. Nu știu. E ciudat să-ți schimbi o părere veche despre cineva în doar câteva minute?

— Dacă pui problema așa, sună un pic ciudat. Dar când vine vorba de mine, orice e posibil, i-am răspuns zâmbind.

Am mai stat vreo zece minute, după care am plecat de acolo. Următoarea dată când m-am întâlnit cu Olivia; sau următoarea, întâi pereții camerei mele au încercat să-i țină în frâu țipetele, apoi mâinile mele au încercat să-i împiedice lacrimile să-i năvălească pe obraji. Inutil. Dar povestea mea nu începe într-o zi înnorată. Povestea mea începe ceva mai devreme, când am revenit pentru o perioadă de timp în orașul meu natal.

I

Era o zi însorită de februarie când m-am întors în București. Încă nu știu dacă era, într-adevăr, atât de cald sau bagajul nesimțit de pe umăr mă încălzise. Am coborât din tren – Gara de Nord. Primul lucru pe care l-am văzut printre oamenii care se împingeau a fost peretele de culoare crem-murdar ce despărțea gara de blocuri, apoi ceasul analogic din stânga mea, de pe peron. În minte mi se derulau imagini de la ultima vizită în capitală, când am respirat aerul aceluiași loc. Era noapte, miros de fum, peroane goale, luminate vag, și un cerșetor sau doi. Acum mă simțeam cam incomod în toată aglomerația asta. Și îmi tot suna telefonul. Am lăsat geanta jos și, cu greu, am reușit să-l scot din buzunarul blugilor. Era Ioana, soția fratelui meu, pe care deja o văzusem. Ea mă aștepta în gară. Fratele meu era într-un local ce-și spunea Taverna Viilor, unde era ospătar.

— Hei, cum a fost drumul?

— Plictisitor. Totuși am apucat să văd un film.

— E bine. Apropo, dacă vrei să bei o cafea, acum e momentul să-mi spui, pentru că acasă nu mai avem, m-a corupt ea.

— Cafea să fie!

Urma să ne oprim la un local înghesuit de acolo, unde să-l așteptăm pe Robert, un prieten foarte bun de-al fratelui meu, cu care aveam să mă împrietenesc și eu. M-a întrebat dacă vreau să mănânc. Nu-mi era foame, eram doar puțin obosit sau ușor nostalgic. O cafea și o conversație despre drum aveau să mă rezolve, am spus. Am făcut comanda. Câte o cafea fiecare, ea a cerut și o apă plată. Nu la mult timp după, a sosit și Robert. Era mai înalt ca mine și era îmbrăcat cu niște pantaloni de blugi, deschiși la culoare, ce-i lăsau la vedere părul negru de pe picioare, printr-o tăietură în dreptul unui genunchi. Avea un pulover și un sacou negru, strâmt, și un mers larg și încrezut.

— Dar de unde vii tu, așa elegant? l-a întrebat Ioana.

— Nu știi că eu mă însor în fiecare zi?

— Da, da. Cu aceeași femeie! i-a răspuns Ioana, încercând să mă amuze.

— Ce faci, cocoș? Mă mai cunoști?

— Normal că te știu, i-am răspuns.

Nu ne mai văzusem de mult. De la nunta fratelui meu și a Ioanei care stătea acum în celălalt capăt al mesei. Trecuseră câțiva ani de atunci.

— Și? Cum a fost drumul? Vreo companie frumoasă timp de 5 ore?

— A durat chiar mai mult, dar nu am avut nicio companie. Am prietenă!

— Prietenă? Și ce? Nu puteai să întreții o conversație inocentă cu vreo fată din tren?

— Mno, sunt băiat cuminte, i-am răspuns.

— Cu-minte erai dacă făceai cum ți-am spus! E clar, am de muncă cu tine! mi-a spus într-o manieră clar superioară.

Și-a scos țigările din buzunarul de la pantaloni, niște țigări negre și tari. Și-a aprins una și am continuat dialogul, dezbrăcându-mi intimitatea ca și cum ar fi jumulit o pasăre, pană cu pană. Dar mă simțeam bine în postura în care mă aflam.

După conversația de revedere care devenise de fapt cunoașterea mea, m-am mai relaxat. Cunoști mai bine un om după întrebările pe care ți le pune decât după răspunsurile pe care ți le dă. Știam că mă voi înțelege bine cu el sau că voi fi bine în noul cămin. Am zărit puțin din entuziasmul meu transmisibil și la el. Într-un fel. Doar că încerca să nu arate asta. El era mereu tipul cu entuziasmul greu de ridicat. Rareori se lăsa entuziasmat complet de un lucru. Și chiar dacă o făcea, era mai mult sarcastic. După aproximativ o oră ne-am îndreptat către casă.

Când am ajuns, mi s-a prezentat apartamentul în care aveam să stau. De cum am intrat mi s-a părut mic. Eram pe un hol legat de bucătărie. Aceasta era acoperită de faianță albă și mobilă modernă de-un maro brun.

— Fă-te comod, David! mi-a zis Ioana.

Mi-am agățat geaca într-un cuier și m-am uitat în oglinda atașată de el. Am intrat ca un străin rușinos, să văd restul apartamentului, printre care baia, care avea ușa întredeschisă și un coș de rufe neîncăpător. Obișnuit pentru ei, de atunci și pentru mine. Am văzut un joc de darts zăbovind sub o masă din sufragerie. Admiram tot ce-mi cădea sub ochi cu o precizie de parcă trebuia să reținem tot.

Următoarea zi avea să fie prima mea zi de școală la noul liceu, „Petru Rareș". Aflasem că diriginta mea îi anunțase pe proaspeții-nevăzuți colegi de sosirea mea în cuibul cu nemernici și de mediile mele încântătoare la fostul liceu. Probabil aveau în minte o imagine foarte sumbră a ceea ce puteam fi eu: un tip docil, cu cărare pe mijloc, ochelari de vedere și îmbrăcat modest. Odată ajuns în clasă, majoritatea și-a dat seama de proastele presupuneri ce le făcuse asupra scopului meu de a-mi umple rubricile din catalog cu note de zece. După câteva luni, mă învârteam în cele mai populare cercuri, împreună cu Ștefan sau Vlad. Nu mă prea interesau notele, activitatea școlară sau să fiu dat drept exemplu de către profesori. Scopul meu principal era să-nțeleg câte ceva din fiecare materie, să-mi dezvolt cultura generală. „Să nu respir degeaba" – cum îmi spunea tata. Pe de altă parte, voiam să mă distrez.

Mediul în care trăim ne strecoară dorințele pe gât. Eu sunt parte din generația asta, în care telefonul mobil sau internetul sunt necesități absolute. Alcoolul, tutunul

și cazinourile sunt viciile de bază. Iar sexul este ușor de obținut. Nu știu cât de mult mă bucură asta, dar știu că au existat vremuri mai grele și vor urma altele mai nasoale.

Am plecat cu Robert. Era o zi aproape caldă și însorită de februarie. Zăpada care era în cantități mari se topea, făcând din șosea o adevărată mlaștină. Am mers vreo șase stații cu autobuzul, după care a trebuit să-l schimbăm. Am așteptat cam un sfert de ceas și nici urmă de autobuzul cu pricina. Mai rămăseseră doar două stații pe care le-am parcurs pe jos, în timp ce Robert își aprinsese una dintre țigările lui negre. Eu eram în niște tenișI de piele, cu siguranță nu prea potriviți pentru perioada aceea a anului, dar cu care străpungeam viteaz zăpada aflată în proces de topire.

Am ajuns, iar prima imagine ce mi-a apărut în fața ochilor a fost o clădire măricică, de două etaje, plus parterul, în spatele unei curți pline de zăpadă.

— Eu am plecat! Mă duc pe la Sabina.

— Bine, cocoș, i-am răspuns.

— Știi să ajungi acasă, nu?

— Eh, dacă mă pierd, sun un prieten, i-am răspuns sarcastic și am dat să intru în curtea școlii, care era păzită de niște gardieni.

— Vă salut, mă lăsați și pe mine să intru?

— Salut, mi-a răspuns unul. Dar nu te-am mai văzut, ești din liceu?

— Da, sunt nou.

— Aaa, a spus el ducând mâna spre lacăt. Să-ți faci rost de un ecuson că altfel nu mai intri, poți să fii tu și băiatul directoarei!

— Desigur! am răspuns cu o politețe prefăcută.

După câteva luni, primeau palmat câte o țigară sau două pentru o ieșire la magazin. Sau, dacă eram eu, pentru a ajunge la Unirii sau a urca în mașina lui Robert cu vreo destinație necunoscută. Terase, pub-uri, orice.

Curând am început să cunosc pe toată lumea. Era bine. Am cunoscut și câțiva profesori. Toți mă ridicau în picioare să le explic de unde vin și ce profil aveam la fosta școală. Cei mai mulți credeau că veneam de la un alt liceu bucureștean. Îi surprindeam totuși când le răspundeam „județul Neamț", împreună cu alte detalii.

Asta se întâmpla la liceu. Acasă, cel mai durabil lucru dintre toate consta în convorbirile telefonice cu Iustina. Era iubita mea. Dragostea mea. Îmi asigura suferința, iar eu i-o dăruiam înapoi. Desigur, am avut și clipe frumoase de-a lungul perioadei cu ea. Clipe care s-au imprimat undeva, în sufletul meu sau al ei. Cu ea mi-am început nesăbuita de viață sexuală. Și ea cu mine. Cu ea am stat zile în șir, închis în casă. Și ea cu mine.

O cunoscusem cu câteva luni înainte de nefericita mea revenire în capitală. Eram eu, alături de barul de care mă sprijineam, și un proaspăt amic, Ares, dar noi îi spuneam Keo. Am văzut-o pe ea – îmbracată cu niște pantaloni negri, scurți, un tricou alb, pe care i se așternea părul blond și

lung, iar în picioare avea niște sandale romane, fără toc, ce se închideau pe gleznă într-un fel antic și sofisticat. Îmi savuram panorama către ring, având-o pe ea în prim-plan. Mai era cu o tipă pe care nu mi-am dat seama că o cunosc. Mi s-a părut că blonda își ațintea privirea către mine. Mă găsea periodic cu priviri inocente în timp ce își vedea de dansul ei.

— Hei, tipa aia se uită la mine? l-am întrebat pe Keo.

— Eu cred că la mine se uită! mi-a răspuns el, rămânând câteva secunde cu privirea asupra fetelor.

Lucru cinstit, era un tânăr chipeș, îmbrăcat bine, iar pe atunci, nu purta ochelari. Dar eu eram prea încrezător.

— Eu mă duc să mă bag în seamă! i-am spus și am dat să plec.

— Stai, stai, stai!

— Ce e? Crezi c-o s-o sperii? l-am întrebat râzând.

— Nu. Dar, dacă se uita la mine?

— Atunci îmi va spune să vă fac cunoștință și…

— Hai să mergem s-o întrebăm la cine se uita de fapt!

Aștept câteva secunde, vizualizez scena și încerc să anticipez anumite situații ciudate. *Nimic.* Dă să plece, iar Keo și cu mine ne hotărâm să pornim înspre ea, reconstituind o adevărată scenă din filmul lui Mackenzie. Ajuns în spatele ei, o iau de mână pentru a o opri și mă bag în seamă:

— Bună!

— Bună! mi-a răspuns cu un zâmbet discret, ce i-a luminat ochii.

— Cum te numești?

— Iustina.

— Iustina, eu sunt David, iar prietenul meu este Keo. Și nu, nu e beat, așa i se spune – Keo, am zâmbit eu.

A început să râdă.

— Mi s-a părut că aveai privirea îndreptată către bar mai devreme. Sunt curios, oftai după o băutură sau te uitai la unul dintre noi?

— Nu, la tine mă uitam! mi-a răspuns cu o urmă de sarcasm.

— Uuu, bine, i-am răspuns eu, mă contraziceam cu prietenul meu în privința asta.

Privind retrospectiv lucrurile, realizez că a fost cea mai proastă replică folosită vreodată. Dar măcar am fost sigur pe mine când am zis-o. Și a ținut.

Opt luni mai târziu, vorbeam cu ea la telefon mai mult decât o făceam cu oricine altcineva. Vorbeam despre orice, de la rezumatul zilei, până la fraze indecente care începeau cu „te-aș vrea". Îi eram fidel. Într-atât ca fetele din liceul bucureștean nu aveau nicio șansă. Într-atât, că nici măcar Lorena nu avea să mă înduplece, o colegă care, în acele zile, își prelingea sânii pe banca mea, ca pe niște baloane umplute cu apă, destrămând orice formă de mit al elasticității sutienului pe care-l purta. Îmi zâmbea indecent sau mă invita la baie în ora de română sau făcea aluzii vulgare în fața clasei.

— Hai în excursie cu noi, mi-a propus la un moment dat.

— Nu știu ce să zic…

— O să te simți bine! N-o să-ți pară rău, dacă înțelegi ce vreau să spun, a murmurat atingându-mi mâna.

— E foarte greu să nu înțeleg la ce te referi, din moment ce ești așa de subtilă, i-am răspuns.

— Deci vii, nu?

N-am fost. Iar în excursia aia toată lumea s-a lins cu toată lumea. Toată lumea a făcut sex cu toată lumea. Până și profesorii erau suspectați că ar fi făcut sex între ei. A doua zi a fost o nebunie – unii începuseră să povestească. Dar asta n-avea nicio importanță pentru mine atunci, fiindcă, doar mai târziu, blonda cu care eram a făcut-o lată. N-am reușit să pun imediat punct relației, așa că am mai continuat să vorbim o vreme. Dar am început să dau atenție și altor tipe în încercarea de a-mi slăbi sentimentele pentru ea. Am cunoscut-o pe Elena. Avea ochii căprui și genele mereu date cu rimel. Cu câteva tatuaje pe corp, nu intra în prototipul femeii superbe, dar, cu siguranță, eu o găseam înfiorător de bună. O evadare spre exotic, aș zice. Chiar dacă nu își etala mereu picioarele, nu purta mai deloc sutien arătând lumii ce sâni frumoși și rotunzi are. Ce-i drept, nu era singura. Majoritatea fetelor din liceu nu considera sutienul indispensabil, mai ales în anotimpul cald. Când începeau bătăile cu apă, fetele o făceau de amuzament, dar băieții voiau să vadă țâțe. Iar Elena avea ce arăta. Era o făptură inocentă, am realizat în timpul uneia dintre conversațiile pe care le-am avut cu ea, în Oxygen, într-o seară de mai, în

fața unei băuturi. Mi-a spus lucruri pe care nu le afișa la liceu. Cred că fața mea îi inspira încredere sau ceva de genul. Ori doar mă mințea. Mi-a povestit una dintre aventurile ei cu un bărbat mult mai în vârstă. Începuse povestea cu momentele plăcute petrecute alături de el, dar o terminase în cele mai mari suspine alături de minciunile lui. Era mizerabil ce se întâmplase. Așa că am încercat să aduc câteva argumente spre a-i justifica minciunile tipului. Desigur, nu merită să iei apărarea nimănui. Din ce îmi povestea Elena, acest domn Nesimțescu voia doar să se culce cu ea în perioada în care erau amândoi în același context. Dar nici Elena nu merita să sufere. Adevărul, auzit din gura mea, avea să o schimbe. Devenisem credibil în ultima vreme. Cum îi puteam spune eu faptul că a părut ușoară în ochii domnului Nesimțescu? Faptul că, îndrăgostită fiind de un bărbat matur, a făcut-o vulnerabilă în fața lui? Nu ar mai fi avut să se îndrăgostească vreodată doar din dorința de a nu mai sfârși rănită. Așa că am înfrumusețat puțin realitatea.

— Poate că pentru tine a făcut-o, poate credea că o face spre binele tău, i-am spus.

— De ce iei partea nenorociților?

— Fiindcă uneori, chiar și un nenorocit e nevinovat. Poate o fac în speranța că mi se va ține și mie partea vreodată. Cu toate că eu nu sunt un nenorocit, am zis.

Mi-a aruncat o privire serioasă, dar buzele i s-au pornit într-un zâmbet. Vulnerabilitatea ei mă atrăgea îngrozitor. Mai mult decât o făcea părul ei lung și negru, mâinile ei fine

sau sânii ei ascunși mai întâi sub rochița de culoarea unei cireșe, apoi sub o geacă de blugi, deschisă. Toate mă îndemnau să o sărut. Dar nu am făcut-o. Chelneriţele care se tot plimbau, muzica – nu existau pentru noi. Eram devastați fiecare de prezența celuilalt.

— Scuză-mă cinci minute, merg până la baie, i-am spus.

Eram agitat. Ajuns în baie, am dat nas în nas cu mine datorită oglinzii. Ca și cum am fi fost două persoane diferite, am început un dialog cu propria reflexie.

— Și acum ce fac?

— Calmează-te! Ce se poate întâmpla? Uită-te puțin la tine, mi-a spus tipul din oglindă.

— Nu vreau să profit și să creadă…

— Tu n-ai văzut cum se uita la tine?? Tipa aia e pe cale să-ți facă un sex oral.

— Sex oral? Serios?

M-am uitat cu subtilitate prin ușa întredeschisă a băii care îmi lăsa ochilor un culoar perfect către Elena. Apoi m-am uitat la reflexia imaginară care mai devreme prinsese viață. Acum eram doar eu.

M-am întors la masă și mi-am văzut companioana aranjându-și sugestiv geaca.

— Plecăm? am întrebat-o mirat.

— Dacă vrei…

— Ok, i-am răspuns și mi-am luat geaca de pe canapea. Plătesc nota la bar și ieșim.

Mă tot gândeam care a fost gestul care ne-a tăiat firul. Elena m-a întrebat dacă o voi duce acasă. Stăteam oricum în aceeași zonă.

— Atunci, putem coborî la Prosper! Așa ne mai putem plimba puțin…

Asta am și făcut. Era cald afară. Se simțeau influențele văratice ale lunii mai. Am coborât din autobuz, îndreptându-ne către un părculeț pentru copii, apoi am luat-o pe străduțele dintre blocuri. Am mers cam o sută de metri printre copaci înfloriți și blocuri gri, fără să ne vorbim. M-a luat de mână spre surprinderea mea și a fugit câțiva pași pentru a ne refugia într-un colț.

— Vino încoace! mi-a zis.

Am început să râd plin de nesiguranță, dar mi-a astupat gura cu un sărut. S-a lipit de perete și m-a tras agresiv de geacă. Mi-a deschis fermoarul și m-a strâns în brațe într-un continuu sărut, iar eu i-am răspuns. Eram atât de luat de val încât geaca mi se deschidea natural, a ei la fel. Am sărutat-o pe gât, apoi pe pieptul fierbinte ajungând pe sânii parțial descoperiți. O aveam în brațe. O simțeam. Mâna mea îi simțea abdomenul și sânii pe care îi apăsa necontrolat.

M-a împins către mașina care ne ținea încă ascunși. Am lăsat-o pe capota acesteia, iar mâinile ei s-au împreunat la mijlocul meu deschizându-mi pantalonii. I-am atins picioarele fine și m-am dus spre nord sub rochița subțire. Când am coborât, am făcut-o cu tot cu lenjeria ei fără vreun protest, în timp ce-i priveam ochii dezbrăcați în câteva feluri.

Simțeam că ceea ce se întâmpla acolo nu era moral, însă gustul de alcool din saliva ei era atât de plăcut. Mă simțeam capabil, ca niciodată până atunci. Știam ce trebuie să fac și nu aveam nicio reținere în a o face. Simțeam conexiunea dintre noi. Pulpele ei umede și moi se frecau de puțina piele descoperită de pe șoldurile mele, iar sângele ei tot fugea spre creier, spre fiecare nerv din corp. Îi vedeam capul lăsat pe spate, ochii închiși în cel mai natural mod și gura întredeschisă cum uneori avea glas, alteori nu. Îmi plăcea să fiu acolo. Îmi plăcea s-o văd așa, iar acela a fost momentul deturnării personalității mele.

II

Vara prin care trecusem mă schimbase de tot ceea ce fusesem până atunci. Am petrecut o mare parte din ea în Roman, locuind singur, timp în care am dat dovadă de responsabilitate și disciplină. Altfel spus, învățasem să păstrez aparențele. Păream un tip destul de responsabil, dar nu aveam să intru oricum în tiparul elevului obișnuit. Liceul nu-mi oferea un anturaj, ci mai mult o gașcă de amici cu care să-mi pierd timpul pe acolo. Cei mai mulți dintre prietenii cu care îmi făceam veacul erau mai mari. Ioana mai arunca din când în când câte o privire asupra mea. Se asigura că am mâncare, că n-am dat foc la casă sau, știu eu, că nu sunt exmatriculat. Ea locuia acum la părinții ei, lângă București, unde avea grijă de proaspăt născuta fiică, Serena. Fratele meu, Bogdan, după ce localul unde lucra a dat faliment, și-a găsit un loc de muncă în afară. Dar până să facă asta, am reușit să-l cunosc pe Viky, care era un prieten mai vechi de-al lui. Era genul de bărbat alfa. Avea vreo 27 de ani și lăsa impresia c-a trecut prin câteva femei până la vârsta aia.

Într-o seară, ne strânsesem mai mulți în jurul unei mese și i-am dat toți cu băutura, până când i-am povestit cum sfârșise ultima mea relație.

— Cu femeile nu merită osteneala, mi-a zis.

M-am uitat la el.

— Da, mă, așa e. Pur și simplu nu merită osteneala. Fie merge, fie nu. Dar nu merită să te avânți și alte rahaturi. Ori vă întâlniți la mijloc ori deloc.

— Să-nțeleg că n-ai o părere foarte bună despre femei, am zis.

— Când zici femeie, te aștepți la ceva grațios, ceva plăcut să vezi, ceva care te menține fericit prin simpla companie. Cineva cu care ai flirta sau ai face sex. Cineva pe care în timp ai putea să iubești. Cineva pe care ai vedea să-ți îmbrace copiii, să ți-i pregătească pentru școală. Da' în schimb ce vezi? Toate prin cluburi o ard ca prințesele căutând unu' cu bani, să nu fie nevoite să facă ceva cu viața lor. N-au nicio idee despre viață. Se duc la facultate, pentru că acolo s-au dus și prietenele lor, și sfârșesc cu o diplomă și cu speranța c-o să fie bine. Poate-poate pică vreun iubit cu de toate. Și încă o țin p'aia, că dragostea contează. Dar, dacă o agăți în club, mergeți la ea, și plătește ea taxiul, pe care oricum l-ar fi plătit ca să ajungă acasă, a doua zi e sictirită pe tine. S-a pierdut toată magia femeii într-un bot iubăreț și trei sferturi plastic la vedere. Într-o atitudine arogantă, doar din pricina unui chip, nu neapărat urât, și a unei ținute, pe care nu ar putea-o plăti nici într-o lună, cu ceea ce știe ea să facă. S-a pierdut în dorința de a-și petrece o oră pe scaunul din dreapta al vreunui Mercedes sau BMW.

Se făcuse înțeles, iar eu nu aveam prea multe să-i reproșez. Dar voiam să mă impun într-un fel. Viky era genul căruia voiai să-i câștigi aprecierea, iar aprecierea unui om n-o câștigi dându-i dreptate.

— Într-adevăr, sunt mult mai puține femei decât înainte. Și eu văd zilnic puștoaice cu tot felul de așteptări, fără vreun dram de dăruire. Au rămas femei doar cu sexul, am zis. Sunt părăsite pentru altele din același soi și devin frustrate. Dar probabil că se întâmplă la fel și-n rândul bărbaților.

— Suntem bărbați, ce dracu'! Suntem ca niște câini, tot timpul în călduri, dar semnul că ne e bine este că ne tot întoarcem. Dacă plecăm de tot, e clar că n-a fost bine. Și noi, bărbații, avem partea noastră, că oferim. Da' eu, unul, m-am adaptat.

— Și care crezi tu că e miezul problemei? l-am întrebat pe un așa ton, că nici eu nu știu dacă am fost sarcastic sau nu.

— Băi, David, nu știu. Cert e că eu nu m-aș combina cu o tipă în club în seara asta, care frecventează solarul, cheltuie un salariu minim pe lună în saloane, la manichiură sau coafat, s-o iau acasă și să mă gândesc s-o iau și de nevastă.

— Da, mă, Viky, dar ce spuneai despre adaptare?

Râde.

— Îmi plăcea mai mult când abia descopeream femeile. Totul era mult mai simplu atunci. Tu da, tu da, tu da, tu nu, tu da, tu da, tu da și așa mai departe. Fiindcă voiam

experiență. Sau cunoaștere. Când devii selectiv, e de rahat, ca bărbat.

— E de rahat și ca femeie. Mai ales că ele sunt nativ selective.

— Mda.

— Bărbații conduc lumea, dar femeile conduc bărbații prin acea latură emoțională a lor. Ele dau tonul. Și dacă ele se schimbă în ceva atât de vulgar, imaginează-ți ce-o să devină bărbații modelați de ele.

— Gazelele! Majoritatea bărbaților mediocri. Toți vor bani, nu să facă ceva sau să ajungă undeva. Ci să aibă bani. Pentru ce?

— Acum, trecând peste toată alegoria asta cu „femeile devin superficiale", eu plec de la premisa că toate au ceva special. Chiar și alea de care zici tu, gazelele, au ceva de femeie în ele. Da' tre' să cauți, am zis.

Eram lucid. Îi vedeam ochii care mă măsurau cu atenție. Îl captasem.

— Bogdane, frate-tu o să ajungă mare crai într-o zi! a strigat către Bogdan, care prepara ceva în bucătărie. Ascultă aici, ceva ce tre' să iei în calcul, mi-a zis. Ca playboy, tre' să fii în trei feluri: să fii gelos, narcisist, la suprafață, dar altruist, în interior. Niciun playboy asumat nu se gândește doar la el. Ba, din contră! Și asta o să-ți aducă singurătate în anumite momente, chiar dacă ești tu frumușel și femeile or să vină la tine.

— Mhm. Da' mie îmi place oricum să intru unde nu mi-e locul. Și îmi plac oamenii. În sensul de-ai cunoaște, de-a le intra în cap. Să cunosc ceea ce îi atrage, ce iubesc, ce îi macină. Așa că n-o să îmi pară rău, am zis.

— Asta rămâne să descoperi pe parcurs, a spus.

După conversația aia, a început să se comporte cu mine asemenea unui tip mai mare. Mă simțeam vag mândru de asta. La un moment dat, când Bogdan nu era atent, Viky mi-a întins pachetul cu țigări și mi-a zis să fumez, dacă vreau. Fuma Pall Mall.

— Lasă-l pe frate-tu, îl îmbunez eu! Oricum știe și el cum e la liceu...

M-am mai întâlnit de câteva ori cu el chiar și după plecarea lui Bogdan. Mi-a zis, la un moment dat, că în perioada în care a început să cunoască câte ceva despre femei, se tot plimba prin baruri sau cluburi, singur. „Dacă ai încredere în tine, reușești să captezi atenția oricărei tipe făcând asta". Îmi povestea despre seducție, ceea ce la început fusese derutant, fiindcă totul decurgea natural în cazul meu. Pentru o perioadă mi-am analizat tot mai mult gesturile, limbajul verbal sau cel nonverbal și am încercat să le confrunt cu cele mai importante schițe ale seducției. Am devenit mai neliniștit până când am descoperit că naturalețea primează în orice domeniu. *Probabil că există un oarecare echilibru, dar șabloanele sunt pentru cretini.*

Începuse să îmi placă ideea de a ocupa câte un scaun din fața vreunui bar, așa că, atunci când nu aveam ce face, ieșeam singur prin vreun local.

Așa am cunoscut-o pe Ana. Era barmaniță într-un bar unde, de obicei, ajungeam cu Sorin. Am stat în barul ăsta până la închidere, conversând cu ea, în timp ce restul lumii pleca. Ana mă plăcea. O vedeam în felul în care își atingea părul și gâtul sau își frământa buzele în timp ce dialogam peste bar. După ce a încuiat ușa în spatele ultimului client, m-a privit lung și m-a întrebat dacă o conduc acasă.

În timp ce ea și-a făcut de lucru, eu eram prins într-o conversație cu Bogdan pe What's app. Am terminat și am privit-o pe Ana pentru câteva clipe. Era ceva magic în felul în care mânuia mopul.

— Lasă-mă să te ajut, i-am zis.

— Lasă că termin eu aici! Totuși cred că mai sunt câteva pahare și scrumiere de spălat, dacă vrei să mă ajuți, m-a încercat ea.

— Ok.

Nu ne știam de mult timp și am fost uimit de încrederea ei de-a mă lăsa dincolo de bar. După ce a terminat, a venit pe partea cealaltă de bar și m-a privit cu atenție cum ștergeam scrumierele.

— Te servesc cu ceva? am întrebat-o.

A început să râdă plăcut și a venit lângă mine. A luat Absolutul de pe bar și sticla de Santal din frigider.

— Bei și tu, nu?

— Pune-mi, nu mult.

A venit lângă umărul meu pe care și-a așezat mâna și m-a sărutat stârnindu-mi un zâmbet. Am fumat câte-o țigară și am sorbit din băuturi cam jumătate de ceas după care a activat alarma și am plecat. Locuia într-o zonă a Bucureștiului prin care nu mai fusesem până atunci și până unde am ajuns cu un autobuz de noapte, deși i-am propus un taxi. Era marțea unui oraș gol, întunecat de noapte și luminat de becuri moi. Am coborât o vale și am ajuns într-o intersecție de unde am mai mers câteva sute de metri pe străzile înguste ca de suburbie. Stătea la casă. Ajunși în fața porții ei, m-a întrebat dacă vreau să beau un ceai cu ea și i-am răspuns că da. Am intrat în curte și un câine mare și frumos a năvălit la picioarele noastre. Îmi aducea aminte de primul meu câine. Era negru cu maro pe piept și avea blana linsă și cap frumos.

— Reeex! Cum ai ajuns aici? a strigat ea.

— Nu e al tău? am întrebat-o.

— Ba da. Dar de când au plecat ai mei l-am lăsat la mătușa mea care stă aici, mi-a arătat ea peste un gard înalt.

— Și a sărit gardul ăsta?

— Da. Cred că a învățat pe unde să sară, fiindcă s-a mai întâmplat. Dar înapoi nu mai poate, a zâmbit ea către Rex.

— Mhm, m-am uitat eu la Rex, care părea mai inocent ca niciodată cu toate că nu-l mai văzusem până atunci.

— Trebuie să-i dau ceva de mâncare, mi-a spus în timp ce descuia ușa.

— În regulă, n-am vrea ca Rex să fie flămând când plec de aici, i-am zis.

Am intrat pe un hol unde era și o canapea pe care m-am așezat s-o aștept. Mi-am dat geaca jos, dar era frig, așa că mi-am tras-o înapoi.

M-a dus în camera ei, a făcut două ceaiuri și am luat-o de mână și am așezat-o peste genunchii mei. I-am sărutat buzele după care gâtul.

— Miroși bine, i-am șoptit.

— Da?

— Da, e un miros în care ai vrea să te trezești.

— Ce nemernic ești!

— Sunt?

— Un pic, mi-a spus și m-a sărutat.

I-am înlăturat bluza și am sărutat-o adânc în timp ce îi deschideam sutienul. I-am zâmbit când acesta și-a pierdut presiunea și l-am trecut peste un umăr, apoi peste celălalt, descoperindu-i sânii în formă de pere. I-am sărutat sfârcurile întărite și pieptul cald. Mi-am deschis cămașa încât să-i simt pielea, iar ea mi-a desfăcut cureaua. M-am ridicat în picioare și i-am dat jos blugii, după care am scăpat de ai mei.

— Crezi c-ar trebui să ne bem ceaiurile?

— Da, haide! a exclamat râzând.

— Cred că-mi place mai mult aici. E mai fierbinte, i-am zis atingându-i pântecul.

I l-am mângâiat cu presiune făcând-o să geamă. M-am suit deasupra ei și mi-am lăsat erecția să iasă la lumină și am înfipt-o în chiloții ei roz. Am scăpat de boxeri și de lenjeria ei și m-am concentrat pe sâni când ea mi-a luat sexul în mână cu o dorință acerbă. Știam ce aștepta, dar am mai evitat o perioadă intrarea prinzându-i gâtul și bărbia în udul buzelor.

A intrat ca unsă, erecția insăși auzindu-i glasul. Am penetrat-o de câteva ori până mi-am dat seama că avea să juiseze, așa că am făcut ceva în privința asta. Am întors-o cu spatele la mine, i-am ridicat piciorul și am intrat în ea adânc. Am scos-o și am intrat din nou. Eram ahtiat de țipetele ei. Atât că-mi venea și mie să-mi dau drumul. I-am prins trupul în mâini, fiindcă simțeam că trebuie s-o am în brațe când își va da drumul și am pătruns-o lasciv și lung, năvălindu-i cu mâinile peste fiecare particică de piele. Mâna mea stângă îi ocupa sânii, iar cea dreaptă îi străbătea abdomenul și îi masa clitorisul. A țipat de câteva ori cu putere. Am început să gem împreună cu ea. M-am simțit vulnerabil și obosit. Mă bucuram că ochii ei nu se întâlneau cu ai mei după țipetele alea. Ne-am băut ceaiurile și ne-am îmbrăcat, după care ne-am mai tras-o o data și ne-am îmbrăcat din nou. N-am ajuns la prima oră în dimineața următoare, dar era început de an. *Puteai să chiulești cât vrei,* gândeam. Uneori, când mă plictiseam la liceu, mai plecam de la ore și mă duceam direct la barul la care lucra. Îi țineam companie. Îi plăcea compania mea și,

într-un fel, și mie a ei. Într-o zi în care plecasem, la fel, de la liceu, Ana nu era singură.

— David, m-am prezentat eu companiei feminine de care dispunea.

O chema Delia. Era drăguță. Fără intenție, reușisem să-i cad cumva cu tronc. Ei și cățelușului ei, Goldie, care părea că mă place. Nu i-a dat înainte cu aluziile și cu apropourile. A lăsat să i se citească atracția în ochii mari și cumințI, ceea ce mi-a plăcut. Fetele păreau că se înțeleg de minune, însă neștiind de legătura mea cu Ana, când aceasta mai pleca să servească vreun client sau avea câte ceva de făcut, Delia îmi vorbea necontenit. Vorbeam cu ea, n-o puteam lăsa să vorbească singură. După o vreme am primit un telefon și am ieșit să vorbesc, iar când m-am întors, fetele râdeau și cochetau ca cele mai bune prietene.

— Cum ți se pare Delia? m-a întrebat Ana după plecarea prietenei ei.

— Drăguță, presupun. Are un soi de inocență în privire. Nu știu ce să zic. Câți ani are, totuși?

— E mai mare ca tine cu doi ani. Însă despre inocența ei – n-aș băga mâna în foc.

— Adică?

— Tu n-o cunoști pe Delia! mi-a zis ea.

— N-o cunosc. O știu de două ore. Sau mai puțin. Însă legat de ce-am zis, nu m-am referit că ar fi virgină sau ceva.

— Oricum nu e.

— Nu eram interesat să aflu.

— A avut un iubit pe care l-a înșelat și l-a făcut vraiște. Era prea bun pentru ea!

— Nu cred că e problema mea.

— Ai dreptate. Zic doar că nu e așa bună cum o crezi tu.

I-am zis că poate avea dreptate și că m-am înșelat. N-am mai stat mult și am șters-o de acolo. Reușise în douăzeci și cinci de secunde să mă facă să n-o mai caut. M-a mai căutat ea, dar reușeam întotdeauna să găsesc câte ceva de făcut în loc să ne vedem. Ne-am mai întâlnit de câteva ori în diferite ipostaze, dar cam atât.

III

Era sâmbătă dimineața. Nu era nici urmă de lapte pentru micul dejun și nici de țigări pentru cafea. Mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni, o cămașă căreia i-am suflecat mânecile, mi-am ciufulit părul și mi-am ascuns ochii după o pereche de raybani. Eram exact așa cum mă simțeam, dezastruos și neîngrijit. Aveam o vagă durere de organ masculin feroce. O cucoană așeza reviste cu promoții în cutiile poștale, reviste pe care le aruncam de fiecare dată la coșul de gunoi din hol. Am ieșit în dimineața care se simțea mai rece de afară decât din apartament. Am văzut un câine care se pișa pe un gărduleț și imediat am auzit „Stacy, vino încoa'!"; două femei care se grăbeau să ajungă undeva și încărcau ceva în portbagajul mașinii; doi bărbați, la vreo 40 de ani, stând de vorbă, fiecare cu câte o bere în mână. Era deprimant. M-am gândit să nu mai obosesc o altă sută de metri și să merg la un magazin ceva mai apropiat, la care nu fusesem niciodată. Vânzătoarea era foarte captivată de emisiunea „Mireasă pentru fiul meu" care rula pe un televizor cu tub. Casc ochii închiși într-un fel expresiv știind că n-ar da atenție grimasei mele.

— Bună dimineața! Vreau și eu o sticlă de lapte, un Sobranie albastru și… niște croissante.

Nu mi-a răspuns. Mi-a trântit țigările pe tejghea și s-a pornit către locurile din care avea să mă servească. Bine că era aglomerație în pachetul de țigări că altfel aș fi fumat țigări pe jumătate goale. În drumul spre casă am remarcat mult stres pe chipurile a doi oameni în timp ce eu eram foarte relaxat. O tipă aștepta ca, dincolo de interfon, cineva să-i deschidă. Am băgat cheia în ușă și am învârtit. Ne-am privit pentru un moment.

— Mulțumesc, mi-a zis.

— Cu plăcere, creațo! Suntem cumva vecini?

— Dacă ești din bloc.

— Mhm... lift?

— Păi stau la 1. Ajung mai repede pe scări, mi-a răspuns în timp ce s-a îndreptat spre ele.

— Dar preferam să-mi ții companie chiar și un etaj. Cum altfel vom ajunge să facem schimb de plăcinte? am strigat după ea.

— Poate data viitoare, mi-a răspuns amuzată.

Am zâmbit a prost în timp ce deschideam ușa liftului.

În timp ce luam micul dejun am primit un telefon. Era Robert.

— Ce faci, țagăre?

— Bine, i-am răspuns cu gura pe jumătate plină. Aveam parte de un mic dejun extraordinar până să mă întrerupi.

— Să ai poftă, atunci!

— Merci. Tu ce faci?

— Eu mă gândeam să facem un grătar la mine în după-amiaza asta. Trec să te iau?

— Hmm – mă gândeam la o scuză, deși habar n-aveam de ce – da, îi răspund într-un fel reținut. Da! am amplificat.

— Să fii gata pe la 3-4!

— Ori 3, ori 4?

— Nu e același lucru?

— Mă, după cum știi, sunt un om foarte ocupat…

— Da, mă, știu.

— Bine. Ne auzim atunci.

La 4 pm eram gata, îmbrăcat într-o pereche de blugi, niște tenișI albi, un maiou și un sacou casual.

— Așa vii tu la grătar?

— Aveam costumul la spălătorie și nici nu mi-am găsit o cravată care să se potrivească.

— Serios, acum?

— Da, da. Ia zi-mi! Cumpărături? Oprim undeva?

— Mă, am deja tot ce trebuie acasă, dar, dacă vrei, poți să mai iei niște bere sau vin, mi-a zis și mi-a aruncat o privire de parcă n-ar fi vorbit serios. Am oprit și am mai luat niște bere și câteva gustări, oricum.

Ajunși la el, am salutat pe toată lumea. Rând pe rând și-au mai făcut apariția niște cunoscuți de-ai lui. S-a înserat, mâncarea era pe masă, iar berea începuse să-și facă efectul. Eu am băut vin. Eram în jurul mesei, în curte, strânși vreo

12 bărbați împreună cu stăpânul casei – tatăl lui Robert sau al lui Dragoș – care s-a dovedit a fi foarte vorbăreț, în ciuda personalității lui mizantrope. Părea că te urăște dinainte să vorbească cu tine, dar știa să te complimenteze. Te mai surprindea când deschidea gura și realizai câte știe. Era deștept.

Cărbunii încă scoteau fum din grătarul încins, muzica se auzea pe fundal, printre conversații, iar între mine și un apus roșu stăteau răsfirați toți oamenii de la masă. Era o atmosferă plăcută.

— Am chemat-o și pe Laura, a spus Dragoș la un moment dat, legat de iubita lui.

— … dar n-o să vină singură, a continuat.

— Își aduce amantul? Cât tupeu! i-am zis.

Replica a provocat râsul celor de la masă, iar Dragoș mi-a aruncat o privire serioasă, specifică lui.

— Nu, dragul meu David! Vine cu o prietenă.

— Umm, cum o cheamă pe prietena ei? De fapt, nu-mi spune, o voi întreba personal, am zis.

— David! a strigat Robert.

— Ce?

— Nu fii nenorocit!

— Dar nu intenționam. Am zis că o s-o întreb cum o cheamă.

— Tu nu ai niciodată intenții!

— Totuși, cine e? a întrebat unul dintre băieți.

— Fatinah, a răspuns Dragoș.

— Aaa, Fatinah. Să vină!

Am presupus că e un nume de familie, pe care nu l-am auzit bine. Nu m-am arătat prea interesat să aflu. Mă gândeam că îmi va oferi subiect de discuție dacă mă va interesa. În scurt timp ajunseseră, iar eu, fiind, într-un fel nespus, de-al casei, aduceam niște băutură de la rece. Le-am găsit deja așezate. M-am gândit că au salutat deja pe toată lumea. Mi-am văzut în continuare de conversațiile generale, pe diferite teme. Fetele erau la o distanță de trei scaune față de mine. Laura era foarte sociabilă, dar ei îi era familiar locul. Fatinah, în schimb, vorbea doar cu Laura. Cu toate că mai cunoștea dintre băieții de la masă, părea foarte timidă și retrasă.

Douăzeci de minute mai târziu, fără niciun schimb de priviri, fără nicio interacțiune, a ajuns să stea în picioare, lângă mine. Am privit-o. Era ceva altfel la ea. *Poate că Fatinah era un nume străin.* Avea niște buze îngrozitor de apetisante. I-am observat profilul luminat doar parțial de-o lumină albicioasă. Fire de păr dure și rebele. Un chip frumos, oriental aș fi zis. O înălțime de 1,60, poate ceva mai mult, un decolteu generos și un fund bombat. I-am văzut una dintre mâini ducându-i-se spre față. Avea unghiile făcute cu lac negru. Mă îngrozea gândul că, la un moment dat în seara aia, aveam să n-o mai văd.

— Ți-aș dărui sania asta, i-am spus făcând semn spre unul dintre obiectele de joacă ale nepotului lui Robert, fiindcă mi-e milă de piciorușele alea.

— Ce scump din partea ta, mi-a zâmbit sarcastic.

— Dar, vezi tu, Rudolf e uneori nărăvaș. Așa că iau eu sania și îți las locul meu.

A râs și mi-a mulțumit, impresionată. Eu am primit un scaun din cealaltă parte a mesei.

— Scuză-mă, nu ți-am reținut numele, i-am spus cu o curiozitate evidentă.

— Fatinah e numele meu, încântată!

— Măcar la început să fii încântată. Fatinah e nume sau...?

— Da. Adică prenume, s-a corectat. Numele e Habib. Sunt jumătate arăboaică, mi-a răspuns la întrebarea pe care urma să i-o pun.

— Mhm, acum înțeleg… David, am revenit eu.

— Da, am auzit.

I-am privit ochii pentru câteva secunde. A observat.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Nimic, i-am răspuns încă privind-o în ochi.

Și-a retras privirea, după care am făcut-o și eu. Mi-am îndreptat atenția către restul grupului și mi-am scos o țigară din pachet. Mă gândeam ce fel de etichetă i-aș putea da. Mă gândeam ce parte a mea ar trebui să-i arăt. Un lucru părea cert, cu tipele ca ea nu te puteai purta ca un narcisist. Pur și simplu nu funcționa.

— O brichetă?

— În pachetul de țigări din față, mi-a răspuns Robert. Las-o deasupra.

— Da, e ok. Oricum îmi place deasupra.

— Da, subtiiil, a replicat Fatinah.

— Aa, poftim? Nu. Era strict legat de brichetă. Și de locul unde-mi place s-o pun. Bricheta.

— Da, da. Foarte subtil.

— Știu. Ăsta e atuul meu. Sunt subtil, foarte subtil.

— Nu uita – și grațios!

— Nu-i așa? Cam la fel de grațios ca un urs panda.

A râs.

— Ok, Fatinah. Deci, povestește-mi despre tine! Presupun că tatăl tău a venit în România, s-a îndrăgostit de-o frumoasă româncă și s-a hotărât să nu mai plece. Nouă luni mai târziu apărea micuța Fatinah? i-am zâmbit.

— Da, e clasica poveste de dragoste, mi-a zis într-un fel sarcastic.

Mi se putea citi mândria pe față.

— … dar am locuit câțiva ani acolo, totuși, mi-a întrerupt ea voit sărbătoarea.

— Umm...

Am mai vorbit o vreme despre cam aceleași lucruri, după care a plecat. La fel ca și atunci când a venit – eu nu eram în preajmă. Și era încă prea devreme să transmită cuiva să mă salute. Știa asta. Dar îmi rămăseseră întipărite în minte mâinile fine, buzele mari și mersul ăla arogant cu care odată mi-a străbătut apartamentul dintr-un capăt în altul inspectând ce aveam pe acolo.

— N-ai nimic interesant pe aici? m-a întrebat în timp ce eu îi urmăream cu pasiune atitudinea.

Noaptea am petrecut-o la Robert. Iar de dimineață, în timp ce îmi făceam ritualul, savurând o cafea alături de câteva țigări în bătaia soarelui matinal, mi-am verificat pagina de Facebook. Aveam o cerere de prietenie. *Mhmm!*

Am vorbit în timp ce Robert și Dragoș încă dormeau. Era trează doar mama lor care, din când în când, mă întreba dacă doresc ceva. *Foarte primitoare.*

După aproape o oră s-a trezit și Robert.

— 'neața!

— 'neața, i-am răspuns. A dormit și pădurea cu tine, frumoaso!

— Tu te-ai trezit de mult? m-a întrebat cu o mahmureală care-i pătrunsese și-n firele de păr.

— Doar de câteva ore, nu mare lucru.

— Aa, mi-a răspuns.

A intrat înapoi în casă și s-a întors cu două sticle într-o mână și două pahare în cealaltă.

— Ce bei? Bere sau cola?

— Pune-mi un pahar de cola, i-am spus cu ochii în telefon.

— Era o întrebare retorică. Cine bea suc dimineața? Ești nebun? a strigat Robert, după care a umplut cu bere două pahare.

E rece măcar! – gândeam. Soarele se aprindea tot mai tare. Curând eram la al treilea pahar.

— Privește partea bună, măcar am început de dimineață! i-am zis.

— Poate continuăm și pe seară la un drink cu ăștia.

— Ăștia?

— Cu Gabi, Dima, Victor…

— Va să zică, au de gând să iasă.

— Nu ieșim și noi?

— Vedem. Până atunci mă simt violat de soarele ăsta mizerabil! Dacă discuți cu el încât să nu fiu nevoit să-ți beau toată berea din casă…

— Ee, lasă că faci cinste diseară!

— Nu de bere mi-e, nenorocitule, ci că o să fac amiaza la fel cum procedează bătrânii!

Apoi a vorbit o vreme la telefon cu Sabina, tipa cu care el nu mai avea o relație de ceva timp, dar cu care, în continuare, se certa pasional. Mi-am adus aminte de cum era Robert atunci când mă întorsesem eu în București și îl analizam pe acest Robert de acum. Era fascinant cât se schimbase. Când un bărbat suferă, se dedică trup și suflet unui singur scop, suferinței. Puțini au curajul să vorbească despre asta sau să plângă, chiar și închiși în vreo cameră. Sau, și mai patetic, în baie ori astupați în vreo pernă. Nu e de ei asta, gândesc. Văd durerea ca fiind jenantă și trepidează mocnit și mor încet. Ăsta e tiparul suferinței unui bărbat.

Mai târziu ne-am stabilit într-un bar din centru. Ceilalți băieți aveau să-și facă și ei apariția în Old City, dar până să ajungă, eu și Robert am ocupat două dintre scaunele din fața tejghelei, ne-am comandat câte o băutură și am început să vorbim.

— Spune-mi despre treaba cu Sabina, i-am zis.

— Ce să-ți zic? Ea probabil că se fute cu ăla, iar eu beau cu tine într-un bar, mi-a arătat un zâmbet sarcastic și trist.

— Și cum rezişti?

— Nu știu. Până mă hotărăsc și i-l bat… de nici Dumnezeu n-o să i-l mai recunoască.

— Știi că prea multă vină n-ar avea el…

— Știu, mă, dar pe cine să acuz?

— Ai putea începe cu ea. Și cu tine.

— Eu ce vină am?

— Că ai lăsat și lași în continuare să se întâmple asta!

A tăcut vinovat. S-a lăsat o pauză și am dat amândoi pe gât din băutură.

— Să presupunem că tu nu știi ceva sigur despre ei doi, cum, probabil, crede ea.

— Să presupunem, a repetat el.

— Tre' să o detronezi, omule! Înțelegi? Ea crede că-i aparții, indiferent ce ți-ar face. Arată-i că nu e așa! Fă-o, nu numai să vadă că poți avea și tu alte tipe, ci că te poate pierde definitiv în cazul în care ea continuă așa.

— Și dacă n-o să mai vrea să aiba de-a face cu mine?

— Atunci înseamnă că ai pierdut-o de mult. Dar, îți zic, tu ești miza, nu ea!

— Da…

— Trebuie să crezi asta! Altfel cum naiba o va crede ea?

— Ok, și cum crezi c-ar trebui să mă comport cu ea?

— Orice ai face, să nu te vadă femeia că transpiri. Suferi în timpul tău liber. Când vorbești cu ea ești cine vrei tu să fii, mai puțin tipul care o vrea înapoi. Ai încredere în mine! Am arătat suferință. Am arătat nepăsare. Și, întotdeauna, am recâștigat-o arătând nepăsare. N-am făcut eu regulile, doar am învățat cum funcționează. Îi spui că suferi, dar n-o lași să vadă – asta e mișcarea ta.

— Și nu doare să te porți ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Te nimicește. Dar e singura modalitate prin care poți s-o iei înapoi.

— Mhm.

— Stai liniștit, durerea purifică.

— Știu asta…

— Știu că tu ai idee despre treburile astea, dar atunci când suntem îndrăgostiți, trebuie să ni se reamintească niște lucruri.

— Am înțeles.

— Mm, ce anume? l-am întrebat arogant.

— Că eu sunt miza. Și că nu tre' să îi arăt că sufăr.

— Încă un rând pentru prietenul meu care tocmai și-a recăpătat bărbăția, am spus către barmanița mai apropiată mie de vârstă.

— Încă un rând de ce? m-a întrebat.

— Doamne, nu te poți preface și tu entuziasmată??

— Nu-mi place să mă prefac, mi-a zis.

— Ok? Dă-ne două shoturi de Tequila, i-am spus lăsându-mi coatele pe bar, în fața ei. Fie vorba între noi – am continuat – nici mie nu-mi plac cele care se prefac.

Ne-am dat shoturile pe gât, iar după un timp au ajuns și băieții. Am luat o masă mai în spate și am început să bem. Nenorociții din jurul meu îmi uciseseră orice șansă de acțiune cu barmanița. *Până la fund! Mâine am școală. Rahat!*

În ziua următoare m-am trezit îndeajuns de devreme încât să ajung la prima oră. Cearcănele îmi dădeau de gol noaptea. Am aflat că urma ziua de naștere a unui amic, iar câteva cunoștințe deliberau în favoarea unei petreceri surpriză.

— O facem la mine, m-am oferit eu.

— Suntem vreo nouă persoane. E ok? m-a întrebat Adriana.

— Da. Oricum apartamentul n-a mai avut de ceva timp așa multă lume în el. De obicei sunt doar eu. Singur-singurel.

— Nu mai spune!

— Eh.

— O să vină și Lavinia, mi s-a bătut un apropo.

— E-n regulă.

Lavinia era o prietenă comună de-a mea și de-a lui Ștefan. Mai mult de-a lui. Era genul care se respecta. Pe ea am cunoscut-o imediat ce am revenit în București, prin intermediul lui Ștefan. Nu-i cunoșteam trecutul, însă Ștefan,

dacă avea vreun defect, acela era că îți scăpa până și cele mai mici detalii despre cineva, dacă îl trăgeai un pic de limbă. Din ce îmi povestise, mă gândeam că fata era – foarte probabil – virgină. După care mi-a confirmat ea. Îmi plăcea asta la ea. Cu toate că era tipul de fată unsă cu toate alifiile, avea un soi de inocență. Un fel de tărâm neexplorat care îi conferea puritate. Îmi plăcea asta la ea. Asta și faptul că avea ceva stil în gesturi. Era rafinată. Și părea că, de fiecare dată când ne găseam în aceeași încăpere, ne atrăgeam cumva. Aveam o legătură foarte lipicioasă.

A venit și ziua în care am umflat vreo douăzeci de baloane și le-am aruncat prin apartament. Era o joi. Două tipe făcuseră un tort și îl aduseseră la mine. Am luat câteva sticle de băutură și, parcă-parcă, am fi început fără el, dar cineva trebuia să sufle în lumânări.

— Suflu eu, am zis.

L-am sunat pe Ștefan și i-am zis să treacă pe la mine, fiindcă am o problemă cu panoul de electricitate. El se pricepea, eu, nu. Dar n-a ținut. A recunoscut după ce a ajuns că a intrat în joc doar să nu ne strice entuziasmul. Ne-am distrat oricum. Am băut câteva pahare. Am dansat, după care băutura ne-a lăsat pe afară. Mai rămăsese doar puțină vodcă. Oscilam între a mai cumpăra niște băutură sau a ieși în oraș. Am ieșit în oraș.

Am mai băut vreo două pahare prin Centrul Vechi după care m-am întors acasă, cu Lavinia. Nu îmi mai aduc aminte drumul spre casă. A doua zi m-am trezit lânga ea, mahmur

și cu o durere de cap mizerabilă. Mi-am deschis ochii grei de băutură. Eram goi, iar ea își ținea mâna pe abdomenul meu.

— Baby, am pus mâna pe ea.

Și-a deschis încet ochii și mi-a zărit bustul gol care se ridica de sub așternut.

— Ce naiba s-a întâmplat aseară?? și-a încrucișat brațele peste față, asemenea unui copil.

— Singurul lucru pe care mi-l aduc aminte e că te-am urcat pe birou, i-am zis într-un fel reținut.

— … rockstar?? a întrebat de nicăieri.

— Da, mi-a răspuns subconștientul.

Și memoria începea să-mi revină. *Nu, nu începea.* Mi-a revenit doar cât să îmi dau seama că s-a întâmplat. Vag îmi aduceam aminte că pe fundal cânta Rockstar, iar eu am pus-o pe Lavinia cu țațele pe birou și am futut-o deloc senzual. Mă simțeam rușinat c-am făcut asta cu ea, așa, virgină.

— Doamne, a strigat ea ca din senin, probabil amintindu-și.

A fost ciudată dimineața aia. Mă întrebam dacă o fi simțit cineva ceva sau cum de mi s-a sculat. Am băut câte o cafea în dureri proprii de cap și de conștiință, după care ea a plecat acasă. Eu n-am mai ajuns la liceu.

În zilele următoare m-am simțit vinovat, ceea ce mă făcea s-o caut. Mă căuta și ea, dar mai rar. Probabil cunoscând statutul și obiceiurile mele nu voia să se avânte prea tare. Avea o rezervă, dar puteam trăi cu asta. Scânteile

dintre noi erau palpabile, așa că nu ar fi fost o surpriză să încep o relație cu ea, mă gândeam. Într-un fel ne potriveam perfect, în altul, deloc. Nu trebuia neapărat să țină, trebuia doar să-i ofere ei încrederea în bărbați de care avea nevoie, iar mie o conștiință curată.

Într-o seară am ieșit împreună cu ea și cu o parte din anturajul meu. Observasem o apropiere stranie între ea și Sorin. Mi-am dat seama că Lavinia și Sorin vorbeau zilnic. Nu m-a deranjat asta, ba, chiar mă bucura. Până când am auzit una dintre conversațiile lor – ea se interesa de mine din gura lui. Iar ăsta îi spunea tot, tâmpitul! După ce am rupt-o cu ea, și ea, la rândul ei, a rupt-o cu bunul meu prieten. Cu el însă m-am împăcat după o vreme.

IV

Mă aflam în jurul unei mese, împreună cu niște amici, trăncănind despre mediu, mașini, psihologie, prieteni sau matematică.

— Hei! Ție ce nu-ți convine? s-a revoltat Sonia.

— Politica românească și dezordinea provocată de altcineva. Ție?

A râs.

— Mă refeream la ce am zis mai devreme.

— Ce-ai spus mai devreme?

— Că nu tot timpul…

— Ai niște buze foarte frumoase, de ce le-ai deschide pentru a vorbi prostii? am întrerupt-o.

Părea că se înroșise, dar cineva a reluat conversația. Eram acasă la Sorin. Invitase mai multe persoane la o cină târzie, iar acum socializam în fața unui vin. Sonia se întâmpla să-i fie vecină și prietenă. Se cunoșteau de mult timp. Iar noi ne mai întâlnisem de câteva ori în împrejurări asemănătoare dar n-am avut niciodată ocazia să vorbim. Era o mămică de 27 de ani, frumoasă și singură.

— În ce domeniu lucrezi? am întrebat-o.

Mi-a zis ceva legat de-un club din centru. N-am înțeles prea multe, deși aș fi vrut să aflu. Am lăsat-o să continue. N-am vrut să par necunoscător în domeniu, așa că am sperat să prind pe parcurs. Mi-a aruncat o privire uimită când a aflat că sunt încă la liceu.

— Serios?

— Da, i-am zâmbit nesigur.

— N-aș fi zis. Adică, nu că ai părea mai bătrân ca înfățișare…

— Știu, știu!

Când m-am pornit spre casă, a venit și ea, chiar dacă avea să se oprească la doar un bloc distanță.

— Nu vrei să urci la mine, la o cafea?

— N-aș vrea să deranjez, i-am zis.

— Nu-ți face griji. Rafi' doarme la ai mei.

— Toată seara am vrut să întreb – Rafi' vine de la Rafael?

— Da.

— Mhm, i-am răspuns lent, în notă de așteptare.

— Haideee, că nu te țin mult!

— În regulă. Rămân la o cafea. La ce etaj stai?

— La 2.

— Mm, murmur estimativ.

— Ce e?

— Deci aș avea șanse să scap cu viață dacă m-aș hotărî să îți escaladez geamul în caz de ceva.

A început să râdă.

— Nu cred că vei avea de ce. Fac o cafea extraordinară!

Încrederea ei în sine m-a intimidat în momentul ăla. În drumul spre apartament mă întrebam câți ani o fi având ăla mic. Mai târziu am aflat că avea 6.

— Cum reușești să le împaci pe toate? am întrebat-o.

— Acum, că am aflat că ești încă la liceu, mă surprinde un pic întrebarea.

— Într-un sens bun?

— Da, mi-a zâmbit.

— Deci?

— Nu știu. Am noroc. Ai mei locuiesc tot în bloc...

— Serios?

— Da, la 6. Mă ajută tot timpul cu Rafi'.

— Mă bucur să aud asta. Și tatăl?

— Nu, cu tatăl nu mai avem nicio legătură. Adica ei doi se mai văd, așa, din când în când. Dar eu nu. Tu? Vreo iubită?

Am remarcat o urmă de emoție în felul în care îmi tot vorbea. *De ce ar avea emoții?* O admiram atât de mult. Narcisistului din mine i-a trecut prin cap că m-ar vedea drept un tip cu care ar stabili ceva, așa că am început să vorbesc și despre mine. Să îi povestesc despre rutina mea haotică, despre visurile mele sau să îi spun despre intențiile mele generale care sunt de scurtă durată. Atunci când îi spun femeii ce intenții am îmi dau singur o provocare. Dar și o scuză. Culmea este că, de cele mai multe ori, tot se lasă prada. Fie din dorința ei profund romantică, fie datorită lip-

sei orgoliului. Cert e că atunci când dau de una cu adevărat orgolioasă, o urăsc înainte de-a o iubi. Sunt un tâmpit.

— Știi, te remarcasem mai demult. Păreai așa, mai diferit de toți ceilalți!

— Merci, i-am răspuns ușor măgulit. Când am ieșit împreună cu Sorin și Anelis?

— Da.

— Dar de unde aveai să știi? Noi nu prea vorbisem.

— Păi tu vorbeai cu tipa aia, cu barmanița.

— Aaa, Ana.

— Ce? Ai făcut sex și cu ea?

— Adică? Te rog! Încă mă privea.

— Dumnezeule, Sonia!... o singură dată.

— Mhm, cred că așa ai trecut și la matematică.

— Cu doamna Fitu? am râs eu.

— Da, cred că ai aranjat-o cu puțin sex și pe „doamna Fitu"!

— Nu. Doar cu puțin oral. Încapi mai greu sub catedră, știi? Nu ne ajuta nici timpul…

A râs, după care a răspuns la telefonul care începuse să sune. Îi priveam buzele în timp ce se mișcau vorbind ceva legat de muncă. A observat și a zâmbit. Când a terminat conversația s-a apropiat de mine. *Cu tot cu buzele.* I le-am sărutat și ea le-a sărutat înapoi pe ale mele, cu pasiunea unei femei care se simțea singură. Din experiența mea de până atunci știam că bărbatul poate deveni animalic în câteva secunde, dar femeilor le ia ceva mai mult. N-a fost și

cazul ei. M-a persecutat la propriu, iar două minute mai târziu mă aflam în ea și-i auzeam glasul:

— Doamne, ce bine e! a murmurat printre gemete.

Apucasem s-o dezbrac pe ea, dar eu încă mă aflam cu blugii în vine și cămașa descheiată parțial. Am futut-o sălbatic preț de câteva minute, după care am rămas întinși și epuizați unul peste celălalt.

— Știi, îmi place de tine, cu toate că ești puștan.

— Ăsta o fi singurul motiv, am râs eu.

— Asta e ciudat la tine: majoritatea ar fi încercat să nege asta sau ar fi răspuns altceva.

— Probabil că mă simt destul de bine în propria piele, am zâmbit eu. Dar e inutil să negi ceva. Poți doar să demonstrezi contrariul.

— Așa e.

— Bine, mai e și principiul conform căruia e mai bine să te victimizezi decât să pari un puștan care-și neagă propria vârstă.

— Aaa. Așa deci!

— Poftim?! am râs ca și cum n-aș fi spus nimic.

— Știi tu câte ceva!

— Cine? Eu? Habar n-am de unde s-a auzit. Cred că de afară, am arătat cu privirea către geam.

— Da, mi-a zâmbit amuzată din poziția ei sprijinită pe coate.

— Când mă alungi acasă?

— Eu nu te alung. Ba chiar poți să rămâi! mi-a zis cu o oarecare ezitare.

Părea, din nu știu ce motiv, că nu voia într-adevăr asta.

— Nu, nu. Merci de invitație.

Am mai fumat câteva țigări, apucând doar să-mi închid pantalonii, după care am plecat acasă. Pe drum ne-am mai scris câteva mesaje în timp ce eu îmi simțeam boxerii uzi datorită actului de mai devreme și mă tot uitam la blugi. Era un puști în autobuz care se tot uita la mine. Iar eu mă tot uitam la pantaloni. Mi-a scris și a doua zi de două ori. Și a treia zi, o dată. I-am scris și eu. Voia să mă vadă, așa că am chemat-o la mine. Ne-am futut în pat și pe jos după ce am aruncat un prosop pe podea. Ea a avut două orgasme pe podea, iar eu unul, pe care mi l-am descărcat pe cearceaf.

Câteva zile mai târziu am ieșit în club cu același anturaj. Era și Sonia.

— Două shoturi de Tequila! i-a zis barmanului după ce m-a tras la bar.

— Pentru ce bem? am întrebat.

— Pentru noi!

— Pentru noi, am repetat ușor reținut.

Le-am dat peste cap și am dat și eu un rând, după care m-am rătăcit prin Bound o vreme. Am conversat cu o blondă frumușică. Era slăbuță, cu picioare lungi și îmbrăcată de duzină. Avea o pereche de blugi spălăciți cu talie joasă, un tricou alb ce i se lăsa pe sâni și un accesoriu la gât. Mă atrăgea aerul pe care îl transmitea. Părea vedetă sau ceva, doar

că n-o cunoștea nici dracu'. Când mi-am dat seama că nu aveam să discut cu ea decât superficialități, am început să vorbesc cu restul prietenilor ei. I-am complimentat sacoul unui tip și l-am întrebat de unde l-a luat. Era Alexander McQueen piesa vestimentară. Tipul s-a dovedit a fi MC-ul clubului. Părea cam gay, așa că l-am întrebat fără să-l ofensez. A zis că e hetero. Încă părea gay, dar era de treabă. Am băut un shot cu el și, la scurt timp, am văzut-o pe Sonia ieșind nervoasă din club. M-am grăbit s-o ajung.

— Hei, ce s-a întâmplat?

— Nimic, mi-a răspuns făcându-și culoar printre oamenii de la intrare.

— Unde fugi așa?

— Nu știu. Nu știu! Am venit aici ca să te văd, să stau cu tine, iar tu pleci câte două ore să stai cu parașuta aia!

— Sonia, îmi sunt prieteni toți cei de acolo, nu doar ea, i-am zis. Iar noi nici nu ne vorbisem înainte de-a ne găsi aici.

— Mi-a zis Sorin că ieși cu el în Centru.

— N-am știut, îmi pare rău…

— Ei, îți pare…

— Îmi pare rău, Sonia!... Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Chipul ei cu lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji stătea sub lumina galbenă a Smârdanului. *Să mă fut!*

— Îmi pare rău, baby! N-am știut că ai venit să mă vezi. Și n-am lipsit cu intenție, i-am zis, lungindu-mi degetele până la pomeții ei. I-am sărutat fața și am luat-o în brațe.

— Îmi pare rău. N-am vrut sub nicio formă să te fac să plângi.

— Știu, mi-a răspuns afundată în cămașa mea albă.

Stăteam ținându-ne în brațe, într-un colț al Centrului Vechi care era plin și, în mare parte, beat.

— Hai să te duc acasă, i-am zis.

— Bine.

Ne-am întors în club, iar eu mi-am tras haina pe mine. Ea și-a luat lucrurile și am luat un taxi.

— Și unde mergeai tu dacă nu te vedeam?

— Nu știu.

— Doamne…

Și-a pus capul pe umărul meu și am luat-o în brațe. Nu știam ce să fac, dar înțelegeam că ceva nu mersese bine. Mă simțeam mizerabil. Am primit un telefon pe care l-am redus la tăcere din buzunar – probabil erau băieții. Ajunși în fața blocului, am coborât în spatele ei și i-am zis taximetristului să aștepte.

— Dar nu rămâi la mine?

— Nu pot, i-am zis.

— Ei, nu poți. Nu vrei.

— Nu cred că e în regulă, baby.

— E ok. Ce s-a întâmplat în seara asta, s-a întâmplat…

— Și mâine?

— N-o să se mai întâmple. Haide, rămâi la mine!

— Nu pot, Sonia. Nu în seara asta.

— Ai alte planuri?

— Te bat!

— Bine… am înțeles.

— Vorbim, i-am zis.

Am sărutat-o scurt, cât să-i simt gustul sărat al buzelor. Eram gustul lacrimilor ei. Meritam să mă simt așa cum mă simțeam. Am plecat de acolo și i-am sunat pe băieți. Erau beți și în număr mai mare într-un alt club. M-au chemat acolo. Nu mai aveam chef, dar voiam să mai beau. Am mers în Vault unde era plin. Mi-am luat un shot de Absinth și o Vodca-Martini și m-am dus unde am văzut cu ochii. O tipă s-a băgat în seamă, dar nu prea mă simțeam în stare să distrez fetișcane. Îmi remarcase urma de pe cămașă și, pe lângă nesimțirea mea, probabil că și asta a făcut-o să plece. Când am văzut că făcea parte din grupul nostru, m-am dus și mi-am cerut scuze. Am aflat că o chema Oana.

— Ce-i cu pata? m-a întrebat.

— Mă mir cum de ai văzut-o în lumina asta.

— Nu-mi scapă nimic!

— Nimic, huh?

— Deci? S-a asigurat iubita că nu mai agăți nimic? a râs ea.

Oare?

— Nu. Mi-a lăsat-o o prietenă, accidental.

— Deci, dacă am nevoie de un umăr pe care să plâng, știu unde să vin.

— Cine a zis că ea a plâns?

— Eee. Situația.

M-am gândit că poate i-a povestit vreunul dintre cei care erau în Bound. *Ori să fi fost ea atât de intuitivă? Nu-ți trebuie chiar așa de multă intuiție până la urmă.* Am mai stat juma' de oră și am plecat acasă. Mi-am dat seama că eram beat, fiindcă încercam să-mi potrivesc pașii după piatra cubică. Câteva zile mai târziu, într-o seară de sâmbătă, am ieșit din nou într-o bodegă din Centrul Vechi care era foarte aglomerată.

— Nu poți să te iei de Dragoș, i-am zis prietenei lui la un moment dat. Bărbații sunt vizuali. Și oricum, tipul te iubește!

Am băut și am trăncănit acolo două ore despre Iisus și problemele Terrei. Oana mai era strecurată acolo, nu știu cum, și s-a dat la mine. Ne-am sărutat mai mult din greșeală iar de cum s-a întâmplat, i s-au aprins călcâiele după mine. Mai târziu în seara aia, am aflat că avea 14 ani. *Ce căcat!* N-arăta de 14 ani. *Și parcă îmi dăduse niște replici bune. Cum naiba să aibă doar 14 ani?* Când am plecat de acolo, a vrut să mă prindă de mână. Cu aceeași viteză, mâna mea conștientă s-a strecurat în buzunarul pantalonilor, iar ea s-a consolat cu brațul pentru un timp scurt. Cu cei 14 ani și-un zâmbet m-am mai întâlnit o dată și săptămâna următoare. Părea că mă urmărește.

Era o miercuri în care pietrele se ascundeau sub asfalt de frig. Eu veneam de la liceu, când l-am întâlnit pe Dragoș în fața blocului. Am urcat la mine și am băut câte un ceai.

— Ai vreo bere? m-a întrebat.

— N-am.

— Vezi că o să vină și Teo cu Oana, puțin, pe aici.

Cel mai mult mă agasa când îmi organiza timpul după propriul lui plac.

Teo era un prieten comun. Iar Oana, ei bine, era Oana.

— Bine.

— De ce n-o fuți pe Oana? m-a întrebat.

— De ce aș face-o?

— Vezi că e cățea! Te fute asta, știi cum? Are mai multă experiență decât tine!

— Abia a ieșit la pubertate.

— Unde era lupul moralist… gaura tot gaură e!

— Trage-i-o tu, eu promit să nu te denunț.

— Eu i-o trag!

— Și n-o să te toarne Laurei?

— N-are asta treabă. Dacă îi arăt ștromeleagul, nu mai scap de ea!

Se gândea s-o facă și să nu. Totuși, s-a gândit să facă un duș înainte, ca să fie pregătit.

— S-o iau în baie? Să mă pun pe mașina de spălat și să-mi facă un oral? Am auzit că se pricepe, știi? Sau s-o bag în duș?

— Poate că întâi ar trebui s-o convingi.

— Îi zic: fata mea, treci la aparat!

Când au ajuns Oana și Teo, ea a îmbrățișat un scaun și nu s-a mai dezlipit de el. A vorbit atât de mult încât părea

că nici nu e acolo. O mai băgam eu în seamă din când în când, fiindcă părea că se simte prost. Dragoș sculpta aluzii din pietre. Când și-a dat seama că n-aveau să țină, s-a hotărât s-o taie acasă.

V

Robert mi-a făcut o vizită în ziua aia. A apărut și Teo cu o prietenă mai veche de-a lui. Părinții lor ieșeau la grătare împreună, de când erau mici, sau ceva de genul. Puteam să citesc pe fața lui Robert atracția față de ea, așa că l-am luat la o scurtă conversație după plecarea lor.

— De ce naiba faci asta?

— Adică? Ce fac?

— Păi vrei s-o agăți. De ce ai băut atât, în primul rând?

— Sânge, a zis, înălțând din umeri, asemenea unui om beat.

— Se presupune că ar trebui s-o ții interesată, să o atragi, nu s-o plictisești cu poveștile tale, ci să te lași plictisit de ale ei.

— Da, mă, știu…

— Totuși ai sărutat-o când a plecat?

— Nu, ne-am pupat pe obraz.

— N-o acuz, am râs eu. Data viitoare, fii mai altfel!

— Altfel cum?

Robert era departe de acel tip care mă primise cum se cuvine în capitală. Era atât de absorbit de situația în care

se găsea cu Sabina că se schimbase aproape radical. Încă era acolo ochiul pentru detalii, intuiția bună și altruismul cu care mă obișnuisem, dar restul erau plecate. Și totul din cauza Sabinei. Speram să nu fie definitiv.

— Mai simplu – când vezi că o modalitate nu dă roade, ce faci? Încerci altceva, nu? Doar să nu lași să se vadă că te străduiești prea tare, i-am zis.

— Ok, țagăre.

— Apropo, cu Sabina cum mai e?

— Sabina, ca de obicei, o arde cu ăla, mi-a răspuns în timp ce mai lua un gât din paharul cu vin.

— Deci tu pe Sabina o vrei, practic…

— Să nu-ți vină vreo idee, David!

— Ce?

— Să nu te dai la asta! Tu ai destule, mi-a spus pe un ton de victimă.

— Da, mă, stai liniștit.

— Și tu ce zici c-ar trebui să fac?

În mod normal ar fi folosit mai mult sarcasm, dar băutura l-a făcut să mă întrebe sincer.

— Zi-mi de ea! E singură?

— Ultima oară era cu un prost care-și bătea joc de ea. Nici nu știu de ce stă cu ăla.

— Aa, da?

— E prostu'-dracu'…

— Când vei vorbi cu ea, să nu care cumva să-i aduci injurii ăluia, i-am zis.

— De ce?

— Fiindcă trebuie ca tu să-i ții partea, de fapt! Psihologie inversă.

— Dar nu mă dau eu altul decât sunt, mă! Pur și simplu îi spun adevărul, mi-a zis.

— Crede-mă, n-o să iasă nimic bun din asta! Fiindcă, unu, ar putea să țină la el, deci ai face-o să se simtă prost; doi, dragostea e oarbă, dacă se mai întâmplă să-l și iubească, s-a zis cu tine. Ea are voie să-l critice, tu, nu. Iar trei – e frustrant faptul că vrei să ajuți pe cineva, vrei să-i deschizi ochii și asta te pune la coada rândului, însă uneori, adevărul nu aduce cu el nimic bun. E viața.

— Aha, mă asculta el, studențește. Părea că mă înțelege mai mult decât mă înțelegeam eu, dar era complet beat.

— Bun, atunci cheam-o mâine pe la tine. La o cafea. Sau ieșiți la o cafea. Vorbiți. Abordați și alte subiecte decât ce faci tu și cum ți-e ție, iar totul ar trebui să decurgă natural, i-am zis, vă știți de ceva timp.

Am făcut un duș în timp ce l-am lăsat pe Robert să gătească ceva și ne tot gândeam să ieșim. Gătea bine. Chiar și pe trei sferturi matol. Dar după o vreme, beția a-nceput să pălească.

— Ești gata? m-a întrebat după câteva ore.

— Cinci minute!

Eram îmbrăcat în niște blugi, o pereche de cizme în picioare și bustul gol, iar în gură aveam o țigară. Îmi călcam o cămașă cu un așa mare calm încât n-ai fi spus că ne grăbeam.

— Vom trece întâi pe la mine pe acasă, să mă schimb, după care mergem direct în club.

— Ok, i-am răspuns cu buzele lipite, strângând din țigară.

Rahat! Mi-a intrat în ochi.

— Ține și tu asta, am gesticulat cu fierul de călcat.

Era ora 10, iar noi se presupunea că trebuie să ajungem la 11:30 în fața clubului. Cu turația mașinii pe la 4000 ne-am descurcat. Dragoș conducea. Robert asculta muzică tare, iar eu îmi trimiteam mesaje cu o blondă căreia îi luasem numărul cu o seară înainte.

Eu: „Știi, sunt șanse mari să ajung în Princess, în jurul orei 12. Știu că ești obosită, însă am vrut să te invit, tho.' Te sărut."

Bianca: „Se pare că toată lumea mă cheamă în Princess în seara asta, deși sunt extrem de obosită. Și Sanda a avut aceeași idee. Ne vedem acolo!"

În scurt timp am ajuns acasă la Robert, unde m-am oprit în bucătăria care era și living în același timp. Robert s-a dus să se schimbe. Dragoș mânca ceva. Eu m-am așezat pe canapea și mi-am aprins o țigară.

— Vrei? m-a întrebat Dragoș cu gura plină.

— Nu, merci. Nu pot să mănânc înainte să ies.

Mi-am terminat țigara înainte ca Dragoș să se satureze sau ca Robert să fie gata. În câteva minute ne-am urnit din loc.

Ajunși acolo, am făcut cunoștință cu toată lumea. Bianca încă nu ajunsese.

— Îți mai aduci aminte de mine? Probabil ai și uitat cum mă cheamă, mi-a zis una dintre ele, pe care o cunoscusem în aceeași seară ca și pe Bianca.

— Iartă-mă, Cristina! Sufăr de Alzheimer și pare că se accentuează pe zi ce trece, i-am răspuns schițând un zâmbet.

Îmi zâmbește cald înapoi. Era mai mult decât drăguță. Era, probabil, cea mai frumoasă tipă din partea aceea a clubului – dar observam asta în lipsa Biancăi. Am dansat. Am băut. Iar după vreo jumătate de oră și-a făcut apariția și Bianca. A salutat fetele, apoi a venit înspre mine. M-a sărutat pe un obraz și l-am întors și pe celălalt în dreptul buzelor ei.

— Uită-te la tine! i-am spus în timp ce i-am luat mâna și am învârtit-o într-o piruetă. Nu arăți rău deloc pentru o femeie obosită!

— Da, merci! mi-a mulțumit, fâstâcindu-se.

Era mai scundă decât mine cu vreo 10 centimetri și, în combinație cu chipul ăla sexy de copil blond cu ochi mari, părea o fetișcană mai mică decât era. Dar avea un corp de starletă. Am vorbit. Am dansat. M-am apropiat și am sărutat-o. Am părăsit-o pentru a merge la baie sau la bar. Când m-am întors, altcineva zâmbea la orice spuneam și era atentă la fiecare mișcare de-a mea, Cristina.

— Am observat că îți zâmbeai cu Cristina, mi-a spus la ureche imediat ce m-am așezat pe canapea, cu paharul de Jack în mână.

Am râs.

— Ești geloasă? am întrebat-o zâmbind. Chiar nu mă așteptam. Nu atât de repede, am râs eu.

— Nu. Voiam să știi doar că v-am văzut. Ea nu știe că am văzut-o.

— E drăguță. Însă nu intenționez absolut nimic, în ciuda faptului că îmi zâmbește. Probabil că i-am zâmbit inconștient – nu pot termina un zâmbet cu o față serioasă. Dar nu sunt genul care să-mi fac legături cu două prietene, i-am zis.

Îmi adusesem aminte ultima dată când s-a întâmplat să fac asta. *Bine, bine!* Voiam să retrag ce am zis, însă nu mă puteam da de gol. Eram sincer când spuneam că n-am de gând nimic. Îmi plăcea Bianca.

— Nu te cred!

— Nu par credibil?

— Nu e asta, a oftat ea. Nu spun că minți.

— … dar nici că spun adevărul.

— Cred că m-am obișnuit cu băieții, în general.

— Înțeleg. Sper doar că mă vei crede în totalitate, la un moment dat, conchid eu luându-i bărbia în mână și sărutând deasupra.

După ce o sărut și-mi iau ochii de pe buzele ei, îi duc în dreapta. Era Cristina care tocmai întorcea capul cu o anume grimasă. Mă simțeam prost că i-am picat cu tronc exact în momentul ăla, așa că m-am dus la Dragoș.

— Ce faci? Te distrezi? l-am întrebat.

— De când am dat-o pe alcool, parcă e altă atmosferă, mi-a zis.

Dacă la început era indecis dacă să bea sau nu, fiindcă avea să conducă, acum parcă s-ar fi făcut mangă.

— Ai făcut cunoștință cu Cristina?

— Tipa brunetă? m-a întrebat, uitându-se peste umărul meu.

— Da.

— N-am prea vorbit, decât atunci când am făcut cunoștință.

— De ce nu te bagi în seamă cu ea? E frumoasă, dar nu e pretențioasă. Abia așteaptă să fie băgată în seamă, am încercat eu să-l conving.

— Nu știu. Încrederea mea de sine știi unde e? Aici! mi-a spus arătând cu mâna un nivel deasupra coapsei.

— Asta încercam să-ți spun. Nu tre' să îți faci probleme în privința ei! Doar încearcă s-o amuzi sau ceva de genul. O văd acolo supărată, stând pe canapea…

Încercarea mea a eșuat lamentabil. Am mai băut. Mai târziu în seara aia, l-am văzut cu o tipă care nu trecea cu mult de nivelul pe care îl arătase el cu mâna. Era drăguță și păreau că se înțeleg de minune atât timp cât stăteau jos. Bianca a venit lângă mine. Am dansat o vreme și ne-am sărutat. La un moment dat, am luat-o și am lipit-o de stâlpul umbrit din preajmă. Mă înfierbântase. I-am înșfăcat trupul și cu o mână i-am străbătut părul, gâtul, sânii, abdomenul, în jos, până am dat de pielea coapsei și am urcat brusc

înapoi. *Decolteul ăla tulburător!* A observat cum privirea mi-a căzut de pe buze în el și mi-a zâmbit. I-am pus palma pe pieptul cald fără să-i ating sânii și am sărutat-o. A excitat-o. Mi-a luat mâna și mi-a băgat-o înăuntru, simțindu-i sânii mari de o parte și presiunea sutienului de cealaltă. La mine-n boxeri nu se dădea petrecerea la care mă gândeam. Mi-am aprins o țigară și mi-am luat paharul de pe masă. Aveam privirea peste umărul ei unde nu era nimic. Doar oglinzi. Am realizat că sunt prea amețit ca să fiu o companie plăcută, așa că am salutat și am plecat de acolo.

În următoarele zile am aflat de la un tip că își făcuse de cap într-una din serile în care îi scrisesem și nu mi-a răspuns. Știam că uneori tipa poate să-și piardă sentimentele pentru tine peste noapte.

Când am realizat că n-avea să ducă nicăieri legătura cu ea mă aflam într-un taxi, îndreptându-mă spre casa de habar n-am unde. Mă uitam lung pe geam, la șoselele lungi și luminate... la mașini. La vântul ce împingea cu forța câteva steaguri. La câțiva pietoni care se perindau pe trotuare. Îmi plăcea Bucureștiul pe timp de noapte.

VI

— Să ne stăpânim, zic!

— E prea mult, m-a aprobat Ștefan.

— Ce să te mai stăpânești? Să ajungă la toți, a strigat Vlad cu entuziasm

I-a dat foc cu o flacără care îi amenința sprâncenele. Pusese acolo cam un gram de iarbă și tutun mai deloc. Era de două ori mai lungă decât o țigară normală. Un adevărat pai. Vreme de zece minute cât a ținut pauza, toți cei prezenți în colțul fumătorilor au tras câte un fum din geoană. Cel puțin unul. Plecau unii, veneau alții, trăgeau și ei. S-a spart cam jumate de liceu în alea zece minute.

— Ia, David, trage și tu că se termină!

— Eu am teză ora asta, mă! Nu trag.

— Trage, mă, îți limpezește mintea. E bună, nu e mizerie d'aia legală!

Până la urmă, am tras și eu două fumuri. Apoi am ajuns în clasa colorată de lumina galbenă a becurilor și de albastrul ploios care pătrundea geamurile. *Futu-te, Vlad!* Colegii, cei mai mulți sparți, roiau ca muștele în jurul tocilarilor cu gând să scoată de-un cinci. Când a intrat profa'

în clasă nici cum mă cheamă nu mai știam. Ne-a dat foile și am întrebat pe un coleg unde trebuie să-mi scriu numele sau cum mă cheamă. Trecuseră vreo douăzeci de minute, iar eu încă mă jucam cu pixul pe o ciornă. Desenasem o mașină. Mi-era frică să completez pe foaia de teză, cine știe ce se putea întâmpla. Și, oricum, ținea două ore. *Am timp,* mi-am zis. După o vreme mi-am făcut curaj și am început să citesc subiectele și, eventual, să și scriu ceva. Nu învățasem nimic, dar mai prinsesem din clasă unele chestii. Am luat 8.

În următoarea zi am chiulit împreună cu doi colegi de clasă și ne pierdeam timpul pe holul liceului. Ne-a văzut o tipă din liceu atunci când a ieșit la baie și s-a oprit și ea. Andrada. M-a abordat într-un mod direct, complimentându-mă. Am rămas ambivalent. Nu era genul după care să urli noaptea la lună, cu toate că nu era nici de lepădat. Avea niște forme ambițioase, un chip de copil pervers și niște picioare subțiri și, într-un fel, drăguțe. Avea mâini finuțe și lungi, iar unghiile făcute cu gust. Părea firavă, dacă treceai peste aparențe, dar era ceva ce pur și simplu nu mă atrăgea la ea. Personalitatea ei mi se părea vulgară. *Dar dacă m-ar sechestra, presupun că i-aș trage-o pentru a-mi recăpăta libertatea,* gândeam.

În seara aia m-a băgat în seamă pe Facebook, dar eram în grabă, așa că nu i-am răspuns. Aveam în plan să ies în club. Ștefan a trecut pe la mine, iar cu restul aveam să ne întâlnim mai târziu, după vreo două pahare băute prin vreun

Lounge. Eu mi-am comandat un Long Island, iar Ștefan, o sută de vodcă cu suc de ceva.

— E destul de plin centru' ăsta de cățele! mi-a zis.

— De ce spui asta?

— Păi nu vezi?! Toate se poartă de parcă ar fi niște prințese, cu nasu' pe sus, de zici că…

— Și cu ce te deranjează atât timp cât nu le abordezi? l-am întrebat pregătindu-mi paharul de o gură.

— Eu le-aș aborda, dar sunt ipocrite!

— Cu toții suntem ipocriți. Într-un fel sau altul. Tre' să trăiești cu asta!

— Da, mă, dar vin din Slătinari, de pe câmp, cu tocurile pline de noroi, și le șterg aici c-un șervețel, intră în club și te privesc de sus?

— Înțeleg unde bați, dar, dacă tu te enervezi pe lucrurile astea, crezi că se vor schimba?

— Nu, dar nu poți să treci cu vederea.

— Dimpotrivă, devin și mai agasante. Tu tre' să nu mai judeci așa mult. Eu, de exemplu, mi-am dat seama că nu pot judeca decât oameni apropiați mie, pe care îi cunosc foarte bine. Nu știu dacă asta mă face un om corect sau un ipocrit de duzină, dar…

— Mai degrabă, un ipocrit, a râs el.

— Posibil. Zi-mi de tine! Cum îți merge cu Andreea?

— Cu Andreea?

— Mai e vreo alta? l-am întrebat.

— Aș vrea eu.

— Deci, cum e?

— Am senzația că m-am băgat în cea mai proastă afacere.

— Cum așa?

— Nu mă mai înțeleg așa bine cu ea. Ea e mai mică și… nu știu. S-o înțeleg pe ea mi-e ușor, dar dacă îi spun de vreo problemă de-a mea, n-am nicio șansă ca ea să o facă. Nu pot vorbi cu ea așa cum vorbesc cu tine.

Din ce înțelegeam eu, Ștefan nu putea sa-i spună că pierde bani prin cazinouri.

— Înțeleg, am zis.

— Ne certăm din ce în ce mai des, a continuat el.

Iau un gât din cocktail și-mi aprind o țigară.

— De ce nu îi pui punct, dacă nu vă înțelegeți?

— Rahat! O iubesc. N-aș suporta s-o văd cu altul.

— Doar faptul că n-ai suporta s-o vezi cu altul nu înseamnă neapărat c-o iubești. Iar tu trebuie să te resemnezi! Eu cred că, dacă tragi linie, ieși mai bine văzând-o pe ea cu altul – tristețe cruntă două săptămâni, decât să trăiești nefericit, oricum, nu știu câtă vreme.

— Da, a murmurat, după care și-a aprins și el o țigară.

— Noi, bărbații, întotdeauna am fost mai romantici decât femeile. Femeile iubesc mai sănătos. Femeile raționalizează sentimentele și le trec prin filtre. Chiar dacă reușești să le seduci, ele se întreabă constant ce iubesc la tine până când ajung să-nțeleagă că nimic și te părăsesc, ceea ce, pesemne, e și corect. Bărbații, în schimb, nu au

filtre. Ei susțin constant ideea de iubire. Chiar și atunci când înșală. Uneori, susțin ideea de iubire chiar și atunci când ea nu există.

În timp ce-i vorbesc, ochii mi se întâlnesc, în spatele lui, cu ai unei tipe. Zâmbesc.

— Tu? Nicio relație? m-a surprins el încă zâmbind.

— Nu te uita! i-am zis cât am putut de inexpresiv, în timp ce el și-a întors capu' și s-a uitat direct în ochii tipei.

Și-a dat seama că a gafat. A avut o expresie docilă, tipică.

— O să-ți povestesc teoria suprafețelor reflectorizante altădată, i-am zis. Ce mă întrebai?

— Dacă ai vreo relație, a zis râzând.

— Nu, nu. Cred că sunt mai bine fără.

— De ce zici asta?

— Că nu pot fi fidel. Că nu mă pot conforma unei relații.

Mă privește cumva.

— Cred că, dacă vrei, poți să fii fidel!

— Hai să-ți spun altfel! Să-ți dau un exemplu: era tipa asta, Luiza, căreia îi eram dedicat nu de mult timp. Ne înțelegeam destul de bine. Nu eram nevoit să mențin conversația. Am făcut sex de vreo 3 ori, a fost plăcut de fiecare dată. Eram mulțumit de ceea ce aveam. Și mai era tipa asta care, deși foarte drăguță, era destul de singuratică. Atrăgea bărbați, însă tipi neantrenați, tipi care nu puteau trece de scutul pe care și-l concepuse după ce ultimul tâmpit a lăsat-o cu ochii-n soare. Mă mai băga câteodată în seamă. Simțeam că îi place să vorbească cu mine. Și în seara aia era

ziua ei de naștere. N-a prea petrecut și n-avea de gând. Dar nici nu cred că i-ar fi făcut plăcere în companiile de care dispunea de obicei. Și n-am vrut s-o las așa. Am rupt o floare de undeva, in drum spre ea, și i-am zis că n-am găsit nicio florărie deschisă. Am fost un cretin. Dar i-a plăcut. Am stat un pic cu ea, după care i-am propus să mergem la mine, să bem ceva în cinstea ei.

— Și ați băut toată noaptea, cred!

— Sper doar c-o să-și aducă aminte câțiva ani de aniversarea aia sau de mine.

— Cineva tre' să o facă și pe asta, nu? a râs el.

— Presupun…

Aveam senzația că nu voia să prindă esența. Se gândea numai la sex. Asta era într-un fel sau altul slăbiciunea lui, aroganța intelectuală. Dar, în ciuda apatiei, am petrecut toată noaptea prin centru. Am făcut cunoștință cu vreo două tipe, dintre care și o cehoaică drăguță cu care mi-am exersat engleza de om beat, dar cu care nu s-a întâmplat nimic. Dimineață, am mâncat un mic dejun la McDonalds-ul de la metrou, alături de Ștefan. Am băut și o cafea în speranța că o să ne mai revenim. Cafeaua nu ne dădea nicio șansă. Când am deschis capacul ca să-i pun vreo opt sau nouă pliculețe de zahăr, fiindcă nu se îndulcea cu una-cu două, am dat de o licoare maronie, parcă sustrasă dintr-o ciupercă otrăvitoare, peste care ar fi stropit doamna de la casă pe sub tejghea cu niște lapte mamar. *Tsst! Tssst!* Cafea nu era sigur. Era încercarea de a-mi forța organismul să se reverse.

Știu, era o conspirație plecată de la directa' liceului menită să îmi scoată alcoolul din organism și să mă aducă prezent la școală. Avea un soi de dreptate, directa'. Aveam vreo 40 de absențe, trebuia să merg naibii la liceu. De ce nu m-am gândit la asta aseară, când încă nu băusem decât două cocktailuri. Puteam să merg acasă, să dorm și să mă trezesc în timp util ca să ajung la școală. Aș fi fost și odihnit.

Am mers îmbrăcat de club către casă, în plină dimineață, când oamenii mergeau la muncă. Mă simțeam puțin stânjenit. Am reușit să ajung la liceu doar pe la a treia oră. Ștefan, deloc. Dar el nu stătea așa prost cu absențele. Cu toate astea, era încă un mister pentru mine cum de îi permiteau ai lui să refuze așa zilele de școală. Mă întrebam constant ce fel de părinți avea, fiindcă nu îi cunoscusem niciodată.

Când am ajuns era pauză, așa că mi-am mai luat o cafea de la magazinașul din afara incintei și m-am îndreptat către colțul fumătorilor.

Mi-am aprins o țigară și, în continuare, sorbeam din ea cu grijă și răbdare. O tipă mi-a cerut o țigară, iar eu i-am întins pachetul, dându-i atâta importanță cam câtă ai da unui administrator de bloc. A scos din pachet o țigară și mi-a mulțumit. Nu știu ce încercam eu să demonstrez, fiindcă tipa arăta aproape superb și avea un cap peste mine. Evident, mahmureala îmi venise de hac.

Tipa asta blondă și de doi-metri-craci mi-a luat numărul de telefon în ziua aia de la Lorena, care mai îmi scăpa câte un mesaj prin care să mă întrebe ce mai fac, deși ne

vedeam zilnic în clasă. Când mi-a zis cine e, am întrebat-o cu aroganță în glas de ce nu mi l-a cerut personal. Unde mai pui că Lorena, din ceea ce știam eu, încă mă iubea cu patos. De ce i-o fi dat numărul meu, nu reușeam să înțeleg. Dar cine eram eu ca să le înțeleg pe toate? Fuseseră prietene bune pentru vreo două săptămâni în perioada aia, atâta trebuia să înțeleg. I-am trecut numărul în telefon și am vorbit tot restul zilei. Doi-metri-craci avea și un nume, Paula. În săptămâna ce-a urmat, am scos-o de câteva ori de la ore, ca să îmi țină companie ori pe holul liceului, ori în afara lui, la țigară. Ce-i drept, îmi și plăcea prezența ei. Împreună cu buzele cărnoase și felul propriu în care îmi răvășea părul atunci când mă săruta. Probabil pe iubitul ei nu-l mai săruta așa. Sau cel puțin asta îmi plăcea mie să cred. Dar, cu toate astea, el continua să vină s-o ia de la liceu, aproape în fiecare zi, cu un bolid de peste cinșpemii.

Paula era o tipă întreținută în saloane de fițe, îmbrăcată în haine de lux, plimbată în mașini scumpe și genul de fată care călca pe inimi cu tocuri cui. N-avea pic de scrupule în punctul acela de viață. Dar avea un cur mișto.

Într-o zi am lipit-o de clădirea liceului și am lins-o toată, simțindu-i sânii calzi și goi și gâtul lung sau curul mișto. Am excitat-o până i-au scăpat câteva gemete. O oră mai târziu, am văzut cum gura ei s-a unit cu a iubitului ei, într-un sărut de căsnicie. Nu știu ce am simțit în legătură cu asta.

În zilele alea, tipa asta, Andrada, care mă tot căuta pe Facebook și mă saluta pe holul școlii, unde îi mai și

răspundeam, ajunseseră la vreo patru-cinci mesaje pe care le ignorasem, deci s-a enervat și m-a întrebat, până la urmă, de ce naiba nu îi răspund. N-am știut ce să-i zic, așa că nu i-am răspuns nici atunci. N-am mai știut vreme bună de ea, până când am reușit să dau accidental peste profilul ei de Facebook, doi ani mai târziu. În tot acest răstimp, ea a avut parte de-o transformare ridicolă. Până și trăsăturile chipului ei deveniseră mai agreabile. Era acum genul ăla de tipă care se plimba prin Emirate, conducea un Benz și avea parte mai de tot ce-și dorea, fără să facă nimic. Mai puțin, de dragoste. Dar probabil că dragoste nu-și dorea.

În același răstimp, Paula a rupt-o cu bolid-scump și probabil că cel din urmă i-a tăiat toate lichiditățile. Am întâlnit-o, o singură dată, într-un bar din Rahova, unde mă oprisem ca să iau băutură în drum spre niște amici. Paula era încă frumoasă, chiar dacă mai bătrână cu doi ani. Dar ceva îi furase tot farmecul și speranța inocentă din ochi. Și dacă tot am ajuns să povestesc lucruri relevante doar mie și întâmplate doi ani mai târziu, când am ajuns acolo, la băieți, am realizat că erau într-adevăr numai băieți. Dar pentru ei asta nu era o problemă, fiindcă tocmai ce veniseră de la curve.

— Băi, era bruneta asta la care am fost… mă, bună! Știi cum? Și când mi-am dat drumul a strâns din coapse. Ca Alexandra, așa! mi-a spus Dima despre fosta lui.

— Păi ăsta e secretul lor. Așa își fac ele clienți fideli, încercând să mimeze afecțiunea, i-am zis. Altfel, n-ai suna-o tot pe aia. Te-ai duce la alta, nu?

— Ai dreptate. Oricum, era frumoasă rău asta!

— Și, ai sărutat-o?

— Nu, a mormăit el. Da' era șmecheră tipa! A început la un moment dat să mă zgârie pe spate...

Era o conversație destul de amuzantă mie pentru că eu nu plătisem niciodată pentru sex, cu toate că am fost la un moment dat cu un coleg de liceu care era dependent de curve, după o seară prin centru. Am mers mai mult mânat de o curiozitate artistică. Nu mă intrigă sub nicio formă ideea. Dar cât timp el se afla în camera magică și pompa cu o violență de care mi-a povestit după, eu stăteam de vorbă cu o tipă îmbrăcată doar în lenjerie intimă pe holul mare al apartamentului. A fost îndeajuns de drăguță încât să mă servească cu o cafea, am fumat vreo două țigări și am avut un dialog superficial. Când ăsta a ieșit din cameră cu o expresie derutată, dar satisfăcută, am surprins, printre altele, și chipul ei umil și transpirat. Imaginea mi-a accentuat ideea de a nu plăti vreodată pentru sex.

— Tu n-ai fost niciodată? m-a întrebat Dima.

— Nu.

— Ești prost? Cum să nu mergi?

— Tu ești bou, fiindcă plătești pentru asta.

— Mă cam doare capul. Cred că m-a deocheat asta…

Mai aveam un pic și leșinam de râs. Unul s-a dus și i-a dat cu salivă pe frunte și a început să rostească o poezie în șoaptă în timp ce îl ținea de mână.

— Ce naiba se întâmplă? am întrebat.

— Îi descântă, mi-a zis Gabi.

— Ne îndreptăm către mijlocul secolului XXI și lumea mai crede în deochi și în descântec – asta e problema noastră! Cum e să fii deocheat de-o curvă, băi, Dima? Gabi, ai niște apă sfințită? am întrebat.

VII

Era primăvară cam de o lună de zile, iar eu rupsesem tot mai multe legături. Mă simțeam ca un copac tânăr și curățat de trecut printre copacii care înmugureau vânjoși la marginea trotuarelor gri. Era un sentiment plăcut. Afară bătea o briză caldă care ne hipnotiza pe toți. Taxiurile mergeau într-o parte și-n alta cu geamurile deschise. Oameni în ținute vărătice așteptau la trecerile de pietoni și se perindau pe trotuare. Îmbâcseala din autobuze începea să se resimtă într-o formă perpetuă de scandal. Eu mă îndreptam spre Gara de Nord, îmbrăcat într-o pereche de blugi, o cămașă albă, o cravată care nu mă ajuta deloc și o geacă de piele pe care o asortasem cu cizmele. Era cald în autobuz. M-am gândit că nu puteam s-o las și pe Iustina, pe care urma s-o iau din gară, să sufere cum sufeream eu. Suferința îmi era însă alinată, din când în când, de câte o privire pe care o mai captam. Întotdeauna îmi place să fiu urmărit. Să observ nonșalant dincolo de raybani priviri ce mă caută sfios sau cu îndrăzneală. Să fur sau să arunc zâmbete. E, probabil, unul dintre cele mai frumoase și mai simple lucruri – să arunci un zâmbet la întâmplare și să primești altul înapoi.

O doamnă cu un bagaj mare a coborât odată cu mine, așa că m-am oferit s-o ajut până la casa de bilete. Mi-a mulțumit. Și încă cum. Mai avea puțin să-mi cumpere și mie bilet. Dacă e ceva ce iubesc la români e recunoștința de care dau dovadă când sunt ajutați. Religia îi învață să fie așa. *Religia nu e așa rea,* m-am gândit.

Și iată-mă în Gara de Nord, privind prin gloata de oameni la un păr blond, un ten bronzat subtil și din vreme pe la vreun solar, niște picioare lungi și un corp terifiant de plăcut ce se ascundea după o rochie portocalie și lungă până-n pământ și o geacă de piele. Începusem să devin optimist în legătură cu venirea Iustinei în București. Se întâmpla că mai vorbeam uneori. Și ceva mai des, în ultima perioadă. Când s-a autoinvitat la mine acasă, am rămas prost, dar i-am zis că e-n regulă și că mi-ar plăcea s-o văd.

Și o vedeam acum în toată splendoarea ei cum trăgea pe piatra cubică un troler negru, cu un zâmbet ascuns pe sub ochi. Avea un mers de parcă pășea pe scenă. Era delicat și încrezut în același timp. Un pas înaintea celuilalt, în linie dreaptă. Probabil că din spate i se vedea fundul vibrând sub rochie într-un mare fel. Nu-mi rămânea decât să aștept și să văd. Și-a lăsat bagajul când mai avea un metru până la mine și a zburdat cu un pas până-n brațele mele. Am cuprins-o, iar ea s-a încolăcit ca un șarpe în jurul meu. Mi-a plăcut să simt sinceritatea din îmbrățișare. A fost dulce. Însă, uneori mă mai treceau rețineri față de ea. Mă

rănise atât de mult în trecut, că deseori negam amintirile alea. *Cine? Iustina? Ce nume drăguț! David, îmi pare bine!*

— Hei, hei! Unde te crezi să-ți lași bagajul așa? Suntem în București, nu în Copenhaga.

— Dă-l încolo de bagaj! a strigat entuziasmată.

Dar ce atracție am la femei care iubesc clișeele! Și asta mă făcea să mă întreb cât de clișeic sunt eu, ca tip. *Sunt un nenorocit de clișeu?* Ne-am sărutat, i-am luat trolerul și ne-am îndreptat către un taxi. M-a luat de mână și m-a privit de sus în jos și înapoi. Părea fericită. Și mândră. Mă bucuram că era așa. Am pășit mai încet, încât să-i admir fundul printr-un gest teatral.

— Știi, de când te-am văzut, m-am întrebat cam cât de bine-ți arată fundul zilele astea, i-am zis.

— Vaii, nesimțitul! a râs ea.

— Mda! Arată bine, i-am zâmbit.

— Mie mi-e dor de el și lui îi e dor de fundul meu.

— Printre altele.

— Altele ca…?

— Ca mersul ăsta. Ca îmbrățișarea sinceră de mai devreme.

— Ah, da? Și de unde știi tu că a fost sinceră?

— Am și eu sentimente.

M-a luat și mi-a sărutat unul din obraji.

— Haide mai încoace, i-am zis văzând că se îndrepta spre primul taxi din fața gării.

— Ce are ăsta?

— Preț nesimțit.
— Aa. Și atunci de unde luăm?
— De puțin mai încoace.
— Mhm.

La douăzeci de metri mai încolo, am oprit un taxi și i-am zis să ne ducă la Mall Vitan. N-am vorbit foarte multe. Nu era nevoie. Taximetristul, se ocupa el. Noi doar ne bucuram unul de prezența celuilalt, strângându-ne de mână și zâmbind. Nici în următoarele ore n-am făcut-o, fiindcă în următoarele ore am făcut dragoste. Multă dragoste. Ne-am comandat pizza în seara aia. Am mâncat cu poftă, după care am făcut dragoste din nou. Părinții ei credeau că e în nu știu ce excursie și ne-am certat când mi-a mărturisit, cu ochi vinovați, ce le-a spus alor ei. După care mi-a mai trecut și ne-am împăcat. Au trecut așa vreo trei zile. Ne comandam mâncare și ne iubeam. Era vacanță și pentru ea, era vacanță și pentru mine. Trecuseră cinci zile și nu ieșiserăm deloc din casă, decât până jos, să mai cumpăr țigări, vin, pâine și altele. Iar într-o seară, am ieșit să ne plimbăm, dar cam atât. Până într-o după-amiază, când ne-am hotărât să ieșim pe undeva. Ea avea o prietenă la facultate, în București. Iar de când a venit, o tot suna să se întâlnească. Voia să se întâlnească cu ea, dar voia să mă aibă și pe mine alături. I-am zis să iasă împreună cu ea, iar eu aveam să ies cu niște prieteni și, eventual, să ne întâlnim după. Ne-am certat din nou. Egoismul ei pășea în conversație la fel de grațios cum pășea ea pe tocuri. Era

imposibil, dar totodată glorios. Era vulcanic. Era teribil și nu puteai să îi faci față. Era ca nimic altceva. Mi-am amintit în mod subit de ce n-a funcționat între noi.

Ne-am dezbrăcat și am făcut dragoste, dar nu asta era rezolvarea. Știam că n-avea să meargă. În clipele alea n-o mai suportam, dar ne-am futut sălbatic, mai mult din ură. Ca să dăm răul afară. A fost grozav pentru moment. Apoi m-am simțit prost pentru că îmi doream să plece. Să mă lase în pace. N-am alungat-o. De fapt, nici n-am pomenit de asta. A plecat în ziua în care era stabilit s-o facă. Nu știu ce credeam c-o să se întâmple după venirea Iustinei în București, dar era destul de evident că nu se întâmplase.

Am ieșit mult după plecarea ei. Am abuzat de condițiile financiare de care dispuneam, până într-un punct în care tot ce-mi mai rămânea să fac era să trăiesc limitat vreo două săptămâni. Dar nu puteam să fac asta. Fusesem obișnuit altfel. Eram un copil gras intrat într-un magazin de bomboane, căruia i se interzicea orice poftă. Trebuia să ajung din nou la nivelul la care îmi permiteam orice. Aveam 18 ani și era timpul ca asta să-și spună cuvântul. Am intrat pentru prima dată într-un cazino cu niște colegi de liceu și nu pentru jocul de poker la care mă și pricepeam cât de cât. Voiam bani făcuți ușor și repede, cum mai vedeam prin alte părți. Am pierdut masiv. Aveam zile în care plecam pe plus cu câteva milioane. Uneori mergea, îmi dădeam seama. Când observam că nu sunt

în grafic cu cheltuiala, ceva mă trăgea într-un cazino împreună cu Ștefan. La început, jucam calculat și rațional. Cam cât de rațional poți fi atunci când intri într-un cazino. Câștigam. Regula pe care mă bazam era să intru în joc cu puțini bani, să-i înmulțesc, apoi să tot măresc miza. La început, nu intrasem niciodată cu sume mari din prima. Majoritatea mergea acolo din același motiv ca și mine, pentru a-și întreține stilul de viață, presupuneam. Nu era așa. Nu înțelegeam ce era dependența, doar auzisem de ea. Vedeam oameni îmbrăcați neglijent, oameni care, deși intrau acolo îmbrăcați sărăcăcios, scoteau din buzunar un teanc de bani pe care erau dispuși să-i lase în schimbul cafelelor, gustărilor și serviciilor pe care le mai oferea locația. Era o altă lume decât cunoscusem. Una al cărei Sfânt Graal era o iluzie. Fiecare spera inconștient să se îmbogățească. Era o lume tristă și dacă exista vreun iad, probabil că nu era cu nimic mai rău decât atunci când plecai din cazino falit.

Cheful de viață mi se pierdea treptat și tot ce puteam să realizez e că fusesem tras acolo de Ștefan sau de anturaj. Nu puteam să-mi asum singur vina. Sau că nu-mi voiam dezastruosul sfârșit, fiindcă mi-ar mai fi rămas doar să mă plictisesc. Nu eram sigur. Promiteam să mă potolesc, însă când aveam ocazia o făceam din nou. Era o nebunie și n-avea cine să mă oprească. Iar de vorbit, nu vorbeam niciodată despre asta, fiindcă era jenant. Doar când ne mai lăudam printre colegi care și cât a mai lăsat în cazino ultima

oară. Vedeam situații mai proaste ca ale mele. În adâncul meu știam că trebuie să schimb ceva, dar la suprafață nu făceam nimic în legătură cu asta.

VIII

La lăsarea serii n-aveam nimic de făcut. Era vineri, iar eu n-aveam niciun nenorocit de plan. Am primit un telefon de la Dragoș care spera să mă scoată din casă.

— Haide la lăutari, mi-a zis.

După două ore de la telefon, mă aflam în fața unui local din Ghencea. L-am sunat pe Dragoș.

— Ce faci, prietene? m-a întrebat în entuziasmul alcoolului.

— Se pare c-am vrut să ies cu orice preț în seara asta.

— Lasă, mă, decât să te plictisești în casă…

— Da, presupun.

— Oricum, e atmosferă mișto înăuntru!

Am intrat și m-a învăluit muzica de petrecere pe care știam că n-am să dansez. Deși localul arăta bine, mă simțeam prea bine îmbrăcat. Mai toți de la masa la care urma să mă așez erau aranjați, de fapt. Eu eram îmbrăcat complet în negru. Pantofi, blugi, cămașă, sacou. Dar cei mai mulți nu purtau cămașă. Am văzut la un moment dat pe unul care purta un tricou fără mâneci. Mă șteptam

ca, într-un anume punct, să se oprească muzica și să intre băieții cu halterele.

I-am salutat pe cei de la masă. O tipă mi-a dat ceva mai multă atenție. Era fosta unui tip pe nume Dan, care doar ce îmi strânsese mâna.

— Unde-i nenorocitul ăla de bar? l-am întrebat pe Dragoș.

Mi-a arătat unde.

— Dar nu bei vin? mi-a spus uitându-se pe masă, unde erau câteva sticle.

— Nu-mi merge.

M-am îndreptat într-acolo.

— Bună, i-am spus uneia dintre chelnerițe. Vreau și eu o sută de Jack cu două de gheață și un Burn.

— La ce masă?

I-am făcut un semn cu mâna.

— Aș putea plăti acum?

— Da.

Mi-a scos bonul și i-am achitat suma plus bacșișul.

— Îți aduc eu băutura, mi-a spus zâmbind.

— Merci!

Toți cei de la masă beau vin. N-am vrut ca la sfârșit să contribuie toți în mod egal, iar eu să pun mai mult. Aș fi părut într-un fel.

Am stat la masă pentru un timp, conversând cu Dragoș, Teo sau fetele. Rămăsesem pentru câteva zeci de secunde singur cu o tipă, Iulia, care își comandase o cafea.

— Știi, inventatorul acestor pliculețe de zahăr s-a sinucis când a văzut că lumea rupe pliculețele așa cum ai făcut-o tu, în loc să le îndoaie la mijloc ca să crape.

— Serios? a râs ea.

— Circulă un zvon. Nimic nu e serios în ziua de azi, am zis.

Am mai făcut-o să râdă în câteva rânduri conversând cu ea. Ba, chiar mi-a atins mâna de câteva ori în timpul discuției. Toate semnalmentele spuneau că nu era o tipă chiar rușinoasă. După o vreme, mi-am luat bărbăția cu mine și am mers la baie. Mi-am sincronizat eliberarea cu un altul de la masă.

— Băi, David, te dai la gagica mea?

— E gagica ta?

— Nu, mă, glumesc, răspunde râzând.

— Eh, oricum nu făceam decât să conversăm.

— Dă-i înainte, că mănânci pâine, ascultă la fratele tău! mi-a zis.

— I-auzi, am răspuns simulând entuziasmul, după care ne-am întors la masă. Tipei îi plăcea ideea de-a fi împrăștiată toată în seara aia. Mă atingea de fiecare dată când avea ocazia sau îmi lua mâna și mi-o punea pe picioarele ei dezgolite, care nu erau rele.

Când m-am întors, prezența mi-a fost cerută în câteva selfie-uri, de iubita lui Dragoș. Treaba cu iubitele prietenilor e că las la atitudinea prietenului, dacă să se întâmple sau nu ceva între mine și ele. Era evident că nu i-aș fi făcut-o

niciodată lui. Dar mi se întâmpla deseori să cuceresc auditoriul feminin de la masă, iar de acolo, era floare la ureche. Când simți telepatic nesiguranța cu care ești privit, nu faci decât să o transmiți înapoi. Și să te mai gândești o dată.

Dragoș a făcut o glumă pe seama apropierii mele de ea, cu care s-a gândit să-mi strice karma, dar care s-a dovedit să joace împotriva lui.

— Așa multă încredere ai în mine, prietene? i-am zis atingând fața tipei printr-un gest teatral. Ea a zâmbit. El mi-a întors o grimasă nasoală.

La o altă masă se întâmpla ceva ciudat. Foarte ciudat. Era Delia, pe care o cunoscusem prin Ana, și căreia – țineam eu minte – reușisem să-i plac un pic. *Iar un pic e deajuns.* Era cu un coleg de-al meu de liceu și alte câteva persoane. El era clasa a XII-a în „Petru Rareș", dar asta nu mă atingea deloc. *Ce dracu' căutau acolo?* Asta mă întrebam. Delia nu era deloc genul acelui local. *Ce dracu' căutam eu acolo?* Și asta mă întrebam. Dar, dacă tot ne găsisem la o distanță de câteva mese, trebuia măcar să merg și să-i salut.

Cunoșteam faptul că pentru a o cuceri pe ea, întâi trebuia să-i câștig simpatia lui. N-aveam nicio reținere, fiindcă știam despre el că nu vrea nimic special de la ea și că, într-un fel sau altul, abia aștepta să pice prada în mâinile mele și să mă aprecieze oficial și degajat, pentru că mă-nvârteam în cercurile bune ale liceului.

— Hei, ce faceți, măi copii?

— Heei, ia uite cine e aici! Bine, stăm și povestim, a spus ea.

Dau noroc cu el, îi sărut obrajii ei și fac cu mâna către ceilalți de la masă.

— Tu ce mai faci? m-a întrebat Delia.

— Eu, presupun că la fel de bine ca și voi. Voi cât de bine faceți? i-am zâmbit ei, după care mi-am îndreptat privirea către el.

— Ne-am rătăcit pe aici, a răspuns ea.

— Goldie ce mai face?

— Vai, ți-ai adus aminte de cățelușul meu?

— Cum era să-l uit? Din câte țin eu minte, empatiza cu mine mai mult decât o făceai tu.

— Da! a râs ea fără să se ascundă.

Am mai trăncănit câte ceva cu Delia.

— Tu ce faci, Radule? Cum merge? l-am întrebat.

— Bine. Stau la povești cu o fată frumoasă, deci merge bine.

A simțit amenințarea și a complimentat-o înaintea mea. Îi observasem și limbajul corporal închis de când ajunsesem la masă.

— Într-adevăr, am zis. Chiar mă bucur că apreciezi compania Deliei.

— Când n-am fost eu o companie plăcută?

— Tu ești clasa a XII-a, nu? l-am întrebat pe Radu.

— Da, a răspuns.

— La ce ești?

— La real.

— Și nu mănâncă Fitu din voi? Vă lasă timp de petrecut?

— E mai strictă, așa.

Săracu' era, probabil, pulbere la matematică.

— Eu mai am un an, dar nu știu ce să zic.

— Și tu ești pus nasol cu ei?

— Ceva de genul.

— Tu la ce dai?

— După?

— Nu, bacul.

— Cred c-o să mă mut la uman. Îmi place matematica la fel de mult ca limba rusă – adică deloc.

— Și anul ăsta treci la Fitu?

— Clar! Nu e altă opțiune, am răspuns. Important e să nu fiu exmatriculat până la sfârșitul anului, am râs eu a pagubă.

— De ce? Absențe?

— Da.

— Și eu stau prost cu absențele.

— Te rezolv cu niște scutiri dacă ai nevoie.

— Ai de unde?

— Ghici cine are cele mai multe scutiri la activ anul ăsta!

— Dacă ai nevoie, dai de mine și discutăm, i-am zis tot eu.

— E bine, m-a privit el ceva mai prietenos.

Delia s-a ridicat privindu-mă cu ochi curioși și s-a dus la baie. Am mai vorbit puțin cu Radu, corupându-l să mă

placă. Am discutat chiar și de femei în lipsa Deliei doar pentru a-i câștiga simpatia. Dragoș îmi făcea semne din partea cealaltă a localului, iar Delia s-a întors.

— Îmi plac unghiile tale roșii, i-am zis când s-a așezat.

— Merci, mi-a zâmbit ea.

— Dar cumnata mea mi-a zis la un moment dat să n-am încredere în femeile cu unghii roșii.

— Ee, întotdeauna sunt și excepții.

— Întotdeauna! Dar asta nu spune despre tine ceva anume.

— Ce nemernic ești!

— Am momentele mele.

— Da.

— Oricum, roșii sau nu, îmi plac unghiile tale. Mă întorc la ai mei, la masă. Mi-a părut bine, am zis și am dat să plec.

— Hei, a strigat Delia. Lasă-mi profilul tău de Facebook. Poate ne găsim odată să ieșim mai mulți, a spus ea încercând să nu pară cumva față de Radu.

În seara aia, Iulia s-a oferit să mă ducă acasă de vreme ce era cu mașina iar eu n-am refuzat, însă din nu știu ce motiv n-am invitat-o sus. Poate că dacă i-aș fi simțit aluziile, n-aș fi putut să i le refuz. Dar nu le-am simțit.

A doua zi m-am trezit înconjurat de fum, iar Delia mi-a scris. Am vorbit câteva zile. Apoi m-a invitat undeva împreună cu mai mulți. I-am zis că nu pot. Nu m-a mai căutat după aceea. După o săptămână am căutat-o eu. Era seară, iar

pe ea am surprins-o la o petrecere. Era foarte entuziasmată de faptul că am căutat-o. Mi-a zis că ar fi vrut să fiu acolo. I-am zis că aș fi vrut la fel. I-am spus că mi-ar plăcea să o văd la un moment dat. Mi-a răspuns la fel. Uneori sincronizarea e mai bună decât norocul, din ce îmi puteam da seama.

Ne-am văzut câteva zile mai târziu. Buzele mele le-au atins pe-ale ei, mâinile mele s-au potrivit în jurul ei și parcă aș fi vrut să rămân de data asta. Asta am și făcut. Simțeam cum totul se leagă zdravăn de ea. Hobby-ul meu costisitor începea să își piardă din farmec. Nu mai ieșeam să pierd bani, preferam să ies cu ea. Începeam să fiu gelos, deși n-o arătam tot timpul. La una din primele întâlniri, am remarcat urma unor dinți pe gâtul ei.

— Ori ai niște vene foarte evidente, ori ai fost victima unei mușcături, i-am zis pe atunci cu un zâmbet nonșalant.

Și-a scos repede o oglindă după care mi-a spus ceva legat de-o glumă proastă a unui coleg de facultate. Desigur că m-am simțit prost. Dar cred că gelozia e sexy doar într-un anume punct. Înainte și dincolo de asta e doar un protest inutil. Și, privind retrospectiv lucrurile, ăla era momentul cel mai potrivnic să mă arăt gelos. Doar că n-am făcut-o.

Mă apropiam de finele anului școlar, iar mintea mea era un nor pe care pășea îndrăgostit un tâmpit c-un arc în mână. Nu știam ce vreau să fac în vacanța de vară. Cu toate că cei mai mulți prieteni mă chemau să-mi petrec vara în Roman, Delia mă reținea în București. Am ratat înnoptările

în curte în jurul unei mese pline cu băutură și povești. Am ratat petreceri incendiare. Am ratat nopți pierdute prin cluburi cu anturajul ăla dement. Am ratat povești neconcepute. Multe povești. Dar am ratat totul cu bună știință – o preferam pe Delia.

După un timp, m-am decis să plec acolo pentru o săptămână sau două. Într-un fel, aș fi vrut-o și pe ea cu mine. Nu a putut să vină, așa că am plecat singur. În Roman am început să reiau din obiceiuri, împreună cu anturajul. Ne dădeam întâlnire la mine înainte să ieșim. Beam. Ieșeam. Petreceam. Povesteam. Îmi trimiteam mesaje cu Delia. Atrăgeam priviri. Stârneam curiozități. Dar nimic nu mă mulțumea îndeajuns încât să-i calc strâmb tipei de care mă legasem. Petreceam zilele pe vreun șezlong lângă o piscină sau în curte, stând la povești. După-amiezile mi le ocupam întotdeauna diferit. Mergeam prin Iași sau Bacău, ieșeam prin cafenele, colindam baruri, mă găseam cu vechi cunoștințe. Petreceam serile prin cluburi sau pe la terase, iar nopțile singur.

Întors în București, primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o invit pe Delia la mine. O tipă îmi povestise la un moment dat de un anume sentiment de dor care te pătrunde atât de tare, încât te sufocă. Nu-l mai simțisem până atunci. Cu toate astea, nu ne-am văzut decât două zile mai târziu. În ziua în care am ajuns mi-a zis că e prea obosită. În următoarea, mi-a zis că i-a venit un prieten plecat în afară cu nu știu ce proiect și n-avea să rămână mult. I-am spus că nu e nimic. Am ieșit cu doi amici în centru, în seara aia. Am

băut câteva pahare de Jack, iar acasă am terminat o sticlă de vin ars. A doua zi, cu cea mai cumplită durere de cap, i-am zis Deliei să nu mă mai caute. Nu putea să facă asta. A venit la mine. Am discutat pentru o oră. A început să plângă. Am luat-o în brațe și am sărutat-o. Dorul meu se întorsese acasă. La fel a făcut și ea după scurt timp. Câteva ore mai târziu mi-a dat mesaj.

Delia: „N-am vrut să te superi pe mine și d'aia nu ți-am zis, dar m-au chemat niște prieteni la mare. Mâine dimineață o să plec…"

Eu: „Ok".

Ce naiba tocmai s-a întâmplat??

În zilele următoare, parcă am încercat să reînvii ceva în mine. Devastat, gelos și teribil de dezamăgit, am hotărât că trebuie să ies mai mult. Știu – majoritatea hotărăște să-și plângă de milă și să se încuie în casă cu vreo frânghie la îndemână. Dar eu n-aveam de ce să mă spânzur. Și nicio lustră nu ar fi ținut atâta ego. În serile alea am reușit să fur totuși câteva numere. M-am întâlnit accidental și cu Lavinia, care a reușit să mă binedispună într-o seară de necaz suprem, după ce am lăsat și ceva bani într-un cazino. Jucasem BlackJack până la ultimul leu. Știa doar că mă binedispune, nu știa și de ce. Nu voia să afle. Și, chiar dacă voia să afle, nu intenționam să-i spun. Dar am reluat legătura cu ea.

IX

Era seară, iar eu îmi găteam ceva când mi-a scris. Lavinia emana pasiune prin toți porii. Am mai întâlnit genul ăsta de femeie, însă niciuna nu îmbrăca mai natural trăsăturile astea. Deseori, vorbind cu ea, aveam senzația că vorbesc cu mine. Chiar dacă am pierdut pentru o vreme legătura cu ea, acum părea să funcționeze din nou la aceeași intensitate. Și părea atât de schimbată în mine încât îmi stârnea un sentiment ciudat.

Lavinia: „E greu să te lupți între conformism și nonconformism. Adică, pe cât îmi place ordinea ca la carte, o și disprețuiesc. E-n regulă, nu mă aștept să înțelegi..."

Eu: „Așteptările tale îmi insultă puterea empatică. Spuneai – ai plăcerea pentru ordine, însă și dragoste pentru dezastru. Oamenii de genul ăsta sunt toxici".

Mă regăseam.

Lavinia: „Nu mă limitam strict la termenii respectivi".

Eu: „Corectează-mă dacă greșesc, dar vrei și haosul, dar și gărduleț alb. Vrei să simți pasiunea, dar și indiferența. La genul ăsta de oameni făceam eu referire".

Lavinia: „Mă cunoști. Dar cred că mă preocupă mai tare viitorul. Sunt genul de fetiță care prefer paharul de Martini, într-un local elegant, în defavoarea berii la colț de stradă. Însă când vine vorba de viitorul meu, nu mă pot regăsi în obișnuitele mele standarde. Deși întotdeauna m-am văzut făcând asta, urăsc munca de birou și tot ce ține de conformism. Același conformism pe care-l ador în alte circumstanțe".

Eu: „Ai luat în calcul că munca de birou și conformismul ei pot fi sprijinite de o pasiune pentru altceva. Nu știu, un lucru în care te regăsești, pe care l-ai putea face în dezordinea voită de tine? Un target mai înalt, care să te împlinească așa cum n-o va face munca de birou?"

Eu: „Auzi, știi ce? Ai planuri mâine dimineață? Nu mai bine am avea conversația asta în fața unui ceai sau a unei sticle de vin?"

Lavinia: „Ddddimineață?"

Eu: „Deși e întotdeauna o provocare să fii beat dimineața, nu. Acum. Încercam doar să fiu politicos și să nu-ți ruinez din planurile de mâine".

Lavinia: „Nu cred că am planuri. La mine sau la tine?"

Eu: „De ce tre' să îmi vorbești așa??Mă mulțumesc cu tine îmbrăcată în seara asta. P. S. Ia-ți, totuși, centura de castitate".

Lavinia: „Am chef să mă îmbrac sexy, te avertizez".

Eu: „Ascunde bine cheia, atunci!"

I-am scris adresa. Nu sunt cretin, știam că avea să îmi deranjeze vecinii în seara aia. Știam că mă vrea între coapsele ei scumpe. Dar eu voiam mai mult decât atât de la ea. De data asta voiam eu compasiune în schimbul companiei.

A ajuns la mine după aproape o oră. Am așteptat-o într-o pereche de blugi rupți și o cămașă albă, descheiată, care-mi arăta bustul. M-a privit bine atunci când i-am deschis. Și eu am făcut la fel. Era îmbrăcată într-o rochie albă, un trench ce i se mula pe corp și o pereche de tocuri. Ne-am așezat în fața unei mese, am servit-o cu vinul din care, mai apoi, m-am servit și pe mine și am început o discuție lungă.

Atunci când mă aflu într-un cadru romantic, sunt puține momentele în care absolut totul decurge natural. Mi-am dezvoltat un obicei din a crea un mediu cât mai plăcut ei. Dar e ceva care mă mulțumește și pe mine, într-un fel nespus. Chiar și atunci când mă pierd cu ea într-o conversație lungă sau într-o clipă ce transmite acea vibrație năucitoare, sunt încă atent la limbajul meu corporal ori la poziția mea. La gesturile sau la atingerile mele, dincolo de vreun instinct primar. Sunt încă atent la tonalitatea vocii ori la cuvintele pe care le folosesc. Și prefer să le rostesc pe cele cerute de moment, în pofida celor dorite de mine. *Poate că seducția e, într-adevăr, o artă.*

Prima dată când am verificat un ceas, trecuseră mai bine de 3 ore de când ajunsese. În tot acest timp, i-am disecat fiecare plan pe care l-am pierdut din vedere, în vremea în care nu ne vorbiserăm. Încercam să-mi dau seama ce lucruri o

făcuseră să devină atât de asemănătoare mie. Erau șanse ca eu să fi fost factorul principal pentru care, în seara aceea, la fel ca și în restul timpului, să purtăm același gen de mască. Vedeam dincolo de trăsăturile ei care-mi zâmbeau tot timpul. Dincolo de ochii ei negri, în care priveam aprins reflexia unui spirit condus de altruism pe culmile unor situații greșite. Ne înțelegeam scopurile nobile și hazardul în care ne lăsam duși de fiecare dată. Era chimie pură.

Pe cât de mult îmi doream să vorbesc despre mine înainte ca ea să ajungă, intrând în intimitatea gândurilor ei și ascultând-o, îmi trecuse orice năzuință de a mă descărca. Mă simțeam mai bine făcând asta. Doar ascultând-o. Vorbindu-i. Dorința de compasiune dispăruse. Realizam, în adâncul meu, ce fel de personaj sunt.

— Știi, noi nu cred c-am stat niciodată așa, a gesticulat spre atmosferă, spre vin, spre conversație.

— E destul de jignitor că spui asta, știi?

— Dar e adevărul, s-a scuzat ea.

— Da, adevărul e deseori confundat cu răutatea. Totuși nu cred că e prima oară când stăm așa, îi spun cu o privire care-i cere să-și amintească.

— Mă străduiesc, dar nimic.

Am făcut o pauză.

— Mă bucur tare mult că ai venit în seara asta, i-am spus privind-o în ochi pentru câteva secunde.

M-am dus până la baie, lăsând-o să privească în gol după replica mea care i-a adus o grimasă. Când m-am întors,

mi-am așezat scaunul invers, cu spătarul în fața ei, încât să-mi pot sprijini brațele pe el. M-a privit într-un fel. Privirea parcă i-a tremurat văzându-mă în poziția aia. Îi căzuse pe bustul meu. *Se stă foarte comod așa*, am încercat să-i transmit. Spătarul pe care-mi sprijineam brațele ne era ca o barieră. Era un fel subtil de tachinare.

— E foarte cald aici, la tine, mi-a spus.

Mi-am lăsat bărbia peste braț zicând:

— Da. Izolarea pereților a fost cea mai bună investiție în casa asta. Asta e mișcarea mea! Închid geamurile, dar nu pornesc aerul condiționat. Zece minute mai târziu, tipa începe să se dezbrace!

— Oh. Tocmai voiam să-ți cer o cămașă, dar de vreme ce mi-ai mărturisit asta…

S-a lăsat din nou captată de poziția mea. De buzele mele. Capul i-a alunecat ușor spre mine. Mi-a privit buzele. I le-am privit pe ale ei .Ne-am apropiat. I-am simțit respirația pe buze. Am lăsat buzele să se atingă, dar nu să se sărute.

— Oricum nu ți-aș fi dat cămașa, am murmurat eu. Știu că sub rochița aia nu e nimic urât.

— Deci nu-mi dai? m-a întrerupt ca și cum ar fi fost ultima șansă de a se schimba.

— Ce culoare să fie? am întrebat-o.

— Nu contează.

— Uite, ia-o pe asta! M-am dus imediat la dulap și i-am întins o cămașă bleu.

— Deci, te întorci cu spatele?

— Poftim? Da... i-am răspuns neatent.

— De fapt, merg să mă schimb la baie.

— Bună alegere. Oricum aș fi tras cu ochiul în reflexia geamurilor.

— Ești incredibil, mi-a replicat ea în drumul spre baie.

I-am mulțumit pe un ton sarcastic de serios.

Am aprins câteva lumânări și le-am răspândit împrejur. Când a ieșit din baie, eu stingeam lumina.

— Wow! Ce e asta? m-a întrebat surprinsă.

— O atmosferă mai potrivită contextului.

— ... contextului? a repetat ea în timp ce și-a micșorat ochii la mine.

— Ești în cămașa mea, i-am zis.

Mi-a zâmbit. Am prins-o de mijloc și am lipit-o de ușa băii. Am privit-o în ochi, iar ea s-a sustras cumva de acolo. Am prins-o de mână și am luat-o în brațe din spate după ce a apucat să facă doi pași răsunători.

— Acum îți pot observa bipolaritatea mai îndeaproape, i-am șoptit.

— Da…

Ne-am oprit în fața unei oglinzi. Mâinile mele i-au prins trupul, picioarele, cu o presiune care o făcea să respire sacadat. Simțeam că stârnesc câteva reacții în ea. Ne-am admirat pentru o clipă în oglindă, în timp ce mâinile mele i-au străbătut picioarele și i-au ridicat lent cămașa peste fund. O pereche de chiloți cu dantelă și-a făcut apariția pe pielea ei bronzată. Picioarele mele goale. Blugii rupți.

Picioarele ei frumoase. Tocurile. Chiloții albi pe fundul ăla isteric. Chipurile seduse. Reflexia mă nimicise. A excitat-o și pe ea.

I-am prins trupul tensionat în câteva forme. I-am prins fundul. Sânii. S-a întors printr-o mișcare stângace și m-a sărutat. S-a aruncat pasional într-un sărut ud și lipicios. Limba ei seducătoare mi-a pătruns gura. I-am supt-o. I-am dat drumul. Am început să-i deschei cămașa până a căzut. I-am prins unul dintre picioare și i l-am ridicat pentru a-i îndepărta un pantof. Apoi, pe celălalt. Ne-am privit în ochi. Nu ne mai atingeam. I-am trecut doar o ușoară urmă a degetelor pe sâni, abdomen, pelvis, intrând în chiloți și tachinând zona gentil, fără să ating nimic serios. I-am prins șoldurile și i-am lăsat jos cu o mișcare lentă lenjeria care era deosebit de udă.

— Nu e corect, mi-a șoptit.

— Dar e mai mult decât excitant. E divin!

Am atins-o cu un deget și i-am traversat corpul dintr-o parte în alta. În încăpere pâlpăia o lumină difuză. Și tensiunea dintre noi odată cu ea. Am apropiat-o de o masă și am sprijinit-o de ea. Mi-a descoperit o parte a corpului de cămașă și mi-a tras de mâneca suflecată dezordonat pe braț. A făcut la fel și cu partea cealaltă până aceasta s-a întins pe jos. Mi-a trecut un deget sub bata boxerilor și mi-a desfăcut de tot fermoarul blugilor. O priveam în ochi în timp ce făcea asta. Iubeam că investea timp în gesturile simple. Mâinile ei delicate, care mă dezbrăcau, îmi

slăbeau privirea. Păreau atât de sensibile și de fragede străbătându-mi corpul. Am devenit gol. Am aruncat o privire spre reflexiile noastre: lumina, trupurile, mișcarea lor firavă și receptivă la fiecare atingere. Am început să-i sărut buzele. I-am sărutat bărbia. Am coborât cu buzele pe abdomenul ei, în timp ce brațele mele îi cuprindeau coapsele. Am luat-o în brațe și am așezat-o în pat. Avea o expresie de teamă pe chip în timp ce eu mi-am pus prezervativul. I-am deschis coapsele și am sărutat-o. Am revenit deasupra ei. Erecția mea era atât de dornică să intre. Corpul ei se mișca în încercarea de a se impune. Era atât de strâmtă. Am penetrat-o gentil. Am ieșit la fel de lin, după care am intrat din nou. Mă impunea s-o fac mai tare, deși părea că durerea ei e agonizantă. Țipetele ei puternice se auzeau, probabil, pe tot palierul blocului. Vedeam durerea și plăcerea pe chipul ei. Și-a reglat glasul în jurul mișcării mele. I-am prins corpul și i l-am lipit de-al meu continuând să i-o trag. Nenorocitul ăla de prezervativ nu mă lăsa să simt nimic, dar țipetele ei de orgasm mă excitau. Am crezut c-o să-mi dau drumul, dar m-a oprit înainte s-o fac. I-am văzut chipul mulțumit și m-a relaxat și pe mine. Am luat-o în brațe și am ridicat-o. Am lipit-o de mobila de bucătărie. I-am prins încheieturile mâinilor într-o mână și i le-am pus pe marmura acesteia, întorcând-o cu spatele la mine. I-am prins maxilarul și i-am sărutat fața, după care am proptit-o în mobila aia. A țipat involuntar deși nici nu intrasem în ea. M-a excitat. Mi-am aruncat prezervativul pe jos și am

intrat în ea. Fesele ei se lipeau de pelvisul meu într-un mod erotic și răsunător. Îi rețineam cu o mână brațele pe marmură, iar cu una îi treceam gâtul și sânii, care i se mișcau împreună cu restul trupului, umplându-se și golindu-se de mine. Îmi plăcea ideea că-i va rămâne întipărită în minte mâna mea sau inelul de pe degetul arătător cum îi blochează ieșirea din cercul de plăcere. I-am prins mijlocul și am început s-o fut cu forța. În momentul ăla speram doar ca izolația apartamentului să aibă și efectul de antifonare. Țipetele ei erau de-a dreptul înfiorătoare, iar sunetul creat era un dezastru dacă nu participai. Aveam senzația că voia să cânte. Camera însăși era în extaz. Am umplut-o în același ritm animalic pe care simțeam că mi-l cere preț de câteva minute, până să-și dea drumul din nou în strigăte neputincioase. Am ieșit. I-am sărutat spatele și am întors-o cu fața la mine. Era transpirată. Părul i se lipise de față. Ochii îi erau obosiți. Buzele îi tremurau. Era superbă. I-am dat câteva minute după care am futut-o din nou.

— Dumnezeule, David, tu chiar ești foarte bun la pat! mi-a zis răsuflând cu greu, după cea de-a treia partidă.

— Eu nu-mi dau cu părerea, i-am zis.

Deși a pus accentul pe „foarte“,venind din partea ei, nu-mi puteam da seama dacă vorbea serios. *Cum e posibil să ți se facă un asemenea compliment, iar tu să te simți încă nesigur? Să fi devenit într-adevăr atât de bună?* Eram ușor invidios.

Ne-am aprins câte o țigară, cu scrumiera între noi în timp ce vorbeam, pasând de la unul la celălalt un pahar de vin. Avea gust bun și potolitor. Nu ne-a ajuns. Am mai turnat unul. Și încă unul. În seara aia, pur și simplu, abuzul devenise un trend.

Am terminat de fumat, iar paharul se golise.

— Ce te face așa sexy? am întrebat-o.

— Sexy spui? mi-a răspuns apropiindu-se de mine.

I-am simțit din nou pielea fină, care m-a excitat.

— Sexy…

— Poate că tu mă faci să fiu așa!

— Mă ucide gândul că te-ar putea face și altcineva, i-am spus în timp ce m-am urcat pe ea.

— Până acum n-a făcut-o, mi-a șoptit și apoi am început să ne sărutăm.

— Vrei să spui că tu… nimic de... și stăteam să număr în gând câte luni au trecut, fără să dau un răspuns.

— Nu, mi-a zis pe jumătate mândră și pe jumătate rușinată.

Mai auzisem replici de genul, dar fără să-mi pară credibile. Asta părea. Și mă gândeam, *dacă s-a transformat atât de mult în mine, n-ar fi avut de ce să-mi ascundă. Probabil că i-ar fi făcut plăcere să mă vadă puțin gelos. Și ce naiba a fost cu acel „Ești foarte bun la pat!“ Cu cine m-a comparat, atunci?* Era prea mult de gândit, așa că am lăsat în spate asta și i-am sărutat buzele, gâtul, sânii, după care am mers mai jos. I-am sărutat vulva, din nou udă. I-am prins

picioarele și i le-am așezat pe spatele meu. Limba mea îi savura labiile și gustul ușor sărat. E ciudat că, atunci când ești acolo jos, nu vrei să aibă gust de vanilie. I le-am supt și i le-am calmat cu alte câteva mișcări lascive. A început să geamă. Corpul ei devenea sclav al limbii mele în timp ce îi lingeam sexul. A început să-și unduiască trupul conform dorinței mele. Smulgea din perne, smulgea cearceaful, îmi zgâria umerii sau îmi prindea părul. Începuse să geamă intens la mișcările concentrice ale limbii mele. Știam c-avea să-și dea drumul în scurt timp și mă gândeam să se simtă împlinită atunci când o face, așa că m-am ridicat și am mai penetrat-o rapid de vreo zece ori până ce a strâns din coapse.

— Doamne, nu mai pot, mi-a zis răsuflând greu.

După care ne-am apropiat unul de altul și ne-am mai tras-o o dată.

Ea a adormit, iar eu am terminat vinul și am mai fumat vreo două țigări. Am stat o jumătate de oră studiind tavanul care n-avea nimic interesant pe el. *Nicio crăpătură, nimic!* M-am ridicat și am mai fumat o țigară, după care m-am străduit din nou să adorm.

Am reușit să dorm vreo trei ore, iar când m-am trezit, ea încă dormea cu spatele la mine. Aveam o erecție puternică, lipită de fundul ei frumos și gol. Mi-am frecat-o un pic de ea și părea că a simțit-o și îi place. Eram încă amețit de somn. I-am pătruns subtil vulva și am început să mă mișc lent. Devenisem sigur că și ea se mișca în voia umplerii.

Gemea. I-am prins sânii din spate și parcă deodată s-a trezit speriată, însă îmi puteam da seama că îi plăcea ideea de a fi fututã aproape inconștientă. Încă în ea, am întors-o cu fața în jos și am pompat de peste ea în continuare. A început să strige, iar pe holul blocului se auzeau voci. Credeam, în somnolența mea, că o să vină să-mi bată la ușă și am încercat să-i astup gura cu mâna. În vreme ce i-o trăgeam atât de tare, patul devenea neîncăpător să ne țină pe amândoi. Am prins-o de părul lung și ondulat și i-am sărutat fața, iar ea îmi țipa lângă ureche. I-am băgat două degete în gură, pe care mi le-a supt atunci când s-a abținut să țipe. Citeam în ochii ăia închiși de somn că vrea să-și dea drumul, dar fie trecuse pe ultrasunete, fie nu mai avea glas, căci s-a oprit din țipat exact înaintea orgasmului și în timpul acestuia. După vreo două minute a început să râdă. Părea ca nouă. Eu eram sleit.

S-a oferit să facă o cafea și micul dejun. Eu am rămas în pat să fumez o țigară. După, am mai stat o vreme în pat și am vorbit goi unul lângă altul.

— Oare ce o fi la televizor? m-a întrebat, așteptând să râd.

— Serios?

— Păi ce fac oamenii după sex? Se uită la televizor, a răspuns tot ea sarcastică.

— E așa deprimant…

— Serios.

Dar a deschis televizorul oricum. Nu știu cât de des urmărea ea ce se întâmpla la tv, dar eu nu mai deschisesem televizorul de câteva luni de zile.

Am primit un mesaj de la Delia care mă întreba ce fac. Nu puteam să răspund sau să conversez cu cineva în prezența altei tipe. Deși Lavinia avea o idee destul de vagă despre mine, nu voiam să fac asta nici măcar în fața ei. Am mimat că scriu un mesaj scurt și am lăsat telefonul pe masă. Am pus ceva muzică și am dat la o parte perdelele groase ce întunecau apartamentul. Era o zi udă, dincolo de geamuri. Îmi venea să trag perdelele înapoi. Dar după un timp a ieșit soarele, iar Lavinia mi-a zis că trebuie să plece.

Am luat blugii aruncați și i-am tras pe mine. Am văzut-o cum se îndreaptă către lift. Mă întrebam oare la ce s-o gândi.

— Să ai o zi splendidă, scumpo, am strigat după ea.

— Mulțumesc, dragule, mi-a zâmbit cald, înapoi. Părea ca o glumă pe care o percepeam doar noi.

M-am întors în apartament, unde nu rămăsese decât un dezastru învăluit de liniște. Erau două cești goale de cafea, un fum vizibil de țigară, fire de păr pe jos, niște așternuturi mototolite, o scrumieră plină și câteva lumânări parfumate stinse, ce înconjurau spațiul. De afară intra un apus greu și care sfârșea pe geamurile mele, înroșindu-le. În josul blocului se auzeau voci puternice și o sirenă de ambulanță. Mi-am scos o sticluță de Jack dintr-un dulap și mi-am aprins o țigară.

Trebuia să mă întâlnesc cu Dragoș în ziua aia, iar în drumul spre stația de autobuz m-am ciocnit de cineva. M-am scuzat și mi-am văzut neafectat de drum. L-am sunat pe Dragoș.

— Unde ești?

— Tot acolo, dar plec în cinci minute…

— Serios, dacă ajung înaintea ta, faci cinste!

— Acum tre' să rezolv aici și vin.

— Nenorocit! Eu ajung în zece minute. Vorbim.

Am ajuns la Unirea și m-am oprit la etajul superior, la o terasă. Un greeter drăguț m-a întâmpinat. *Are față de Roxana… ori Ruxandra. Nu, nu, e o Ruxandra autentică.*

— Bunăă! Vrei să bei ceva? Te invit…

— Bună! Da, aș bea ceva, o întrerup și fac un gest cu mâna către o masă spre care deja mă îndreptam. Îmi încuviințează din cap că e liberă, iar eu mă fac comod. Fusesem destul de arogant, am realizat. *De ce? Știam dinainte ce vreau și doar m-am comportat ca atare. Oare asta ne face aroganți?*

În scurt timp o chelneriță și-a făcut apariția cu o scrumieră și un meniu.

— Nu e nevoie de meniu, vreau un ceai negru, te rog.

— Sigur.

Cât l-am așteptat pe Dragoș, am primit două telefoane. Primul, Iustina care m-a sunat să vadă ce mai fac. N-o mai iubesc eu oare? *Nu.* Mi s-au căutat ochii cu o privire caldă. Tipa ce mă întâmpinase. I-am zâmbit. Mi-a zâmbit

înapoi. M-a sunat Sorin să-mi spună că e acasă, dar că vine spre centru cu nu știu ce scop.

— Sunt la Unirii. Mă văd cu Dragos, i-am zis.

— Aa. Mai stați?

— Oarecum. Dacă pleci imediat, ne găsim.

Mi-a confirmat că vine și am încheiat conversația. Am surprins-o pe această pretinsă Roxana într-o ipostază pierdută, undeva în apropierea mea. Era brunetă, ten măsliniu, ochi mari și chip de copil. Transmitea încredere, inocență și seriozitate. Purta niște pantaloni albi care-i scoteau în evidență forma frumoasă a picioarelor și a fundului, și o bluză ușor transparentă, care îi arăta sutienul negru. *O cheamă sigur Ruxandra.*

— Ești ok? am întrebat-o.

— Poftim? Da! și-a schimbat imediat expresia.

— Pari îngândurată. La ce te gândești?

— Nu, sunt doar puțin obosită. Mai am o oră și termin, a zâmbit.

— Deci n-o să-mi spui la ce te gândești…

— La ce am de făcut după ce termin, presupun.

— Mhm. Numai eu presupun așa.

— Ce anume?

— Spun o frază, apoi o conchid cu un vag „presupun".

— Aaa, a zâmbit ea.

— Mhm.

Am făcut o pauză.

— Ruxandra? am întrebat-o.

— Daa, dar de unde știi? m-a întrebat surprinsă.

— Nu știam până nu mi-ai confirmat tu. Chipul tău mi-a spus, într-un fel.

Probabil n-a înțeles. M-a privit nedumerită. Doar că și eu eram destul de surprins.

— Cum fața mea inspiră un David, a ta inspiră o Ruxandra! i-am spus și i-am zâmbit.

— Daa... oricum sunt multe nume de David zilele astea, mi-a răspuns de parcă ar fi vrut să mă nege. [negare – termen al seducției]

— Al meu, de fapt, e Alex. Voiam doar să construiesc un punct de vedere, i-am zâmbit.

— Mai rau, râde ea.

— Oh, mă faci să mă simt atât de unic! Credeam că ai rolul de-a asigura bunăstarea clienților!

A râs din nou.

— Poate că ai auzit când m-a strigat cineva, s-a gândit ea și mi-a aruncat un zâmbet de parcă ar fi rezolvat o ghicitoare.

— Nu sunt genul care trage cu urechea, i-am replicat eu.

Până și eu credeam că i-am ghicit numele. *Dar poate că avea dreptate. Poate că l-am știut de undeva. De ce naiba încerc să-mi estompez reușita? Nu știam nimic. Sunt un nenorocit de magician!*

— Lucrezi de mult aici, te tot văd de ceva timp, i-am spus ca o remarcă.

— De doi ani.

— Serios? Nu credeam să țină atât de mult slujbele de genul ăsta.

— Păi salariul tot crește, mie-mi convine…

Cât poate să crească un salariu de greeter?

— … fiindcă vreau să fac o școală de fotografie și e destul de costisitoare.

— Serios? i-am replicat pe un ton care satiriza surprinderea.

— Da! a schițat un zâmbet inocent, care mi-a întrerupt cheful de luat la mișto.

— Interesant domeniu! Și eu sunt atras de fotografie.

— Sigur nu spui asta doar pentru că am zis-o eu?

— Nu, i-am zâmbit după care am continuat cu seriozitate, sunt atras de majoritatea domeniilor artistice. La fotografie îmi place în mod special compoziția imaginilor. Arta din ele. Emoția pe care o transmit, nu claritatea sau culorile lor. Cred că se poate spune că sunt atras de domeniu, am zis.

— Daa, m-a privit ea sceptică dar curioasă.

Aveau să ne încheie conversația câțiva potențiali clienți care intrau în zona ei de activitate. Ea mi-a aruncat un zâmbet vinovat și i-am zâmbit și eu.

— Poate o să-mi povestești odată mai multe.

— Poate.

— Până atunci, o seară superbă, i-am zis.

— Mulțumesc!

Lăsat de izbelişte cu privirea în gol, mă gândeam la Delia. Mă tot gândeam de ce rămăsesem atâta timp lângă ea. *Să fi rămas datorită felului în care se unduia deasupra mea şi îşi prindea părul în mâini ca o adevărată zeiţă? Poate că nu voiam s-o facă deasupra altcuiva. Oh, şi când îmi dădea privirea aia de copil răsfăţat! Cred că avea şi o inocenţă aparte, despre care ea nu ştia. Asta cu siguranţă îmi plăcea.* Eram în perioada celor două săptămâni în care consideram misoginismul vindecător.

Îl observ pe Dragoş sărind din lift cu o atitudine lejeră şi o ţinută la fel.

— Ce faceţi, domnule? V-aţi plictisit?

— Bine, domnule Popeanu, mă pregăteam să vă insult cu toate cunoştinţele mele, majoritatea, termeni biblici.

— Scuze, ţagăre, am fost prins acolo. Ţi-am zis…

— Glumesc, mă, nu m-am plictisit. Şi oricum, cred că mi-o datorai.

Am făcut un semn către chelneriţă.

— Un espresso dublu, i-a spus Dragoş.

— Şi, în general, cum merg lucrurile? l-am întrebat.

— Mă, de la foarte bine la foarte nasol şi invers.

— Să-nţeleg că escaladează rapid.

— M-am văzut mai devreme cu una.

— Ceea ce e foarte dubios pentru tine, am râs eu.

— Nu. E aia pe care am cunoscut-o săptămâna trecută.

— Aa, mi-ai zis de ea şi ţi-am spus că n-o să vă ţină.

— De unde ştiai?

— Am presupus, după cum mi-ai vorbit de ea.

— Păi nu ți-am zis nimic rău de ea.

— Nici nu cred că aveai ce. Dar mă refer la felul în care mi-ai vorbit despre ea, i-am zis.

— Mă, nu e frumoasă. E drăguță.

— Mhm.

— Și am fost pe la ea mai devreme.

— Și?

— Și am băgat ștromeleagu' la veveriță!

— Păi și de unde tristețea?

— Mai bine îmi dădeam drumul de la început. Așa, am pompat ce am pompat, ea și-a dat drumul, după care a început să plângă.

— Femeia era copleșită, poate.

— Voiam să-i zic: „Mai plângi și acasă, că avem treabă!", dar era deja acasă.

Nu era cel mai amuzant lucru de pe planetă, dar nu putusem să mă abțin. Și poate că exact în secunda aia era. Dintre toate. Exact așa i-am dat cu hohote. Râsul nostru acaparase întreaga terasă.

— Ce cretin ești! i-am zis.

— Păi ea și-a dat drumul. Mă gândeam că femeia o fi simțită, să treacă și ea la... a gesticulat oralul într-un fel amuzant.

— Ea avea nevoie de sprijin. Poate era copleșită de vreo emoție destinată ție. Nu te-a făcut curios?

— Păi eu sunt cu erecția în tavan și ea începe să plângă?

— Ție nu ți s-a întâmplat niciodată să îți dai drumul, iar ea să rămână neterminată? l-am întrebat.

— Normal, dar ele-s femei. Ele se simt bine oricum.

— Proastă concepție, am râs eu. Încearcă și tu să te simți bine oricum.

— Da, mă, dar la bărbați contează mai mult orgasmul.

— Doar dacă privești lucrurile mecanic. Atunci când trăiești momentul din plin, o simți, o privești, ești acolo – să-ți dai drumul e ultimul lucru pe care l-ai putea face.

S-a lăsat o pauză, după care am revenit.

— Acum, e o perspectivă subiectivă.

După ce a ajuns și Sorin am mai stat vreme de-o băutură sau două și i-am dat către casă. Când mi-am deschis laptopul aveam trei mesaje. Unul dintre ele era de la tipa de care aproape mă ciocnisem. *Mmm!* O chema Eliza. Era cât mine de înaltă, păr roșcat, ochi verzi sau căprui – nu-mi puteam da seama – un chip frumos, dar pervers. Am vorbit un pic în seara aia, după care i-am scris a doua zi. Aflasem că stătea la câteva blocuri distanță. Îmi meșteream talentele în ale bucatelor când, la un moment dat:

Eliza: „Ce faci? Ieși pe-afară?“

Eram uimit să aflu câtă lume mai ieșea pe afară în zilele alea. Și eu cheltuiam banii ca prostul în centru sau prin cazinouri.

Eu: „Bine. Gătesc. Dacă o să vezi vreo flacără pe geam, vei afla și unde stau. Nu știu dacă voi ieși. Poate după ce termin. Aproximativ o oră?“

Desigur, terminam mai devreme, însă nu-mi plac vasele aruncate în chiuvetă și nici să ies îmbrăcat neglijent. Unde mai pui că voiam să și mănânc. Oricum aveam să întârzii.

Eliza: „Hahaha, eu voi fi cu niște prieteni pe aici, prin apropiere. Mă anunți când termini. Te pup".

Șnițelele sfârâiau în ulei, în fața mea, iar eu mă gândeam. Încercam să anticipez ce avea să urmeze. *Ar fi putut deveni ciudat.* După ce am terminat mâncarea, în timp ce spălam vasele, mi-a sunat telefonul.

— Hei, baby! Ce faci? am întrebat-o cu entuziasm.

— Bine. Mă îndreptam către casă.

— Către casă?

— Către zona, către tine, dacă vrei, mi-a spus râzând.

— Interesant!

— Ce-ai gătit?

— Nimic special. Am făcut șnițele din piept de pui și un piure de cartofi.

— Mm, buun! Dar tu stai singur de îți gătești tu?

— … știi, făcut cu lapte și unt, presurat cu foarte puțin oregano. Iar șnițelele – un deliciu, am continuat eu. Și da, locuiesc singur.

— Da, merci că-mi faci poftă. Mi-ai lăsat gura apă. Și așa n-am mâncat de câteva ore.

— Perfect! Mănânci cu mine!

— Mnu, mi-a răspuns sfios. Ia zi, când ieși afară? și-a reluat vocea.

— Legat de asta – nu aș prea vrea să ies acum. Mă gândesc, cu tine n-am avut niciodată o conversație față în față, deși nu pari vreo ciudată – am râs – dar să ies cu tine și anturajul tău… mi-e un pic incomod.

— Haide, ieși cu mine, nu cu ei! mi-a spus pe un ton copilăros.

— Ieșim altădată, baby! Sau poți veni oricând să te otrăvești din ce am gătit.

— Hmm… bine! O să ajung în 20 de minute. Unde ne vedem?

— Preferabil pe trotuarul care ne e atât de cunoscut.

— Ok, o să te anunț când ajung!

— Vorbim, i-am spus.

— Te pup!

Mm, mă pupă. Am terminat vasele și m-am îmbrăcat. Am pus pe mine niște blugi, un maiou negru și mi-am luat un sacou de aceeași culoare. M-am îmbrăcat așa pentru a ieși până în fața blocului, dar știți ce se spune: nu poți face o primă impresie de două ori.

Telefonul a sunat. Eu am ieșit. Telefonul a sunat din nou. Am răspuns – *destul de nesimțit din partea mea să preiau un apel la doar câțiva metri de o primă întâlnire,* m-am gândit. Dar mi-am făcut timp s-o analizez în timp ce vorbeam la telefon. I-am văzut chipul înconjurat de un păr roșcat. Ochii, din care răsărea o culoare deschisă, în contrast cu machiajul. Sânii, care erau acoperiți doar de un

tricou larg ce-i lăsa gol unul dintre umeri. Pantalonii scurți de blugi și pulpele dezgolite.

— Heii, i-am spus luând de la ureche telefonul și sărutând-o pe un obraz și pe celălalt, după care l-am pus înapoi.

— Bună! mi-a zâmbit.

Am luat-o de mână și am condus-o până la intrarea în bloc. La telefon era Vlad care-mi propunea să ies în club. I-am zis că îl sun în maxim jumătate de oră. Știam că nu-l voi suna atunci și mai știam că sunt auzit și de către Eliza. Voiam să-i dau un termen limită, să-nțeleagă că nu îi propun nimic în afară de-o masă alături de un necunoscut. În fond, nici n-aveam de gând altceva. Instinctul meu nu a fost niciodată să mi-o pun, ci să stabilesc o legătură. În fața liftului mi-am cerut scuze pentru telefon și am întrebat-o ce face. S-a arătat foarte relaxată vizavi de asta.

Am ajuns în fața ușii și am poftit-o în apartament. Am aprins două dintre spoturile ce se ofereau să-l lumineze și i-am tras un scaun în fața mesei.

— Mulțumesc! mi-a zis ea recunoscătoare. Eliza, îmi pare bine! a spus arătând un zâmbet scump.

— David… Alexandrescu, dacă nu vrei să renunțăm la formalități, i-am zâmbit.

— ... deeci, am revenit eu, spune-mi de tine! Care e povestea ta? am întrebat-o, în timp ce scoteam o sticlă de Nestea din frigider, luam două pahare și le aduceam la masă.

— Povestea mea… a râs ea.

Am vorbit o vreme.

— Drăguț loc ai aici! mi-a spus la un moment dat.

— Da, e ok. Aș fi preferat câteva schimbări, i-am replicat în timp ce m-am ridicat să deschid un geam.

— Ce fel de schimbări? Arată bine!

— De exemplu, în locul patului, aș fi preferat o canapea extensibilă pe colț și o măsuță de sticlă. Am niște fantezii incendiare pe-o măsuță de genul ăla.

Am zâmbit, dar nu am luat contact cu privirea ei. Mi-am aprins o țigară.

— Mm, dar cred că se poate și pe asta, s-a uitat ea estimativ la cea lângă care stăteam.

— Nu e chestiune de putință, ci de rezistență, am râs eu, încercând s-o clatin.

— Da, a conchis cu ochii încă încrețiți de zâmbet.

— Ai ochi frumoși!

— Merci! Și a zâmbit mai evident.

A făcut o grimasă. M-am apropiat de ea și de ochii ei căprui.

— … totuși n-o să te sărut, am spus.

S-a apropiat și ea de mine, subtil. Și-a dat seama, dar a rămas. Mi-am lăsat țigara-n scrumieră.

— N-o să te sărut, am repetat eu ca pe un fel de autosugestie.

A zâmbit din nou.

— Nici e…

Și am făcut-o. I-am prins buzele cu ale mele. I-am simțit limba înfigându-se în gura mea cu putere. Era moale, excitantă și avea un gust lăptos. Ne-am privit în ochi și ne-am sărutat din nou, am luat-o în brațe, cu mâinile înconjurându-i spatele, pe sub tricou. Mi le-am sustras atingându-i extremitățile sânilor. A excitat-o.

— David, îmi pare bine de cunoștință, am murmurat eu.

— Eliza, și mie!

Mi s-a destăinuit că nu a prea avut parte de relații serioase. Nici nu părea genul căreia să-i țină relațiile, cu toate că ar fi putut fi loială. Când afișa un gest seducător, nebunia unică și felul pervers de-a se uita la tine – ai fi pătruns-o acolo. După ce a plecat, am sărbătorit deschizându-mi o bere.

Lavinia m-a mai vizitat în săptămâna aia. A fost într-una din zilele în care mă certam intens cu Delia la telefon sau prin mesaje. Nu înțelegeam ce se întâmplase sau ce voia, de fapt, de la mine. Probabil că eu începeam să-mi iau un rol asumat, iar ea era încă îndrăgostită de burlacul din mine. Probabil. Cert e că încă vorbeam, flirtam, însă cel mai des ajungeam să ne certăm. Dar acum Lavinia avea o zi liberă și nu știa ce să facă cu ea, așa că i-am zis să bem un fresh la mine. Îi promisese lui Ștefan că o să iasă cu el și alți prieteni de-ai lui după sfârșitul după-amiezii. Eu aveam același plan, deci aveam să ne intersectăm din nou, chiar dacă nu ne-am fi întâlnit întâmplător o săptămână mai devreme.

Părea că destinul ne pregătise ceva, eu însă, nu eram sigur. Nu am crezut niciodată în destin.

După ce a căzut în câteva orgasme excentrice și obositoare, ne-am gândit că ar fi cazul să-i dam cu praf de mers. Telefonul meu a sunat, după care a sunat al ei, însă niciunul dintre noi n-a răspuns. Lavinia stătea întinsă în pat, seducătoare, acoperită parțial de lenjeria pe care mai devreme o trăseserăm peste noi. Eu îmi ocupam timpul luându-mi pe mine o cămașă.

— Hei, a strigat patul către mine.

— Da, scumpo! am răspuns neatent.

— Da, ești sexy, mi-a zis. Dar crezi că poți să reziști îmbrăcat dacă te vreau lângă mine acum? mi-a spus pe un ton care imita inocența.

Mi-am întors privirea spre ea și am văzut-o descoperindu-se. Și-a dezgolit întâi sânii, apoi și-a deschis picioarele și mi-a lăsat vederii vulva în toată splendoarea ei. Într-un alt moment, probabil că ar fi fost un gest sinucigaș, doar că acum eram prea tulburat ca să-l gust așa cum mi-a fost dat. *Delia, ce mi-ai făcut?*

— Probabil că nu, i-am răspuns reușind un zâmbet și desfăcându-mi nasturii.

M-am suit deasupra ei și ne-am tras-o din nou, după care i-am dat timp să-și refacă machiajul și ne-am făcut plecați. Ea era cu mașina, însă am simțit că nu trebuia să ajungem amândoi odată. În timp ce conducea cu o dexteritate rar întâlnită la femei, eu l-am sunat pe Ștefan.

— Ce faceți, mă? Unde sunteți?

— Dacă ai răspunde și tu la telefon poate că ți-am spune.

— Am fost reținut undeva, i-am zis urmărind expresia Laviniei. Îți povestesc eu când ne-om vedea.

Întotdeauna fac asta când mint, îmi dau timp găsirii unei povești mai bune decât cea care îmi poate trece spontan prin creștul capului. Ori atunci când par a fi lucruri care necesită o față care să te asculte.

— Suntem la Mc, la Unirii.

— Vezi că burta nu dă bine, am zis.

— Da, ma, dar eu n-am burtă, am pătrățele.

— Și cum se numesc? Poiana?

— În cât timp ajungi?

— Sunt în taxi, pe la Zepter.

— A, bine.

— Hai că ne găsim!

Am admirat-o pe Lavinia cum conduce.

— Baby, ar trebui să te las ceva mai încoace. Să nu fie ciudat, a continuat ușor stânjenită.

— Știu. Mă poți lăsa pe undeva pe aici, i-am zis.

A oprit, m-a sărutat și am luat-o pe jos vreo două sute de metri. Ea și-a căutat loc de parcare, așa că am ajuns cu câteva clipe înaintea ei.

Când Lavinia a pășit înăuntru toți au arătat o expresie ciudată. Lavinia și cu mine parcă am transmis ceva telepatic celor de la masă.

— Um, ce drăguț! Ce faci, frumoaso? Nu știam că mai așteptăm pe cineva, am spus către Ștefan și restul mesei. Eu ajungeam de obicei ultimul!

Ștefan s-a uitat la mine, dar n-a scos o vorbă, doar a zâmbit atotștiutor, parcă.

— Deci, unde mergem? am întrebat.

X

Avea niște ochi umezi și căprui, în care priveam sub lumina ambientală a localului. Eram în The Embassy unde eu și Ruxandra ne-am comandat câte un cocktail din care mai sorbeam din când în când. Eu îmi mai aprindeam câte o țigară. Mi-era sete, dar m-am limitat la un singur pahar. Când ieși pentru prima dată cu o tipă, în calitate de bărbat, trebuie să plătești consumația. Ar trebui bătut în piatră sau ceva. Dacă n-o plătești tu, înseamnă că ești zgârcit și nu vrei ca asta să fie una dintre primele etichete care ți se pun. Dacă te lăfăi în cocktailuri, trimiți un alt fel de mesaj. Și pe de altă parte, nici să te îmbeți nu pică bine. Iar dacă plătești nota tot timpul, ești prost.

Mi-am lăsat pentru o clipă privirea să poposească peste buclele părului ei ce se frământau în timpul dialogului, peste buzele ei deșucheat de mari și ondulate. Peste ridurile buzelor ei roșii. Peste gâtul ei subțire și elegant ca de lebădă. Peste sânii ei, pe care zăbovea cu tandrețe o dantelă neagră de sutien.

— … și-mi place treaba asta. Sunt pasionată teribil de fotografie, a conchis ea.

— Întotdeauna am susținut urmatul visurilor!

— Tu ce visezi? m-a întrebat.

— Să nu înnebunesc până la 50 de ani, am râs eu.

— De ce ai înnebuni?

— Eu știu, uneori simt o presiune diferită și covârșitoare la care sunt supus. Aceeași presiune care cred c-o să-mi vină de hac într-o zi.

— Ei, spui tu asta, dar pari normal. Nu cred c-o să pățești nimic.

— Să mă vizitezi! O să-mi trec în testament să fii anunțată la ce spital voi fi, m-am amuzat spunându-i.

— Serios, acum. Ce visuri ai?

— Sincer, mă gândesc tot mai des la actorie în ultima vreme.

— Ai vrea să ajungi actor?

— Totul a plecat de la faptul că aș vrea să las ceva în urmă. Încă nu știu sigur dacă actoria e răspunsul.

— Interesant, a murmurat ea. Știi, cei care au ideea asta de-a lăsa ceva în urmă și vorbesc despre asta, nu-și doresc copii. Tu îți dorești?

— Umm, domnișoara psiholog, este într-adevăr o întrebare bună!

— Doar nu mă credeai vreo ignorantă, nu?

— Nu. Desigur că nu! i-am arătat un zâmbet care denota opusul. În ceea ce privește răspunsul, un lucru e sigur – nu acum. Sunt un copil. La treizeci de ani încă voi fi copil. Unul mare. Dar lumea în care trăim mă face des

să mă întreb, dacă e corect sau nu, să dau naștere din nimic unui suflet care să trăiască și să se maturizeze în lumea asta, sub ochii mei.

— Dar nu din nimic. Din dragoste! mi-a spus.

— Dragostea nu mai e ce a fost acum douăzeci de ani! Altfel au trăit părinții noștri care, atunci când ea rămânea însărcinată, implicit se și căsătoreau. Pe atunci o făceau din rușine. Chiar dacă era o concepție veche, ajuta. Nu oferea un cămin destrămat unui copil care n-avea nicio vină. Acum, dacă un cuplu se ceartă dintr-un motiv probabil irelevant, se găsește cineva să strige divorț.

— Eu aș face un copil cu un bărbat pe care știu că-l iubesc, chiar dacă în câțiva ani ne-am despărți din nu știu ce motiv, și nu mi-ar părea rău.

— Vezi? Asta spun, suntem o generație de narcisiști!

— De ce?

— Pentru că-ți spuneam de binele copilului. Și de părinții care rămân împreună de dragul lui.

— Da. Acum nu se mai întâmplă prea des așa. Dar poate că și ăsta e un pas în evoluție.

— Și dacă nu e? Adică diferențele de care spun sunt evident datorate libertății de care dispunem, dar… Eu nu sunt pregătit să renunț la mine, cel de acum, pentru a-mi lua angajamentul ăsta de a avea un copil. Sunt egoist. Că te joci cu anumite momente din viețile oamenilor nu e un lucru nobil, dar se iartă. Să te joci cu întreaga viață a unui om e de neiertat.

— Da. Și chiar dacă nu vei face parte din viața lui prea mult, ți se va simți lipsa și tot rău e, a completat ea.

— Acum sunt convins că m-ai înțeles.

— Da, mi-a răspuns lung în timp ce mă țintuia cu ochi sclipitori și mari.

— Tu spuneai că îți dorești copii?

— Da, normal că-mi doresc! Ba chiar în următorii ani. Îmi doresc să fiu o mămică tânără și sexy!

— Sexy…

— Da! Ce?! s-a înroșit ea.

— Nimic! i-am zis.

— Ce nemernic ești!

— Glumesc, micuțo, cred că ai fi una dintre cele mai sexy mămici! Pe lângă faptul că și în timpul sarcinii te-aș vedea arătând bine, cred că și cu două-trei piticanii tot bine ai arăta.

— Mulțumesc, a râs ea.

— Și va să zică, nu o să mai aștepți prea mult și o să îmbraci rochia de mireasă, huh?

— Să fiu sinceră, pe la 24-25 de ani cred că voi fi și căsătorită, mi-a răspuns amuzată.

— Ambițioasă mică! Și crezi că vei reuși să împaci pasiunea pentru fotografie cu viața reală și cu cea de familie?

— Așa sper. Sunt multe femei care au făcut asta!

— Important e să fii cu cineva care îți sprijină și îți încurajează visurile.

— Știu asta. Dar sunt convinsă că Dumnezeu are ceva special pregătit pentru mine! Așteaptă doar momentul oportun, a spus ea cu entuziasm.

Oricât ar minți bărbații legat de asta și ar afirma că le plac femeile realiste, ei preferă de fapt femeile cărora le place să viseze, pe cele care speră, pe cele catolice, pe cele care cred în destin sau în șansă. Am aruncat flăcări cu ochii, privind-o pentru câteva clipe.

— Ai tăi te sprijină în legătură cu ceea ce vrei să faci? am întrebat-o.

— Da, cred. Da. Adică îmi transformă sistematic visurile în joburi practice, dar…

— Știu la ce te referi. Dar asta nu e neapărat un lucru rău.

— Probabil.

— … fiindcă, dacă te-ar lăsa de capul tău și ți-ar sprijini fiecare idee, așa cum ar veni, probabil că n-ai mai avea determinarea aceea necesară. În plus, ești femeie. Te-ai răzgândi o dată pe săptămână, am râs eu.

— Ha ha! Când eram mică, îmi doream să ajung medic. Nu știu dacă era din ideea aia pe care o ai când ești mic, de-a ajuta oamenii, sau pentru că îmi plăcea ținuta lor albă și cum umblau ei cu stetoscoapele atârnate de gât.

— Interesant. Eu, cu nu foarte mult timp în urmă, îmi doream să ajung politician. Unul corect.

— Și ce te oprește?

— Mama. Și, mai nou, gândul că până acum nu am văzut niciun politician corect.

— Cred că am văzut și politicieni de treabă.

— Crezi?

— Da… era unul căruia chiar nu-i mai țin minte numele. Era mai tinerel, așa. Și blonduț, parcă. Trebuie să-l știi!

— Ok, i-am zis cu cel mai sceptic zâmbet. Ce înseamnă un politician de treabă? Unul care pune interesele țării în fața intereselor lui?

— Eh. Să fim serioși. Nimeni nu cred că ar face asta! Tu ai face-o?

— Eu tocmai de-aia am renunțat la idee.

A zâmbit.

— Ok, am continuat. Atunci să presupunem că acest stimabil domn Tinerescu ar avea o avere de zece milioane de euro. Presupunem asta. Acum, oricât de curată ar fi averea lui, fiind în politică, ți-e imposibil să nu o înmulțești folosindu-te măcar de anumite beneficii venite odată cu statutul. Sistemul nostru de învățământ e la pământ. Cel medical, la fel. Crezi că ar dona stimabilul un milion, sub anonimat, vreunei cauze care ar sprijini umanitatea? În sensul dezvoltării vreunei tehnologii care să ajute oamenii în ani de cercetări?

— Hm.

— Evident că nu, am întrerupt-o. Ar investi cincizeci, o sută de mii într-un institut de cercetări care să-i poar-

te numele. Pentru că asta înseamnă să fii uman. Altfel ești doar o idee. Un mit.

— Ai reușit să pui punctul pe I, a spus. Dar, observându-ți perspectiva, trebuie să te întreb: tu despre ce crezi că e viața?

Întrebarea ei m-a surprins într-un mod plăcut. Era deșteaptă. Și profundă. Îmi plăcea.

— Am o perspectivă destul de egocentristă, i-am zis. Tu despre ce crezi că e?

— Probabil că depinde și de subiectul discuției, ca să răspund, mi-a zâmbit într-un fel care mi s-a părut extraordinar în moment.

— Iubesc că ai spus asta. Dar încearcă, totuși, să surprinzi tot.

— Presupun că despre bine și rău, a spus.

— Eu cred că în viață nu contează dacă ești bun sau rău. Contează să te bucuri de ceea ce ai ales să fii!

— Ai dreptate, ai o perspectivă egocentristă, a râs ea.

— Odată cu maturizarea se duce naibii tot altruismul.

— Fiecare copil are bunătate în suflet. Dar, odată cu maturizarea, cei mai mulți oameni și-o pierd.

— Și te face să te întrebi, nu-i așa? Adică de ce un copil are atât de multă inocență și își dorește atât de multe lucruri bune pentru cei din jur, iar maturizându-se, devine mai egoist. E lumea care-l dezamăgește treptat și îl schimbă.

— E un mod foarte cinic de-a privi lucrurile! a remarcat Ruxandra.

— Dar e cursul naturii, căruia mulți dintre noi nu îi acordăm atenție. Poate. Fiindcă egoismul e ceva uman. E-n noi toți. Depinde de lucrurile care ni se întâmplă ca să dezvolte orice latură latentă a noastră, depinde ce alimentăm. Copilăria e cea mai delicată perioadă, fiindcă nu ne putem crea propriile filtre, cum o facem la maturitate. Acum, dacă nu-ți place tv-ul, nu te uiți la el. Nu agreezi un anturaj, nu te mai întâlnești cu el. Dar când ești mic, ești pur și simplu blocat în mediul ăla. Așa că ajung să te definească sentimentele care-ți sunt împărtășite.

— Chiar dacă nu pot nega ce spui, cred că poți privi și un pic mai optimist lucrurile.

— Presupun.

— Adică, trebuie să ne mai mințim și pe noi din când în când. Nu să ne mințim, s-a corectat zâmbind, să înfrumusețăm puțin realitatea.

— Vezi? Pentru asta am nevoie de tine, i-am spus.

La masa de lângă, vreo 5-6 persoane discutau cu o atitudine colegială. Una dintre tipe mă privea pentru a treia oară în câteva minute. Faptul că bruneta de la masa alăturată ar fi avut vreun gând să fie împrăștiată toată nu mă atingea deloc, decât prin reacțiunea faptului. Și anume că Ruxandra observase. Era doar Ruxandra. Era ea și unda noastră.

— Ce părere ai despre tipele de genul ăsta? am întrebat-o.

— Nu știu dacă ar trebui să am vreo părere. Adică și eu probabil că aș admira un tip, dacă mi-ar plăcea, fie el și cu

vreo fată. Ar fi o problemă dacă mi-ar zâmbi înapoi sau ar arăta și el interes.

— Îmi place cum gândești, i-am zis. Dacă eu, de exemplu, i-aș da atenție ei sau i-aș zâmbi, ar fi clar că sunt un nenorocit care nu te respectă. Dar ce ai face dacă totuși… ți-ar răspunde tipul?

— Oh! Credeam c-o să întrebi „…dacă ți-aș face asta".

Nesiguranța din zâmbetul ei m-a atras înfiorător. Deja nu mai era decizia ei ce avea să se întâmple cu ea în acel mijloc de noapte.

— Nu, am zâmbit admirându-i vulnerabilitatea ca un ticălos.

— Presupun că n-aș mai putea nega dacă ar veni la mine și am intra în discuție. Dar ar pleca din start cu eticheta de măgar. În niciun caz n-aș putea să-l văd ca pe un tip serios.

— Înțeleg. Și, nu ai nevoie la baie? am întrebat-o.

— Ha ha ha, amuzantule!

— Am momentele mele, i-am răspuns.

— Tu ce crezi despre femei?

— Hmm. Nu știu. Fiecare femeie e diferită. Sunteți o combinație între magic și îngrozitor. Dar ce găsesc cu adevărat magic e că îngrozitorul femeii vine din pasiune.

— Interesantă părere.

— Interesantă întrebare, i-am zâmbit eu.

Pe ușa care nu era deloc departe de noi au intrat doi tipi, iar Ruxandra și-a lungit privirea pe unul dintre ei.

— Acesta e fostul meu, mi-a zis Ruxandra stânjenită.

— Serios?

— Da, cel care poartă cămașă în carouri.

Când au intrat, s-au dus înspre o masă dincolo de bar, la care mai erau alte câteva persoane. Dar după o vreme ne-a remarcat. Ne-a surprins într-o poziție foarte sugestivă. Chiar și fără cunoștințe de limbaj corporal, subconștientul avea să-i spună că eu eram deschis față de ea și ea deschisă față de mine. Nu se putea nega nimic. M-am uitat către el și l-am privit pentru a-mi face o impresie. Nu părea genul potrivit ei din câte vorbisem cu ea. Și mă simțeam destul de prost. S-a îmbărbătat un pic. Părea nervos. După care a venit la noi la masă.

— Ce faci aici?? i-a dat el o privire Ruxandrei să se ridice.

— Bine. Am ieșit cu un prieten. Ce te interesează?

— Ce mă interesează??

Ruxandra i-a făcut semn să iasă dincolo de ochii curioșilor, pe scările spiralate. Tipul m-a privit lung și a plecat. Au stat vreo zece minute, timp în care mă gândeam că e posibil să nu se mai întoarcă. Am văzut după o vreme mâna Ruxandrei pe clanța ușii.

— Mă simt… ciudat. Poate c-ar trebui să plec, i-am zis când a ajuns la masă.

— Nu, nu o face!

I-am aruncat o grimasă.

— Te rog, mi-a zis. Mă simt tare prost că te-am pus în poziția asta. Dar nu vreau să pleci, mi-a șoptit.

— Nu e vina ta. Stai liniștită! i-am răspuns și i-am luat una dintre mâini care părea să tremure.

Anumite persoane încă trăgeau cu ochiul la masa noastră. Cei de la masa de la care mai devreme mă privea tipa brunetă erau de-a dreptul frapați de ceea ce se întâmplase.

— Ce-ai zice să plecăm de aici, i-am zis nu după mult timp, după ce m-am asigurat că a trecut peste.

După ce ne-am mai plimbat un pic prin centru, am luat un taxi și am mers la mine. Când am ajuns în fața ușii am introdus cheia în broască și i-am deschis ușa împingând-o în întunericul apartamentului. N-a scos o vorbă. Mă voia. În timp ce ușa se închidea iar fasciculul de lumină care intra din hol se subția pe gresie, i-am privit ochii ca pentru ultima oară. Am prins-o în brațe și am lipit-o de perete. Am sărutat-o aventuros în timp ce ea mi-a trecut mâna prin păr. Puteam să-mi imaginez manichiura degetelor ei subțiri cum îmi stătea pe moalele capului. I-am ridicat cămașa să-i simt formele sculptate ale șoldurilor. Mi-a traversat rapid abdomenul și mi-a desfăcut blugii. Am scăpat de hainele ei într-un continuu sărut și am împins-o în pat unde i-am tras-o sălbatic și fără speranța zilei de mâine. A țipat monstruos. Fără rușine. Și, după o vreme, fără vlagă. Eu încă aveam blugii pe un picior când s-a răstit pentru ultima dată. Am rămas o vreme deasupra ei.

Când m-am ridicat, mi-am tras și celălalt crac al pantalonilor și i-am lăsat așa, întredeschiși. Am aprins o lumină caldă și am văzut-o încercând să-și acopere ce a mai rămas

la vedere, sânii. Remarcam, era genul de femeie căreia îi stătea mai bine udă. Avea un păr ce atinsese volumul perfect în nebunia sexului, ochii mari, dar mijiți de lumină, chipul transpirat și corpul luând o formă timidă. S-a repezit într-o clipă la hainele de pe jos.

— Hei! am strigat eu.

— Ce-i?

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar voiam să mă îmbrac, a murmurat ea.

— De ce? Îmi placi mai mult așa!

— Păi și tu te-ai îmbrăcat.

— Scuză-mă, i-am zis în timp ce mi-am lăsat blugii să cadă.

Mi-a dat senzația că s-a simțit alungată. Nu voiam asta.

— E mai bine așa? am întrebat-o plesnindu-mi bata boxerilor peste piele.

— Auci! Sunt mai strânși decât par, m-am scuzat eu arătând patetic. Am chemat-o, goală, pe unul dintre scaunele ce se alăturau mesei. Încă era sfioasă. Dar am fumat o țigară în prezența ei oricum. Îi mai atingeam uneori picioarele fine, aranjate unul peste altul.

— Ce vrei să bei? am întrebat-o.

— Apă.

— Am Nestea, dacă nu vrei ceva cu alcool.

— Ce ai cu alcool? Și așa am băut cocktailul ăla care m-a amețit un pic.

— Eu ți-am zis că ăla era cel mai tare cocktail pe care îl făceau acolo. Am niște Jack, dar n-am și altceva de îndulcit, i-am zis.

— Pune-mi un pic. O să torn puțin Nestea peste.

— Ok, o să fac o excepție și o să stric un whisky bun de data asta.

Am scos două sticluțe de Jack dintr-un dulap destinat dimineții și le-am turnat în două pahare. Am băut, iar ea spre sfârșitul paharului de whisky cu ceai se ameți și începuse să-mi povestească viața ei. M-am lăsat fascinat de povestea ei molipsitoare ca o gripă. Trecea însă totul printr-o batistă a optimismului. Se vedea că nu-i plăcea realitatea nudă. Dar iubeam asta la ea. După o vreme, mi-a așternut degetele ei lungi pe picior și mi s-a sculat. Mi-a spus că ar trebui să plece, dar întâi ne-am mai tras-o o dată. Am urcat-o cu genunchii pe scaun ținându-se de spătarul argintiu. Îi atârnau labele lungi ale picioarelor într-un fel umil. Parcă o încolțisem fără să-i mai dau vreo șansă. Mă excita teribil să-mi înfig mădularul în ea în felul ăla patronator. Îi simțeam fesele care se lipeau de pielea din jurul sexului meu. Îi vedeam ochii închiși și felul în care își deschidea gura în oglinda înaltă așezată în fața noastră. Îi vedeam sânii cum se mișcau și se lipeau de spătarul scaunului. Am văzut un chip vulnerabil gata să juiseze. A început din nou să arate extaz când am primit două mesaje pe telefon, care au deconectat-o de la moment într-un fel în care n-aș fi vrut. Mi-am descărcat sucul bărbătesc pe

fundul ei fierbinte, după care i-am sărutat unul din pometii lucioși și am invitat-o la un duș. M-am simțit prost. Era parcă expulzată dintr-un basm și mă simțeam mizerabil în legătură cu asta. Nu știa ce să-mi răspundă, însă am tras-o cu mine sub apa caldă a dușului. În timp ce aceasta se revărsa peste noi, am desfăcut gelul de duș peste umerii ei și i-am masat fiecare părticică a corpului – avea să miroasă a mine. I-am întins gelul rece cu atingerea mea caldă peste gâtul lung și subțire, peste umeri, pe spatele drept, pe mâini și pe șolduri. Pe fund, trecându-i cu grație teatrală crăpătura fundului și vulva în jos, în sus și iar în jos. I-am mângâiat picioarele amândouă, până a devenit toată alunecoasă, apoi am luat-o în brațe. Ne-am sărutat lung sub apa care ne biciuia grațios trupurile. Mi-a trecut și ea cu mâinile pe piept, peste abdomen, evitându-mi cu o finețe excitantă sexul. M-a luat în brațe și mi-a turnat cu gel rece de duș pe spate și pe fund. Dacă nu s-ar fi grăbit, i-aș mai fi tras-o cel puțin o dată. Dar și-a înfășurat în jurul corpului un prosop mare și a ieșit din baie. Am mai fumat o țigară în compania ei, după care s-a îmbrăcat și a chemat un taxi.

Mesajele care păreau c-o disturbaseră pe Ruxandra s-au dovedit a fi de la Dragoș. Era prin oraș și voia să mă viziteze, probabil ca să bem. Nu i-am mai răspuns atunci. Dar o oră mai târziu, pe la 4 a.m., mi-a scris o tipă.

Victoria: „Ce faci??"

Eu: „Bine. M-am pus în pat cu gânduri de somn. Tu ce faci? Gata clubul?"

Nu mai vorbisem cu ea de aproape două săptămâni. Dar părea doar logic faptul că fusese în club de mi-a scris la ora aia.

Victoria: „Da, gata în seara asta. Ce zici, nu treci pe la mine?“

Eu: „Când? Acum? Nu știu ce să zic. Mă simt foarte obosit.“

Victoria: „Haidee, nu am chef să închei noaptea acum!“

Eu: „Dacă mi-ai fi scris mai devreme, probabil că aș fi venit și mai târziu pe la tine. Sau mai devreme. Depinde cum privești lucrurile.“

Cu Victoria mă cunoscusem în urmă cu exact două săptămâni, în Vintage. S-a întâmplat într-una din serile în care Delia era la mare cu prietenii ei și fără mine. Dar asta nu mai avea importanță. Treaba cu ea era că îi scrisesem a doua zi după ce din club am mers la mine, iar ea mi-a răspuns după câteva ore cu o așa plictiseală în cuvinte că nu mi-a mai venit s-o caut. Cu toate că-mi plăcea atât de mult numele ei. Și nu era numai asta. Îmi plăceau mai multe. Dar acum mă căuta ea. Însă doar înainte de sfârșitul nopții. Probabil pentru că nu fusese șarjată de niciun tip. Eram rezerva tușului cu care s-a tipărit pagina asta.

Victoria: „Deci nu ți-e somn! Haide să pierdem timpul sau să vedem un film la mine!“

Eu: „Și totuși, de ce nu m-ai anunțat mai devreme?“

Victoria: „Am crezut că va dormi o prietenă la mine, dar mi-a zis că nu mai vine în ultima clipă“.

Eu: „În regulă".

Nu credeam o iotă din ce spunea. *Dar dacă așa fusese?* M-am gândit c-o să aflu mai multe dacă o să merg pe la ea. Dacă s-ar dovedi că n-are dreptate, aș fi făcut totuși o plimbare nocturnă cu taxiul, oricum îmi plăcea Bucureștiul noaptea. M-am oferit să iau ceva de băut, însă avea destulă băutură. Mă aștepta aproape goală. Nu prea m-a mai trecut gândul cu care am plecat de acasă. Avea niște sâni fantastici, într-un maiou lălâi, care îi acoperea sfârcurile și prea puțin împrejur. După ce am dezbrăcat-o de puținele haine pe care le purta, m-a trântit pe canapea și mi-a deschis șlițul la blugi. I-am simțit gâtul fierbinte și limba lascivă pe organul meu. Mi-a zis că am un penis foarte drăguț și performat câteva minute de un oral extraordinar până mi s-a întărit ca piatra. Când am ridicat-o, am scăpat de pantalonii care mă mai acopereau și am lăsat-o să mi se pună deasupra. S-a lăsat ușor în organul meu uns de saliva ei dulce, după care a început să se miște curat. Sânii ei săreau în sus atât de poetic încât nimic nu le-ar fi putut egala prestația divină. I-am privit degetele frumoase ale picioarelor cum se încordau la fiecare mișcare. Era toată plină de mine și simțea asta. Era plină și gemea. După ce a juisat și mi-a acoperit întreaga față cu părul ei negru, am întins-o și m-am suit deasupra ei. Am intrat din nou în ea. I-am prins fundul în mâini și am început să fut cu putere. Mi-am trecut mâna dreaptă sub fundul ei fragil, iar cu mâna stângă îi perindam sânii moi pe care îi mai apăsam din când în când.

A început să geamă de parcă ar fi juisat din nou, iar faptul că gemea așa mă făcea să continui cu aceeași intensitate. Ne sărutam zgomotos. Mâinile ei îmi cuprindeau fundul și spatele, în vreme ce eu asudam deasupra ei. Când am terminat, m-a înconjurat cu picioarele și și-a înfipt unghiile în brațele mele.

I-am privit pentru o clipă ochii de albastrul mării și am sărutat-o cu o senzualitate cu care intenționasem să-i spun totul. Că părea femeia perfectă pentru mine atunci când am cunoscut-o. Că m-aș fi îndrăgostit de ea ani la rând dacă nu aș fi simțit că mă minte. Că aș fi rămas să-i prepar micul dejun dacă m-ar fi căutat mai devreme în noaptea aceea. Ori că îi iubeam frumusețea într-un mod teribilist. Nu știu câte a înțeles din sărutul ăla, așa că n-am mai stat mult și m-am îmbrăcat să plec. Am coborât două etaje pe o scară îngustă și am dat ochii cu soarele care te nimerea printre blocuri.

Atunci când viața te înzestrează cu un simț dezvoltat, lucrurile mici din jurul tău devin captivante. Tocul pantofilor în contact cu asfaltul îți sună diferit dimineața. Umbra matinală a unui copac înseamnă ceva. Lumina soarelui te binedispune, știind că toată lumea doarme, iar tu urmărești. Până și plecarea are o frumusețe aparte. A ta sau a lucrurilor. Găsești efemeritatea fascinantă dincolo de tristețea schimbării. Te bucuri că a existat. Și atât. Te bucuri.

Victoria nu mi-a zis prea multe în ziua ce se pornise. Și nici în următoarea. Și nici eu n-am făcut-o.

Ajuns în dimineața fierbinte a apartamentului, am băut niște bere și m-am culcat. Când beau bere, de obicei, îmi potolește setea împreună cu o poftă animalică de bărbat ori mă ia somnul. Era duminică. Uram duminicile, deci dorința mea a fost să dorm cât mai mult. Mă gândeam la necazul pe care l-am stârnit fostului Ruxandrei. Dar n-avea să știe de aventura ei, deci n-avea să-l afecteze. Dar mă gândeam la ea. Când m-am trezit, mă durea mădularul ca după o febră musculară. Mi-am făcut o scurtă analiză a sexului care arăta mai inocent ca niciodată. Ruxandra mi-a scris și i-am răspuns înapoi, după care Ștefan mi-a făcut o vizită, fiindcă îi era dor de mine. Era perfect, fiindcă așa aveam să mai pierd o oră sau două din duminica aia fără a deveni imbecil. Eram în București în loc să fiu cu anturajul din Roman pe la nu știu ce piscină sau pe undeva. *Nu știu cât aș putea să mai rezist în mediul ăsta*, gândeam.

Două zile mai târziu, am ieșit din nou. Eram în taxi și mă îndreptam spre casă, când mi-a dat mesaj Eliza. M-a întrebat ce fac, așa că i-am zis. A scris că e prin zonă și că ar trece pe la mine. Dragoș și Laura mă așteptau din senin în fața blocului. Erau cu mașina ei. Probabil se plictiseau și nu făceau decât să se plimbe.

— Ce mașină de femei ai, băi țagăre! i-am zis prin geamul coborât.

Am urcat la mine și i-am zis că mai aștept o prietenă. A venit și Eliza. Le-am pus tuturor ceva de băut. Dragoș conducea, Laura nu se gândea să bea alcool, Eliza a zis că e în

regulă, așa că n-am băut nici eu. Am dat toți câte un pahar sau două de Nestea pe gât și am fumat câteva țigări. Dragoș se comporta diferit față de restul zilelor, dar se putea trece cu vederea. Am discutat o vreme. Eliza m-a tachinat într-un fel cu niște poziții incitante pe care le-a luat în timpul conversației. O făcea intenționat și m-am înțeles cu ea din priviri c-o s-o fut serios când or să plece ăștia. Dragoș s-a hotărât că ar fi timpul să îi dea cu praf de mers după cam o oră. Eliza arăta bine, iar eu aveam vreo treișpe' gânduri cu ea dezbrăcată și cu mine înăuntrul ei. Am lipit-o de mobila de bucătărie și am dezbrăcat-o sărutându-ne. Mi-a desfăcut fermoarul pantalonilor de stofă și mi-a deschis cămașa. O lăsasem goală între timp. Mi-a îndepărtat boxerii și i-am străbătut părul care nu era lung și am tras-o de el continuând s-o sărut. Era deja udă când i-am atins vulva. Era plăcută. Am împins-o până în pat și am trântit-o pe el cu spatele la mine. I-am plesnit fundul în timp ce mi-am pus prezervativul și am intrat în ea. Gemea. A început să se miște în voia umplerii și să geamă intens. M-am aplecat peste ea și am prins-o din nou de părul roșcat. A alunecat într-un lung și entuziast orgasm. M-am mișcat în continuare până i-am auzit ultimul geamăt. Am întors-o cu fața la mine și am intrat din nou în ceea ce consideram a fi raiul în clipele alea. Porțile mi s-au deschis într-un fel divin. I-am prins sânii în mâini și am sărutat-o. Am ejaculat într-un fel epuizant. Am rămas acolo câteva momente. Aveam nevoie de-o țigară. Când eu m-am ridicat gol și încă în erecție să

îmi aprind țigara, ea s-a îndreptat către geam. Se uita înspre oraș fără să facă ceva anume, goală, cu sânii zâmbind țanțoș prin geamul deschis, în lumina de culoare caldă a încăperii. Ieșea pe geam goală chiar dacă nu vorbea la telefon. Chiar dacă doar să sufle fumul de țigară. Chiar și nefăcând asta. Nu înțelegeam – cele mai multe dintre tipe își arătau goliciunea pe geamul ăla. Cei din blocurile vecine văzuseră cu siguranță câteva perechi frumoase de sâni, dacă au avut curiozitatea de-a se uita în sus, spre blocul din față.

XI

Îi promisesem Deliei că îi gătesc cu toate că situația noastră era destul de ambiguă. Îmi făcea plăcere. Încă o voiam. Mult. Doar că părea să mă rănească tot mai tare, de fiecare dată când îi lăsam impresia că-i aparțin. Pastele așteptau fierte într-un bol acoperit, iar sosul bolognez era aproape gata în tigaie atunci când mi-a sunat soneria. De vreo trei ori, fiindcă Delia nu știa să sune doar o dată. M-am îndreptat către ușă. În momentul în care am deschis ușa, am văzut-o pe Delia și privirea rezistentă a unei doamne ce trecea pe palierul lung al blocului. Eram într-o pereche de blugi de care atârnau niște bretele subțiri și aveam o pereche de cizme în picioare, restul piele. Dar nu cred că era doar asta. Mă simțeam destul de mândru, fiindcă odată cu mine ieșise și un miros plăcut de mâncare. Am intrat înăuntru. Delia și-a oprit puțin privirea pe mine.

— Ce faci? Mă pupi? am întrebat-o și mi-am pus obrazul în fața buzelor ei.

Am întors ușor capul și mi-am dispus celălalt obraz – încă nicio reacție. L-am rotit din nou și mi-am lăsat buzele în apropierea alor ei, iar ea mi le-a sărutat.

— Biiine. Am ajuns și eu, deși era să mă pierd.

— Păi tu te-ai pierde și în propria casă! De fapt, dacă te las aici, mai găsești ieșirea? am râs eu.

— Măăă! a strigat pe un ton copilăros și mi-a dat cu palma pe spatele înfierbântat de muncă.

În timp ce conversam despre lucruri neimportante am scos o sticlă de vin de la frigider. Era acolo doar de vreo douăzeci de minute. Întotdeauna mi s-a părut de prost gust vinul foarte rece. La fel, și vinul foarte cald. Am turnat în două pahare și m-am întors la tigaia cu sos, pe care aveam s-o torn în bolul cu paste. Le-am amestecat și am primit un zâmbet observator. Mi-am îndreptat privirea către a ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar că nu știu dacă am mai văzut un băiat să gătească până acum.

— Înțeleg.

— Arată bine!

— Ei bine, atunci tu mănânci prima!

— Poate nu le-ai otrăvit!

— Nu aș putea să mă lipsesc de tine, baby!

— Hmm!

A venit în jurul meu și mi-a dat târcoale ca o pisică, și-a împletit mâinile peste abdomenul meu și m-a sărutat pe un obraz. Eu am scos dintr-un dulap două farfurii și am pus în ele paste.

— Nu pot să mănânc atâât! a exclamat revoltată.

— Mănânci tot, nu discutăm!

— Dar e mult.

I-am aruncat o privire dezaprobatoare și a înțeles. Ea era genul care prefera să se înfometeze, decât să se îngrașe. Făcea sport din an în Paște, în schimb mânca numai… habar n-am ce mânca, dar arăta bine. I-am tras un scaun și am luat-o de mână să o așez.

— Poftă bună! i-am zâmbit eu.

— Și ție la fel!

— Cum sunt? am întrebat-o după o vreme.

— Sunt foarte bune, mi-a replicat. Dacă n-am murit…

— Nu e târziu, am râs eu.

M-a surprins încercarea ei de-a mă tachina. Ea era victima perfectă a glumelor. Asta, dacă aveai curajul să glumești pe seama unei tipe așa bune. Sau dacă erați îndeajuns de apropiați. Dar atunci când riposta, venea de nicăieri. Te amuza și te surprindea în același timp.

Am terminat de mâncat și am așteptat-o și pe ea înainte să iau farfuriile și să le pun în chiuvetă. A luat ea inițiativa după ce s-a chinuit la ultimele furculițe, asistată de o privire exigentă.

— Baby, lasă vasele, ești invitata mea! i-am zis, văzând că a dat drumul la apă.

— Dar ce are? Tu ai gătit.

— Nu, închide apa, te rog!

— Biine, a răspuns.

A venit înapoi la masă și ne-am aprins câte o țigară, sorbind din paharele de vin. Am mai discutat o vreme, până la un moment dat, când mi-am îndreptat scaunul și corpul către ea și mi-am lăsat coatele pe genunchi. Mi-am pus mâinile pe picioarele ei fine și bronzate și le-am frecat ușor, ducând presiunea în susul coapselor. M-a sărutat.

I-am luat capul în mâini, iar sărutul a devenit umed și provocator. M-am ridicat în fața ei și i-am îndepărtat maioul. Am luat-o în brațe în timp ce ea s-a încolăcit în jurul meu și am dus-o până-n pat. Știam că e la menstruație dintr-o conversație cu o zi în urmă, dar i-am privit ochii plini de așteptare și m-am suit deasupra ei. Ne sărutam. Îmi trecea spatele cu forța unghiilor. Ne încinsesem irecuperabil.

— Dacă vom continua așa, o să vreau să intru în locul ob-ului, i-am zis.

— Mm… ești sigur? Sunt în ultima zi, mi-a răspuns în maniera în care n-ar refuza nimic.

— Tu ai fi în regulă cu asta?

— Da, a murmurat pe un ton rușinos. Dar dacă o să mă scurg totuși?

Am râs.

— N-ar fi trebuit să-mi spui asta din moment ce nu mă interesează. Punem un prosop.

— Hai mai bine în baie.

I-am sărutat din nou chipul strălucind, buzele, iar cu mâinile i-am îndepărtat tot ce mai avea pe ea.

— Așteaptă aici, cât merg eu până la baie!

— Cred c-ar trebui să te grăbești dacă nu ești sinucigașă! am strigat.

Oricât mi-ar fi plăcut să cunosc toate obiceiurile femeii, cred că unele intimități nu se încalcă. I-am lăsat câteva zeci de secunde și am intrat în baia deja deschisă. Am lipit-o de faianța albastră și am sărutat-o. I-am prins trupul în mâini, iar ea și-a îndoit un picior peste posteriorul meu și am fost înăuntru. Era fierbinte. Gemea aprins. Am pompat de câteva ori și în lucrarea mișcărilor mele am simțit-o incomodă. Am așezat-o pe mașina de spălat. Trupul ei dezgolit exprima excitare, iar chipul ei extaziat mă liniștea într-un fel. I-am atins vulva în superbitatea ei și am frecat-o în sus și în jos de câteva ori. A gemut. A început să se miște involuntar pe mașina de spălat încercând să se înfigă în organul meu. Chipul ei era dezastruos de plăcut. Am intrat în ea simțindu-i din nou căldura, i-am sărutat trupul și i-am prins șoldurile între brațe. Gemea necontenit. Și-a întins mâinile până pe spatele meu și nu mi-a mai dat drumul. Mi-l zgâria cu putere la fiecare penetrare adâncă, iar scâncetul ce-l auzeam din gura ei părea nemaipomenit. Am auzit-o pentru prima dată țipând, în vreme ce mă tot mișcam cu putere. N-o știam să țipe. Țipă din nou. Spatele meu era pătruns de unghiile ei, iar gâtul meu era suport chipului ei vulnerabil. Am auzit un zgomot, ca un pumn de apă izbind gresia. Nu m-am uitat în jos crezând că e un val al menstruației care o să mă inhibe. Țipă mai tare sub mișcarea mea constantă și din ce în ce mai puternică. Am

auzit al doilea pumn de apă izbind gresia și l-am simțit și peste piciorul meu. În momentul acela nimic nu mi-ar mai fi putut suprima curiozitatea. M-am uitat în jos văzându-mi sexul intrând și ieșind din al ei. Amândouă curate și la fel de ude ca și corpurile noastre. I-am prins spatele ud, gâtul. I-am sărutat buzele, fața și umerii. Totul era sărat. Era de parcă am fi ieșit din mare. I-am privit chipul eclipsat de plăcere și machiajul șters de luciul sudorii din care respiram amândoi. Avea părul răvășit și părea complet tulburată, dar o iubeam în momentul ăla. I-am dat la o parte părul și am sărutat-o. Gura ei m-a prins de gât, iar mai apoi cu dinții de umăr. Căldura părului mi s-a lăsat pe frunte în picături mari. Eram un strop din ploaia torențială pe care o aștepta jumătate de București. Țipătul ei orgasmic mă excita îngrozitor. Am strâns-o în brațe în timp ce pompam mai lent. Am ieșit afară. Am înconjurat-o din nou cu brațele, după care mi-am trecut mâna dreaptă peste vulva ei dulce și udă de câteva ori încât să-i înlătur tensiunea rămasă. Mi-am despărțit trupul de al ei. Eram aceeași apă.

— Scumpo, tu ți-ai dat drumul?

— Da, baby, mi-a răspuns sacadat.

— Nu. Adică ai ejaculat?

— Adică?? m-a întrebat privindu-mi ochii. Poate e de la menstruație, ți-am zis că o să devină așa… mi-a răspuns într-un fel care încerca să se scuze.

— Nu, baby, uită-te-n jos, i-am zis. Nu e sânge și am simțit un val lipindu-se de piciorul meu.

Ne-am îndreptat amândoi privirile de pe picioarele mele lucioase spre gresia udă ca într-o comedie veche.

— Nu știuuu, mi-a răspuns.

— Baby… i-am zâmbit într-un fel pe care doar momentul mi-l putea înțelege.

— Nu râdee! mi-a spus pe un ton rușinat.

— Nu râd, scumpo, ba chiar îmi place! i-am replicat, luându-i capul în mâini și sărutându-i buzele.

— Țigară? am întrebat eu pe un ton oarecum amuzat.

— Cred că mi-ar prinde bine una, a murmurat.

Mi-a atins spatele.

— Vai, baby… nu vrei să-ți vezi spatele!

Adrenalina mă făcea să nu simt senzația de usturime pe care mi-ar fi dat-o transpirația. M-am întors cu spatele la oglindă și mi-am văzut trei dungi de mărimea unei palme pe o parte și patru pe cealaltă și urme de dinți pe umăr.

— Baby, te ucid!

A râs într-un fel plăcut și a plecat.

— Ai face bine să savurezi țigara aia, am strigat, fiindcă s-ar putea să fie ultima!

— N-am vruuut, am auzit-o de dincolo.

Am ieșit din baie și am găsit-o aprinzându-și țigara. Am văzut gresia, i-am privit picioarele superbe, fundul simetric pe care s-a amprentat un costum de baie subțire, cât timp a fost la mare fără mine, spatele bronzat, cu o urmă din naștere deasupra unui șold și părul șaten cu șuvițe blonde revărsându-i-se pe ambii umeri. M-am îndreptat către ea

și i-am plesnit fundul. N-a scos o vorbă. A schițat un zâmbet vinovat și s-a așezat pe unul dintre scaune. Mai târziu am observat urma propriei palme. M-a excitat și am futut-o din nou, acolo, pe scaun. Gemetele ei vulcanice și mâinile ei frumoase se țineau strâns de spătarul scaunului sau de masa de lângă. Mișcările mele puternice și adânci ne-au mutat la un metru distanță până ce glasul ei să se domolească, iar eu să fiu complet epuizat. La un moment dat, vizualizam cum, ținându-se de masă, iar eu tot mutând scaunul din loc, masa avea să se termine. M-a amuzat.

— Dormi la mine? am întrebat.

— Păi cu gândul ăsta am venit, baby! mi-a spus făcând niște ochi mari. Voiai să mă alungi??

— Nu, cum să te alung, scumpo? Tocmai d' aia te-am întrebat, m-am scuzat eu zâmbind.

— Nu, tu voiai să mă alungi, a murmurat ea cu glas de copil.

— Nu, baby, mi-ar face plăcere să rămâi, i-am spus, după care am sărutat-o.

Am făcut câte un duș după care am pus un film.

— Să fie romantic, daa? mi-a spus.

Devenise atât de alintată față de mine, că începusem să uit partea serioasă a ei. O mai vedeam uneori când ne certam.

— Ok, baby, o să pun o comedie romantică.

— Așaa!

M-am așezat în pat lângă ea și am luat-o în brațe. I-am cuprins pieptul din spate și i-am simțit fundul și picioarele

fierbinți și liniștite. Mi-a sărutat una din mâini și în scurt timp a adormit. M-am sustras de acolo la un moment dat, mi-am turnat un pahar cu vin și m-am dus pe geamul de la bucătărie să fumez o țigară. Am admirat luminile aprinse ale orașului, în timp ce suflam fum înspre el. Era ciudat. Simțeam că nu pot să o rup cu ea. Nu înțelegeam de unde acest sentiment. Îmi trecea prin cap că trebuie să am grijă de ea. Că mulți n-ar avea. Că mulți și-ar bate joc de inocența ei. Și că cine știe peste ce tâmpit ar putea da. Cumva, reușea să atragă tâmpiții. Remarcam ironia. Dar, în definitiv, când realizezi că viața n-are niciun scop, începi să apreciezi altfel totul. Ajungi să îl iubești chiar și pe cel care te urăște. Să vezi frumosul din urât. Și asta, fiindcă lucrurile groaznice au întotdeauna ceva frumusețe în ele. Exersezi perceperea gustului mâncării și îmbuteliezi mirosul ei undeva în tine asemenea unui bătrân cu puțin timp rămas. Viața e prea crudă, prea scurtă și prea banală pentru a mânca folosind tacâmuri din plastic, pentru a bea vin cald, pentru a avea o slujbă anostă, pentru a nu face ceea ce iubești, pentru a trăi iubiri mediocre, pentru a dărui orgasme din obligație sau pentru a te mulțumi cu puțin.

În noaptea aia am fost la un picnic sub un soare arzător. Erau acolo probabil două persoane cu relevanță: Tavi, un prieten din Roman, care avea o relație serioasă și pe care, uneori, mă gândeam chiar să fiu invidios; și Lavinia, care îl ocupa pe Tavi cu o discuție. Ei nu aveau de unde să se cunoască. Amândoi stăteau pe spate, sprijinindu-se pe

coate, și vorbeau. Eu eram pe o pătură înconjurat de iarbă, sub umbra parțială a unui copac, și făcând sex cu o tipă. O aveam în față, complet goală, înfigându-mi mădularul între picioarele ei. Cu mâinile îi puteam simți sânii. Îi cunoșteam sânii. Nu gemea, nu țipa. Nu i se auzea deloc glasul. Tavi împreună cu Lavinia ne priveau. M-am oprit pentru câteva secunde și le-am văzut privirile insondabile. Nu înțelegeam nimic. M-am trezit.

Era vreo opt jumătate. Delia era în aceeași poziție în care o lăsasem. I-am sărutat chipul, după care am mers la baie să-mi fac rutina matinală. M-am întors și am admirat-o aproape goală cum dormea dezinhibată. Lumina dimineții trimitea înăuntru prin geamurile fumurii o culoare caldă și relaxantă.

Am încălzit apa și am pus de două ceaiuri negre. Am așezat pe o farfurie niște croissante, banane și portocale. Am lăsat ceaiurile să facă infuzie și m-am pus în capul oaselor lângă ea. Am încercat să-mi potolesc orice neliniște interioară privind tot. Am admirat culoarea aceea, sunetul dimineții auzit printr-un geam întredeschis, atmosfera dinăuntru cu ea dormind, micul dejun ce aștepta pe masă, împreună cu cești de ceai, din care răsărea un cuplu de etichete Twinnings. Am mai stat vreo două minute acolo, după care m-am apropiat și am sărutat-o.

— Bună dimineața, baby! i-am aruncat un zâmbet.

— 'neața! a deschis ochii mijiți de somn.

— E gata micu' dejun.

— Serios? a întrebat mirată și adormită în același timp.

— Da.

— Bine, mă trezesc acum, și m-a sărutat din senin, după care și-a făcut drum către baie.

Avea același fund superb și după ce s-a trezit.

Am pus niște muzică și am luat un loc pe scaun. A revenit și ea după două minute. S-a așezat lângă mine și și-a scos o țigară din pachet.

— Nu-ți strica pofta de mâncare de dimineață. Întâi mănânci un pic! am zis în timp ce i-am furat țigara dintre buze.

— Dar nu prea mi-e foame.

M-am uitat urât și a înțeles mesajul. A dus mâna către un croissant cu o privire de copil obligat.

— Vezi, acum parcă ne mai înțelegem, am zâmbit eu.

A mâncat un croissant și o jumătate de banană, după care ne-am aprins câte o țigară și conversam.

O oră mai târziu era plecată. Am primit un telefon.

— Da?

— 'neața, baby! Ce faci? am auzit o voce entuziasmată, dincolo de telefon.

Era Eliza.

— Bine, încă savuram dintr-un ceai negru – ritualul de dimineață, am zis. Tu ce faci?

— Bine, sunt la un bloc distanță. Tre' să ajung undeva, dar nu chiar acum. Aș fi trecut vreo zece minute pe la tine, să te salut, mi-a zis ca o propunere.

— Bine, baby. Ne vedem.

N-am putut s-o refuz. Am pus unele lucruri la punct. Nu voiam să pară neapărat evident dacă nu era cazul. Vasele le spălasem deja, așternuturile păreau inocente, iar spatele mi l-am ascuns cu o cămașă neagră. Mai aveam pe mine o pereche de boxeri.

— Heei, ce faci? am poftit-o înăuntru.

— Tre' să ajung până la un prieten de familie. O să fie și tata acolo. Dar întâi, m-am gândit să te văd un pic. Mă pupi?

M-am dus către obrazul ei, fiind asistat de o privire ciudată, după care m-a sărutat. Nu a abordat subiectul ezitării mele.

— Lejeră ținută, a remarcat ea cu un anume interes.

— Da, am zis să contrastez cu starea de spirit, am răspuns. Dar tu? Ai vreo rochiță care să nu fie transparentă?

— Nu cred, a râs ea. De ce, ești gelos?

— Ce-ai mai vrea tu să știi..

Am invitat-o să ia loc. Și am tras puțin de un fel de fundiță desfăcută ce o avea pe topul rochiei. Dacă aș fi tras mai tare aș fi lăsat-o în sânii goi.

— Ce e asta? am întrebat, jucându-mă cu ea.

— Vrei să mă dezbraci? mi-a zâmbit Eliza.

— Deși sună intrigant…

— … dar nu chiar acum, că mă grăbesc! mi-a răspuns.

I-am zâmbit.

Am conversat preț de douăzeci de minute, după care s-a încălțat să plece. M-a sărutat din nou și m-a prins în brațe

strângând cu afecțiune. Am ieșit în tocul ușii și am privit spre lift. În acel moment, o femeie în vârstă trecea pe hol.

— Bună dimineața, am salutat sfidător.

— Bună dimineața. M-a privit, s-a încruntat bătrânește și a plecat.

Nu înțelegeam cum de mă sincronizam atât de bine cu toate vecinele de pe etaj. *Dar măcar fusesem politicos.*

— Sunt o curvă.

M-am îmbrăcat să merg până la magazin ca să-mi iau țigări. Am lăsat două milioane unei vânzătoare drăguțe care mi-a oferit odată o brichetă Bic pe gratis. Mi-a dat alimente și băutură în schimb. Mai era una în magazinul ăla, poate chiar mai drăguță. Avea un păr negru închis și niște ochi albaștri care te făceau să uiți că putea să-ți fie mamă. Nu vreau să spun că semăna cu Victoria, dar aducea un pic. Avea totuși o față mai rotundă și câteva riduri în plus de care aș fi putut să mă îndrăgostesc oricum. Nu știu dacă slăbiciunea asta pentru brunete cu ochi de culoarea mării vine datorită mamei, care fusese oricum o femeie foarte frumoasă și pentru care am o iubire absolută. Nu știu dacă e vina ei sau nu. Dar demult, când am stat pentru o săptămână în spital, am avut un coleg de salon care era ceva mai mic decât mine. Nu e vorba de el, ci de maică-sa care îl tot vizita și era foarte scumpă cu mine. Avea același păr negru și aceiași ochi albaștri. Puteam să jur atunci că mama privea de la 3000 de kilometri prin acei ochi albaștri.

M-am întors acasă cu trei pungi de cumpărături, când m-am întâlnit pentru a doua oară cu o tipă din bloc.

— Bună!

— Bună și ție, am zis.

— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat amuzată.

— Ce scumpă ești tu! Mă descurc.

— La cât urci? am revenit eu după ce am închis ușile liftului.

— La 1, ai uitat?

— Aa, da, da. Ai dreptate. N-am o memorie foarte bună. Deci ai zis că mă ajuți? am întrebat ducând mâna pe butonul etajului 7 și apăsând.

A aruncat o grimasă de uimire când am făcut asta, iar eu mă simțeam ușor nesigur, dar m-am gândit că de ce altceva ar fi urcat în lift, dacă nu voia să mă cunoască mai îndeaproape. Așa că i-am pus o pungă în brațe și mi-am trecut mâna prin păr în fața oglinzii, fiindcă acum dispuneam de una.

A început să râdă.

— Deci de-asta ai vrut tu să te ajut, mi-a zis.

I-am zâmbit amuzat.

— Eu stau la prima ușă de pe stânga. Vrei să intri la un ceai? Simt că trebuie să fiu politicos în vreme ce tu te-ai oferit să mă ajuți cu astea, i-am zis de parcă aș fi depins de ajutorul ei.

— Nu știu ce să zic..

— Mi-ar plăcea compania ta 10-20 de minute, am zis în timp ce împingeam ușa. Oricum, sunt doar eu și pisicile de ceva vreme.

— Ai pisici?

— Nu. Am glumit.

— Ok, zâmbește ea. Dar să știi că îmi plac pisicile!

— Am presupus eu.

Am lăsat cumpărăturile jos și am întrebat-o ce vrea, suc natural sau ceai negru. Îi plăceau pisicile, deci nu putea fi genul care prefera alcoolul în mijlocul zilei. Am pus apa la încălzit și am început să vorbim. Am aflat că se numea Mihaela.

— Vrei să facem schimb de numere de telefon? m-a întrebat din senin.

— În regulă, i-am zâmbit.

I-am luat telefonul și mi-am scris numărul după care am mai stat un pic, sorbind din ceaiuri și a plecat. Era ceva foarte inocent cu ea. M-a șarjat ca pe un viitor cel mai bun prieten. Avea să mă sune sigur, dar nu știam dacă aveam să-i răspund.

Primisem între timp un mesaj de la Victoria. Mă rodea orgoliul și nu i-am răspuns, deși, ca de fiecare dată, mi-ar fi plăcut s-o văd. E amuzant că cei mai mulți bărbați cred că, odată respinsă, nu se mai întoarce. Eu cred că atâta timp cât îți asumi asta, e a ta.

Am ieșit în Freddo în seara aia, ca să beau ceva. Am ieșit singur. Deși mi-am imaginat c-o să găsesc pe cineva

ieșit. M-am întâlnit acolo cu doi vechi amici, dar nu la ei mă gândeam.

— Și cât am fost în Italia, am futut trei mașini, a spus unul când încă stăteam la terasă.

— Ești pericol public, i-am răspuns.

— Da, mă! Luasem un BMW 318 și din prima seară în care am condus-o mi-am luat 240 euro amendă. Aveam roțile pe spate neomologate. Erau mai mari. Arătau bine, dar nu aveam voie să circul cu ele. Ăla de la care am luat-o mi-a zis treaba asta.

— Și te ajută dacă ai roți mai mari pe spate? a întrebat Vali.

— Nu e că te ajută, da' arată bine. Asta e. Oricum, mașina am luat-o a doua zi, după ce am câștigat la pariuri.

Am râs.

— Am avut o perioadă de câteva luni în care mi-a mers bine rău, la pariuri.

— Ce fel de pariuri?

— Fotbal. Și am luat atunci 8200 euro din care mi-a dat 7000 în mână. Mi-am luat mașina, mi-am făcut asigurarea și mi-am luat o pereche de adidași de banii ăia, râdea el.

Am momente când sunt prea lucid ca să mai închid ochii la mediocritate.

Ce-ar mai fi de făcut? gândeam în timp ce conversația ii dădea în continuare cu zgomot. I-am scris Ruxandrei. Nu mi-a răspuns. Speram s-o văd. De fapt, mă răscolea o febră a nerăbdării de când plecasem de acasă. Cumva, am

presupus c-o să ies și o să dau de ea ieșită și să ne intersectăm. Ori să devin îndeajuns de convingător încât s-o scot din casă la o oră așa târzie. Dar probabil că dormea.

— Băieți, eu cred că vă las, am spus după o vreme.

M-am dus în Bound, unde m-am întâlnit cu tipul căruia, odată, i-am complimentat sacoul. Era la fel de energic și tot vorbea în microfon.

— Ce faci, băi? De ce nu m-ai anunțat că vii? Rămâneam aici în seara asta.

— Păi și unde ai vrea să mergi?

— Merg în Bamboo. Vii cu noi? m-a întrebat.

— Care noi?

— Tipele alea de la masă, mi-a zis și s-a uitat într-acolo.

Tipul ăsta era incredibil. Cele mai bune tipe din club erau la el la masă. Sau el stătea la masa lor. Gay sau nu, mă impresionase. Mă simțeam ușor nesigur în seara aia, probabil se datora și faptului că Ruxandra nu-mi răspunsese. Mi-am făcut o imagine cum că ăsta avea să colinde clubul toată seara. Tipele probabil că aveau și ele cunoștințe pe acolo, iar eu aveam să rămân și să beau ca un amărât singur, așa că am scurtat scenariul. De bine, de rău, Centrul Vechi avea un aer de casă.

— Nu merg, i-am zis.

— De ce? O să fie șmecher!

— Bucureștiul ăsta e nenorocit rău dacă și marțea petrece în halul ăsta, am spus eu ca o remarcă.

Adevărul e unul singur – Bucureștiul are o viață de noapte extremistă. Ceva monstruos se întâmplă aici între 10 p.m. și 5 a.m. În special vara. Tipe frumoase. Lume îmbrăcată bine. Băutură. Muzică bună. E o cu totul altă lume. Și e preferabil să ai bani.

Am băut un shot cu el și s-a făcut plecat. Eu am mai rămas.

Stând la bar, o tipă m-a rugat să-i fac loc pentru a-și comanda ceva, așa că m-am băgat în seamă. Am ieșit afară din club și am început să ne sărutăm.

— Știi, am băut un pic în seara asta, mi-a zis.

— N-aș fi observat.

— Cu toate că nu am voie să beau…

— Ești în regulă? am întrebat.

— Aa. Da, da.

A zâmbit.

— Ți se pare că vorbesc repede? m-a întrebat.

— Nu mai repede decât mine după vreo patru cafele. Dar te simți bine, nu?

— Da, stai liniștit.

Ne-am sărutat din nou și m-a mușcat puternic.

— Au, am replicat sarcastic.

— Aa, deci nu te doare! A dat să o facă din nou.

— Ba da, ba da!

— Îmi place stilul tău, mi-a zis după alte câteva fraze. Și porți cizme. Pari așa, playboy!

Femeile, ei bine, au un simț aparte în observarea lucrurilor deja evidente.

— Tu ce părere ai despre mine?

— Hmm, ești o tocilară minunată, am zis eu.

— Măă!

— Ce? Cum altfel să numesc pe cineva care a luat primul loc pe București la olimpiada de fizică?

— Haha. Nu sunt tocilară!

— Bine, bine.

— Altceva?

— Nu știu. Îmi place stilul tău. Și porți rochie. Pari așa, o tipă cu clasă!

— Merci!

Nu o prinsese, dar poate că băuse un pic, după cum susținea. Însă Ingrid, dacă n-ar fi fost un pic nebună, ar fi fost o tipă pe cinste cu fățuca aia drăguță și ochelarii ăia Nerd, care-i stăteau pe nas. Era frumușică, avea ceva finețe în gesturi, gusturi în a se îmbrăca și, presupuneam eu, și o vagă idee despre ce-o să facă cu viața ei. Nu știam exact ce se întâmpla. *Poate că eu eram de vină de nu ajungeam pe unda ei.* M-am gândit să ne întoarcem înăuntru și, când va părea că vrea să meargă acasă, să mă ofer s-o conduc fără vreun fel de așteptări. Ea ieșise la o întâlnire a colegilor dinaintea începerii anului școlar. Avea o colegă care părea că-mi dă ceva atenție. Și îmi plăcea. Părea ceva mai apropiată de euforia mea. Ne transmiteam telepatic stările. Când ea zâmbea, zâmbeam și eu. Când eu mă uitam

în gol și mă întrebam de ce nu mi-a răspuns Ruxandra, la fel părea că face și ea. Părea doar natural să mă duc și să-i vorbesc. Era grozav. Dar nu simțeam că ar fi corect să o fac. După o vreme m-am gândit să plec, dar Ingrid s-a sincronizat cu mine, așa că am luat un taxi și am dus-o acasă. După ce am lăsat-o pe aceasta acasă, mi-am făcut drum către Subway unde am așteptat vreo zece minute comanda care avea să-mi potolească foamea nocturnă.

A doua zi mi-a răspuns Ruxandra. A lăsat să se aștearnă o nedumerire pe ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă și de ce nu-mi răspunsese. Ne-am scris câteva mesaje. Realizase că eu nu eram decât un tip de ocazie și că totul a fost o greșeală cu mine. Într-un fel, se gândea să se împace cu fostul. *Probabil c-o făcuse deja.* Știam că tipul nu era de ea și eram uimit de sacrificiile pe care sunt dispuse să le facă unele femei pentru tipii despre care știu că le iubesc. *Dar poate că și ea îl iubea. Și poate că eu chiar nu puteam deveni perfect pentru ea așa cum ea putea deveni pentru mine.* Fericirea ei mi s-a părut mai importantă decât a mea, așa că am ales să-i șterg numărul și să n-o mai caut. Iustina mi-a zis odată că dragostea se modelează. Mă tot gândeam la asta. În seara aia, i-am invitat pe Iacob și pe Laur să vină în București pentru un weekend. Mă simțeam singur. Rămăsese să vorbim din nou spre sfârșitul săptămânii, dar n-au mai venit. Iacob și Laur erau doi tipi din anturajul pe care îl aveam în Roman. Se întâmpla să le treacă același sânge prin vene, deși erau total diferiți. Cu Iacob

mă știam de când lumea, iar cu Laur m-am cunoscut doar după ce a terminat o relație serioasă, în urmă cu un an de zile, și a început să iasă cu noi.

Era ceva ce mă dezgusta la viața pe care o duceam. Începusem să inventez scuze când vreo tipă se mai autoinvita pe la mine sau mai bătea câte un apropo. Mă tot gândeam la Ruxandra. În capul meu totul rămăsese romantic. Simțeam că putea însemna mult mai mult pentru mine. Dar de fiecare dată când, într-un final, mă decideam să mă apropii de cineva, mă simțeam ca dând foc mării. Ironic, tot ce preferam să pun în ramă, agățat de un perete, devenea tabloul cel mai uzual. *Ăsta e blestemul meu.*

Într-o zi în care mă plictiseam, ca să nu ajung prin vreun cazino, l-am vizitat pe Liviu care locuia împreună cu iubita lui, Corina. Era o zi de vineri.

— Vrei să mănânci ceva? m-a întrebat.

— Nu, nu. Mulțumesc. Am vrut doar să văd ce mai faceți.

— Oricum, o să gătim. Dar dacă spui că nu vrei, o să facem ceva de mâncare după. Hai să bei o cafea!

— Bine, bem o cafea, am zis.

Am băut cafea și am vorbit. Pe alocuri am mai tras câte-o țigară.

— Ce faci în seara asta? am întrebat.

— Nu știu. Corina o să gătească ceva. Probabil, eu o să fac niște curățenie între timp. O să mâncăm, o să bem

un vin, o să ne uităm puțin la televizor, după care o să ne culcăm. Tu ce vei face?

Fața mea se ridase și luase un zâmbet tâmp. Eram năucit de simplitatea cu care alții își trăiau viețile. Eram invidios pe zâmbetele lor magice în fața rutinei. Și, cu toate astea, parcă trăiam odată cu ei acel moment prelungit de așteptare. Trăiam prin ei. Eu nu puteam să răspund. *Ce aveam să le spun? Că mă tot gândesc la o tipă care simte că a făcut o greșeală că s-a culcat cu mine? Că aveam să ies pe Lipscani în seara aia, să mă înmoi bine în băutură, iar când ei s-ar fi trezit să ia micul dejun, eu abia aș fi ajuns acasă? Că, după un pui de somn, aveam să mă îndrept din nou spre locul în care speram să câștig ușor niște bani, dar aveam să pierd mai mulți decât intenționam să câștig?* Nu le puteam spune asta.

Mă îndreptam acum din nou spre casă, cu buzunarele goale, trăindu-mi propriul iad. Eram nervos pe cam orice. Încercam să înțeleg ce naiba se întâmplă cu mine. N-am reușit. Nu mă mai suportam în viață. Nu se lipea de mine nici soarele care sclipea puternic pe cer. De fapt, mă agasa la fel de mult ca un bâzâit de țânțar.

Am ajuns în apartamentul în care șovăia liniștea. Parcă prea multă liniște. Și căldură. *Nenorocita asta de căldură!* Am dat drumul la aerul condiționat și m-am pus în pat, privind în gol tavanul. Nu știu dacă adormisem sau nu, dar, sub pleoapele mele închise, ceva se petrecea. Rulau în ritm de slot variante și soluții la problemele pe care mi le

creasem. Era teribil. Mă străduiam să îi cer conștient somnului o soluție. M-am trezit. Nici nu știu dacă adormisem de fapt, fiindcă eram ceva mai obosit decât m-am culcat.

Mă întrebam cine o să mă scoată din rahat, fiindcă deja apelasem la două persoane care ar fi putut s-o facă, dacă și-ar fi dorit. Am apelat și la cineva care mi-era deja dator cu o sumă frumușică, dar treaba cu generația mea e că suntem cuvinte mari și fapte puține. Suntem speranțe și așteptări. Suntem altruiști dintr-o formă nesperată de egoism și suntem doar uneori. Niciodată atunci când cineva speră în noi, însă atunci când nu se așteaptă nimeni. Și apoi mă întrebam dacă trebuie să apelez la vreun psiholog. *Și ce ar fi avut să-mi spună psihologul?* Nu era nimic din ceea ce n-aș fi știut deja. Eram lucid. Ceva mai mult decât mi-aș fi dorit să fiu. Eu sunt întotdeauna integrat în moment. Asta dacă mă interesează. Dacă nu, s-ar putea să dau cu mașina peste tine în timp ce visez cu ochii deschiși la lucrurile care mă interesează de fapt. Nu știam pe cine să sun sau cui să-i povestesc. Și, chiar dacă aș fi făcut-o, gândeam, *aș fi primit vreun sfat cu durere de organ masculin feroce, care nu m-ar fi ajutat mai deloc.* Nu-mi plăcea să fac pe plac dramatismului în momentele acelea. Voiam ceva practic. Așa că am sunat o prietenă veche, care era la psihologie. Nu știu de ce dăduse acolo, fiindcă părea mai mult genul care are nevoie de un psiholog decât genul care e unul. Și când spun că avea nevoie de un psiholog, nebună era ultimul adjectiv pe care i l-ai fi putut atribui. Era fragedă. *Asta e!* Era

fragedă. O șarjasem odată într-un club și mi-a lăsat numărul ei. Avea câte ceva de rezolvat prin trecutul ei, așa că am ajutat-o să treacă peste. Nu vorbisem de mult, dar eram sigur că i-ar fi păsat câtuși de puțin de sufletul meu și că ar fi putut să mă ajute profesional, în vreun fel.

A fost surprinsă când m-a auzit dincolo de telefon, plimbându-mă neliniștit dintr-o parte în alta a apartamentului. Poate că era și ora la care o sunasem. Nu știam cum să-i spun, dar am început cumva, simțindu-mă prost. Apoi, un pic mai bine. Apoi, din nou, prost. Spre sfârșitul conversației am realizat că vulnerabilitatea mea o seducea. Eu nu mai fusesem așa în fața ei. Eu nu mai fusesem așa niciodată, în general. Mi-a zis că o să mă sune mai târziu. *Poate că îi pasă de nenorocitul de mine,* gândeam.

Mi-a zis să-mi repet un cuvânt, „schimbare". Să îl văd în lucruri. Avea un soi de dreptate. Răspunsul tot la mine era. M-am gândit, așadar, să mă întorc în Roman. Știam că totul avea să se schimbe dacă m-aș fi întors acolo, însă nu eram sigur cum aș fi putut să îi conving pe ai mei. Știam că o voi face, dar nu știam cum.

XII

Ceva se întâmplase. Nu eram sigur ce. Dar universul a hotărât să nu mă lase așa, mizerabil, cum mă simțeam. Ioana a decis să plece la fratele meu, în Bologna, așadar n-ar mai fi avut cine să arunce frecvent o privire asupra mea. Momentul s-a găsit la începutul anului școlar. Eram fericit să mă întorc în provincie. Dar n-am vorbit niciodată despre motivul pentru care Romanul era ca un fel de tărâm al făgăduinței pentru mine.

Ajuns la liceu pentru documentele de transfer, am dat nas în nas cu mai toți colegii, ceea ce nu mă încânta deloc. Trebuia să dau explicații sau să par afectat. Să le spun motivele pentru care plec.

— Ce faceți, băieți?

— Uite-l, măăă, pe David! a spus unul dintre colegi către întreg grupul. Și noi, povestim. Dar de ce așa târziu? Am fost întrebat.

— Păi, uitați-vă bine că nu mă veți mai vedea o vreme – mă-ntorc în Roman.

— De ce? m-a întrebat altul.

Am stat câteva minute cu ei la palavre, după care mi-am făcut rând în fața biroului directoarei. Deloc încântată de decizia mea, m-a silit să vin și în următoarea zi. În drumul spre casă, l-am sunat întâi pe Ștefan, apoi pe Tudor, ca să le spun ce avea să se întâmple. Tudor era entuziasmat de întoarcerea mea acolo. Era, probabil, cel mai bun prieten al meu din Roman. Făcusem generala împreună și, cu toate că ne-am urât la început, ne-am înțeles foarte bine apoi. Aveam opinii diferite asupra lucrurilor mici, dar asemănătoare asupra celor importante.

A doua zi, dis-de-dimineață am intrat pentru ultima oară în „Petru Rareș". La fel cum am intrat am și ieșit – grăbit și derutat. De la Timpuri Noi am plecat la Gara de Nord și am mers țintă către casa de bilete.

— Săru' mâna! Vreau și eu un bilet până la Roman, pe noapte!

— Să vedem, mi-a răspuns casierița, aveți un tren la 23:50. E bine?

— E bine! Cât este biletul?

— 90 lei, la clasa a 2-a. Mai puțin, dacă aveți carnet de elev sau student, a continuat ea.

— Nu am, i-am răspuns.

N-am mai avut carnet de elev din școala generală.

— … se călătorește bine la clasa a 2-a, a intervenit ea cu zâmbetul pe buze, de parcă simțea că-mi face o favoare.

I-am achitat, i-am mulțumit și am plecat spre casă. Pe seară, m-am întors împreună cu bagajul, biletul și dornic de somn. Într-un fel.

Am fumat câteva țigări până să vină trenul, după care m-am urcat în el. Era lung și a stat puțin, așa că m-am urcat într-un vagon la întâmplare. Mergând prin vagoane, am văzut oameni puși în cele mai confortabile poziții și înșirați pe scaunele trenului, ca o beteală în bradul de Crăciun. Mi-am găsit locul ocupat. *Să o înștiințez pe doamna care șade încă modest pe scaunul meu de faptul că dețin biletul cu numărul 102? Nu, că, de fapt, și ea s-a resemnat și n-o să-și capete locul din dreptul meu, ocupat de întreaga lungime a unei femei cu aspect de bărbat.* M-am pus în fața dânsei și m-am așezat confortabil. Cam cât de confortabil aș fi stat pe un scaun electric. Am început să citesc. Mă obișnuisem deja cu ideea că-i voi zări fața de fiecare dată când îmi voi dezlipi privirea din carte. Un chip ce agonisise o frunte plină de încruntări, un nas borcănat și o bărbie masculină – toate într-una. Mă ispitea des gândul să ies pe hol sau la baie, să mai fumez o țigară și să-mi mai îngrop urechile într-un sunet, altul decât cel creat de simfonia sforăindă din vagon. Stațiile erau punctul forte, atunci se auzea tot până la cel mai mic detaliu: era țiuitul din vagon creat de vreun fumător mai vag, care încerca să deschidă ușa cu maneta de panică; erau șoaptele din apropierea mea, care nu încercau sub nicio formă să deranjeze persoanele care sforăiau; și mai erau și sforăiturile în sine. Am plecat, mi-am luat cu mine sticla de Nestea, mi-am deschis un geam și mi-am aprins o țigară. Priveam luminile la orizont. Ma gândeam ca are să vină dimineața. Dar era noapte. Nu era niciun semn de

dimineață, de fapt. Iar luminile galbene arătau grozav răsfirate acolo, în frâiele întunericului. Mergeam și mă uitam la ele. Iar ele se uitau la mine. Era viață în luminile alea. Apoi, copaci și case au pătruns între mine și lumini. O pădure. O gară de sat, luminată de becuri albe, prin care treceam cu viteză. M-am uitat la mâna mea biciuită de vântul puternic, atârnând pe geam. La brațele mele. La mânecile suflecate. La cămașa neagră. La blugi. La pantofi. La palierul trenului. La compartimente. La oameni. Într-unul din compartimente, în spatele meu, se afla o tipă. N-o cunoșteam. Citea o carte de-a lui Oscar Wilde. Am văzut într-un colț de pagină, când cineva cu bagaj greoi a trecut pe hol și am fost nevoit să-i fac loc. Iar pe lângă autor și unghiile făcute cu negru, am văzut și un înger pe antebrațul ei, spre încheietură. Zâmbea, deși îi lipsea o aripă. Sau poate era pe partea cealaltă a mâinii. *Dar ce știu eu despre arta umplerii unei mâini cu cerneală?* Într-un moment mai sincer cu mine, m-a observat. Pe mine și atenția mea dată tatuajelor ei. A zâmbit. Privirea ei îmi dădea senzația că n-a fost prima dată când și-a luat ochii din carte. Părea deja familiarizată cu mine. Și-a schimbat poziția, căutând în continuare ceva în geantă. *Are să iasă și ea să fumeze,* mi-am zis. Când a ieșit din compartiment a împins ușa glisantă lângă care mă rezemam.

— Scuze, te-am lovit?

— Da, merci! Nu păreai atât de agresivă de acolo, dinăuntru, i-am spus.

— Scuze! Nu asta-mi era intenția, mi-a zis în timp ce mă privea cum îmi masam teatral umărul.

— Ok, te scuz, doar să nu faci un obicei din asta – am zâmbit.

Am vorbit vreme de câteva țigări, dar până la urmă ne-am și prezentat.

— Sunt destul de încântat, am zis. Și, dând mâna cu ea, am rămas captat pentru o secundă de tatuaje.

— Îți plac? m-a întrebat zâmbind.

— Sunt plăcute!

— Merci! Mai am câteva.

— Deja încerci să mă intrigi? Cam devreme!

— Nuu! a râs ea.

Am glumit pe seama sforăiturilor și a trenului ce mirosea a bătrânețe. Am vorbit apoi serios despre bătrâni și despre traiul lor neglijent din cauza statului corupt. O persoană a trecut pe hol și ne-am apropiat amândoi de geam. Ne-a lăsat timp să ne analizăm chipurile îndeaproape. Avea buzele roșii, nu mari, dar cu formă proeminentă, un ten ciocolatiu și niște ochi căprui-închis în care se ascundeau secrete. Și-a retras privirea spre mâna în care avea țigara și bricheta. Și-a aprins-o, iar după câteva fumuri m-a întrebat de unde sunt.

— Ai buze frumoase! am întrerupt-o eu.

— Merci! Sunt mai frumoase decât tatuajele? m-a întrebat ea plină de mândrie.

Narcisista naibii!

— Greu de spus, i-am zis privindu-i ochii sub care i se așternea relaxarea.

— De unde ești? Nu mi-ai răspuns...

— Roman, într-acolo mă îndrept. Tu?

— Eu sunt din Bacău. Se pare că vei avea companie o bună bucată de timp.

— De ce o faci să sune așa amenințător?

Am mai vorbit o vreme și ne-am apropiat unul de celălalt. Mi-am înălțat mâna spre geamul deschis să arunc țigara și am lăsat-o sprijinită pe bara de sub geam. Ea mă privea în ochi, i-a scăpat privirea pe buze, am văzut și am sărutat-o. Ne-am privit în ochi și ne-am sărutat din nou. Avea un gust de zmeură combinată cu mentol, țigară și salivă. Limba îi era catifelată. Mi-a pus mâna pe abdomen apoi a lăsat-o deasupra șoldului, parcă sfioasă, în timp ce ne sărutam. Deodată s-a retras.

— Stăm aiurea aici! mi-a spus.

— Cred că mai toată lumea doarme, i-am răspuns eu fără griji. Dar vino mai încoace!

Am luat-o de mână și am pornit spre capătul holului de care eram aproape. Am lipit-o cu spatele de ușa băii. Am început să o sărut din nou, parcă dependent de ceea ce simțisem, iar ea mi-a răspuns. Mi-a băgat mâna în păr, eu am coborât și am sărutat-o de pe gât până pe umărul dezbrăcat. Am revenit înapoi la buze, iar mâna am trecut-o pe același culoar pe care-l sărutasem. Voiam să-i ating sânii fără sutien care mă ispitiseră încă dinainte să vorbim, dar

simțeam o căldură în obraji la acest gând. M-a tras înspre ea și i-am simțit deodată decolteul blând ce s-a transmis prin bluza ei și prin cămașa mea. O simțeam ca dezbrăcată. Mă excitase. I-am trecut mâna sub bluză, deasupra fundului și am ridicat-o până în zona în care ar fi trebuit să găsesc breteaua sutienului. Din coate și-a lăsat ușor bluza ridicată de mine, dându-mi de înțeles că sunt un nenorocit. M-am oprit din a o săruta, mi-am lăsat bărbia pe umărul ei și i-am sărutat gâtul descoperit de păr.

— Ești sexy! i-am șoptit.

— Mulțumesc! Și i-am văzut privirea care căuta parcă ceva împrejur – un corpus de gesturi ca al unei femei ce-și căuta iubitul.

— Călătorești împreună cu cineva? Sper că nu cu vreun iubit!

— Iubit? Cred că e cam târziu să mă întrebi asta!

— Dar? Am observat că ești un pic distrasă. Ca și când ai căuta pe cineva cu privirea, am zis eu, părând arogant.

— Nu, sunt doar cu fratele meu mai mic!

— Aa, puștiul de lângă doamna aceea era cu tine?

— Da, e fratele meu, Denis.

— Înțeleg…

— De ce zâmbești? m-a întrebat.

— Pentru un moment, am crezut că va veni cineva să mă arunce din tren! Ar fi fost o călătorie interesantă, am râs eu.

I-am furat bărbia cu mâna și am sărutat-o ca pe o soție.

— Mvai! a exclamat prin sărut.

A împins ușa din spatele ei și a apăsat clanța. M-a tras după ea și am încolțit-o cu brațele vizavi de geamul băii. Ne-am lăsat afundați într-un sunet de tren și, mai mult de atât, într-un sărut interminabil, fierbinte și ud ca o ploaie de vară. M-a prins de fund. Parcă m-ar fi vrut înăuntrul ei.

Mă gândeam că, probabil, nu vom ajunge să facem sex. Dar mă gândeam că totuși nu vom fi întrerupți. Mă gândeam că roșcata – casierița din Gara de Nord – chiar a știut ce face. Și, în timp ce mă gândeam la toate astea, cineva a apăsat pe clanță și a împins ușa în mine. Devenise deja un trend.

— Uau! Vă las două secunde! Și a închis înapoi ușa un tip înalt, mai plinuț, care purta o vestă tricotată.

Mi-am băgat cămașa-n pantaloni cât să arate rezonabil, în timp ce ea își aranja bluza și părul. Am ieșit eu primul, scuzându-ne cu o expresie amuzată.

Cam atât despre erecția mea din tren. Am mai vorbit, timp în care am ales să nu devenim clișeici și să ținem legătura. Părea ceva sublim de făcut. Am zis că, dacă ne-am mai întâlni vreodată, am ști amândoi ce înseamnă asta. Eu nu eram prea sigur, dar era romantic s-o spun și a afectat-o.

XIII

Mă simțeam ca făcând parte din mai multe realități. În urmă cu doar câteva ore eram încolțit împreună cu Ada de patru pereți. În urmă cu o săptămână eram dezastrul perfect. Dar acum mă aflam în fața casei pe care am părăsit-o la moartea tatălui meu. Îmi treceau prin fața ochilor imagini din perioada în care locuisem cu el aici. Max dădea puternic din coadă, la picioarele mele. Era o fericire direct proporțională cu viteza elicei lui care, dacă zburda un pic mai tare, își lua zborul. I-am mângâiat capul de câine puternic și m-am apropiat de el.

— Băi, Max, tu chiar nu te speli pe dinți? l-am întrebat așteptând un răspuns.

Se putea observa că mama doar ce părăsise casa cu câteva zile-n urmă. Înăuntru era curat. Până și prafului îi fusese teamă să se așeze. În schimb, frigul era crâncen. Atitudinea lunii septembrie avea un aer mult mai rece aici. Aveam nevoie de companie. L-am sunat pe cel care știa de venirea mea, Tudor. Pe seară, am ieșit într-un pub unde mi-am revăzut mai multe cunoștințe.

Eram de aproape două ore la o masă cu Tudor, Marcu, Iacob și Cristi.

— Aceea nu e Alisa? l-am întrebat pe unul dintre ei.

— Care? a întrebat Tudor.

— Cea care tocmai a intrat în pub.

— Ba da. De ce? m-a întrebat, neștiind că eu mai vorbisem cu ea de la mutarea în București.

— S-a schimbat, i-am răspuns privind-o, cu degetul arătător mângâindu-mi buza superioară.

— Nu cred că are prieten, mi-a replicat el sugestiv.

Alisa și eu ne mai întrebam de sănătate, uneori. Dar în momentul acela aveam mai bine de-o lună în care nu ne vorbisem.

— Și dacă are, ce? Revin imediat, am spus și mi-am croit drum spre ea printre canapele.

— Hei, ce faaci? am abordat-o eu.

— He-ei, a rămas blocată cu o expresie surprinsă. Nu mă așteptam să te văd aici prea curând!

— Ei bine, ți-am lăsat câteva mesaje, am văzut că nu-mi răspunzi așa că am venit să văd ce faci! am zâmbit.

— Ha ha, amuzantule! mi-a întors zâmbetul înapoi, atingându-mă cu mâna. *Da, e a mea!* Mă bucur să te văd, a continuat.

— Da. Deși te-am mai văzut în poze, te-ai schimbat puțin de la ultima revedere, am remarcat eu.

— În bine sau în rău? a zâmbit. *Mi-a cerut să-i confirm înfățișarea?*

— Baby, arătai deja bine. Însă, dacă e posibil, acum arăți mai bine! am măgulit-o schițând un zâmbet.

— Mulțumesc!

Am mai schimbat câteva replici după care i-am zis:

— Eu mă-ntorc la băieți, am gesticulat spre masa la care stăteam. Când și-a aruncat privirea spre locul mesei a căpătat o expresie ciudată.

— Ok, David.

— Dacă te plictisești, poți veni oricând la noi la masă.

— Sau poți veni tu la noi, a zâmbit ea.

— Nu s-ar cădea să petrec timpul la altă masă. Având în vedere că am venit de doar câteva ore și tot eu i-am scos din casă. Gata, m-am scuzat!

— Ca un nemernic!

I-am zâmbit nonșalant și m-am îndreptat înapoi către băieți. Mă întrebam ce-a fost cu expresia aia. *N-am fost eu, asta e clar! Probabil.*

Revenind pe fotoliul meu, îl observ pe Iacob privindu-mă, râzând într-un fel – o expresie care spunea tot. *Ăștia doi au avut treabă,* m-am gândit. Iacob era la baie în timpul discuției mele cu Tudor. N-avusese timp să-mi spună nimic.

— De ce n-ai zis nimic, țagăre? l-am întrebat.

— Ce să zică? a întrebat Marcu.

— Păi n-am avut ocazia, mi-a răspuns Iacob. Ți-a spus ceva de mine?

— Nu, pur și simplu mi-am dat seama.

— D'asta am întrebat. Ne-am lins acum vreo două săptămâni, dar nu e mare chestie, mi-a spus zâmbind.

— Sigur?

— Cocoș, n-am mai vorbit cu ea de atunci! mi-a răspuns convingător. Părea că nu-l interesează, era mai mult amuzat. Așa că, după mai bine de o oră de la intrarea Alisei în local, după un set de conversații cu bagabonții și vreo două pahare de Jack date la vale, le-am spus că vreau să plec acasă. Dorința mea era ceva mai complexă. Am primit un mesaj de la Victoria și m-am gândit că ar trebui să-i răspund în vreme ce eu nu mai eram în București iar ea nu știa asta. Voia să ieșim și să mai povestim.*Ce sincronizare bună, Victoria!*

— Cu cine îți scrii? m-a întrebat Tudor.

— O tipă, Victoria, am zis.

— Ce îmi place numele ăsta, Victoria, a zis Marcu. Din București?

— Da. Și mie-mi place numele ei, am răspuns.

— Ce rău o duci! a zis Cristi.

— Nici voi n-o duceți rău, se pare! am zâmbit eu.

— Băieți, eu am plecat, le-am spus după ce am terminat de tastat și am șters mesajul înainte să-l trimit. Mă răzgândisem.

— Singur?

— Nu cred, am răspuns amuzat.

Nu mai vorbisem cu Alisa, doar ni s-au intersectat privirile și, inevitabil, zâmbetele la un moment dat. Dar eram

destul de sigur că ar fi acceptat s-o duc acasă. I-am salutat pe băieți și m-am îndreptat cu același pretext către masa ei.

— Hei, voiam să te salut, fiindcă eu plec, i-am zâmbit.

— Aa, a murmurat ea pe un ton de regret.

— Dacă vrei, te conduc acasă. Sau ne mai plimbăm un pic…

— Ok, două secunde să-mi iau haina și vin.

— Te aștept afară, i-am zis.

A durat mai mult de două minute, dar a venit. Între timp eu analizam frigul și pe ea îndreptându-se către mine. Era îmbrăcată cu un palton crem, niște pantaloni negri și cizme de culoarea hainei.

— Sper că nu te superi că te-am furat din compania fetelor, i-am spus eu.

— Nu m-ai furat, eu am venit. Stai liniștit, cu ele ies mai tot timpul. Pe tine te văd o dată pe an.

— Poate ar trebui să te întorci înapoi, fiindcă de acum o să mă vezi mai des, i-am spus.

— Aa, da? Cât stai? m-a întrebat.

— M-am transferat înapoi, aici.

— Ce tare!

Am discutat despre București, ca oraș, ca oameni, arătându-se foarte interesată. Apoi, despre noutățile cu care eu nu eram la curent din zonă. Ne-am oprit în dreptul unei băncuțe. Intenționam să ne așezăm. Dar înainte de asta m-am apropiat de ea, iar vibrațiile dintre noi au creat un sărut.

— Chiar aș vrea să mai stăm, i-am spus luând-o cu mâna de mijloc și dându-i drumul, dar e frig afară!

— Și eu.

— Am putea merge la mine, am zis.

— Mmm… a murmurat ea, uitându-se lung în ochii mei.

— Locuiesc singur, am continuat eu ca un fel de întrebare.

— Ok, dar nu stăm mult, m-a avertizat ea.

Am ajuns după o vreme în fața porții mele și am descuiat-o.

— Vai, a strigat ea surprinsă.

— Max – Alisa. Alisa –Max, i-am spus eu calm și cu o încercare de râs.

— Nu mă mușcă?

— Nu te mușcă.

Max o plăcea la fel cum plăcea pe toată lumea. Dacă ar fi putut să-mi îmbrățișeze toate prietenele, ar fi făcut-o. În casă era călduț. Cu siguranță mult mai bine decât afară. Ne-am descălțat pe holul lung, iar eu mi-am lăsat haina în cuier și am cerut-o pe a ei, după care am invitat-o într-una dintre camere. S-a așezat pe pat ca și cum ar fi stat pe scaun. Am sărutat-o. Trupul meu a luat o poziție teribilă pentru mine, însă a acaparat-o pe ea cu un soi de masculinitate. Mă ținea legat într-un sărut lung și, involuntar, corpul mi-a cerut să mă aplec cu totul peste ea. I-am băgat mâna sub mijloc și am ridicat-o în sus, pe pat. I-am sărutat buzele,

gâtul și am înaintat pe acesta până sub lobul urechii. A gemut ușor. Mâinile mele i-au savurat corpul prin haine. Am dezgolit-o începând cu abdomenul. Mâna mea a creat un culoar aleatoriu pe pielea ei, atingând sutienul și trecând de el cu forța. L-am deschis în scurt timp, permițându-i mâinii să-i acopere pe rând fiecare sân. Se excitase. Gemea. Am dezbrăcat-o de bluză și de sutien. M-am dezbrăcat și pe mine. Mi-am dat jos simultan puloverul din lână și tricoul alb. Am văzut-o uitându-se în ochii mei. Aștepta un singur lucru – să își simtă corpul iubit de al meu. Mă lipesc de ea și-mi frec lent sexul de al ei prin pantaloni. Și-adus mâna până la fermoarul blugilor mei și mi i-a deschis, iar eu am continuat să-i frec sexul cu tensiune. Mi-am dat jos pantalonii, apoi am dezbrăcat-o și pe ea. În drumul lung până la gât, i-am sărutat coapsa pe interior, apoi mușchiul pelvian, ras de o zi, abdomenul și pe rând sânii. Mă simțeam excitat, dar organul meu care trebuia să-mi arate calea nu simțea la fel. *Rahat!* Eram una din miile de pene pe care Alisa stătea cu capul. *Nenorocita de oboseală! ... Și nenorocitul ăsta de Jack!* Ca să fiu sincer, i-aș fi pus-o în cârcă și lui Dumnezeu, numai ca să mă simt mai bine. Dar nu mă simțeam.

— La naiba, nu cred că puteam să fiu mai rușinat de atât! i-am spus.

— Stai liniștit, mi-a răspuns, nu e mare lucru.

Nu e mare lucru?! Ce? E lucru. Și e mare! Nu, nu e mare. Are dreptate.

— Scuză-mă două secunde, i-am spus.

Am sărutat-o scurt și m-am ridicat. Am ieșit din cameră și m-am îndreptat desculț către baie pe gresia nesimțit de rece care nu ajuta deloc. *Ce naiba poate să fie? Arată bine, mă conectez cu ea…*

Am închis ochii și am încercat să mi-o imaginez în pat, așteptându-mă în cea mai excitantă poziție. Pentru mine – cu cât mai dezinhibată i-ar fi poziția și cu cât mai inocentă i-ar fi atitudinea, cu atât m-ar excita mai tare. E o combinație greu de găsit. Sexul meu a început să crească. Dacă ar fi avut gură, probabil că ar fi strigat: „m-am întors!", iar după, s-ar fi supt singur. Am revenit în cameră, unde ea era acum, în lenjeria dată jos de mine, în urmă cu câteva minute, ceea ce m-a făcut să mă simt rușinat, dar optimist. Era într-o poziție contrară celei la care mă gândeam cu câteva clipe mai devreme, dar nu mă deranja asta. Nu mă mai deranja nimic. M-am băgat în pat lângă ea și am cuprins-o.

— Scuze, am zis, ezitant, cred că nu au fost destul de bine asociate mintea cu trupul. *Ce clișeu de replică.*

— Acum sunt? m-a întrebat, aruncându-mi un zâmbet.

— Mmm, posibil…i-am răspuns într-o manieră de laudă, frecându-mi sexul de al ei.

M-a sărutat adânc, cu limba, și a încercat să-și îndepărteze chiloții. Am ajutat-o eu, lăsându-i lenjeria pe glezne. Avea glezne frumoase. Am intrat în ea cu un deget. Era caldă și umedă. Am intrat cu totul. Aproape țipă de la prima intrare.

Geme în continuare. I-am sărutat gâtul și m-am oprit cu fața în părul ei care mirosea bine. S-a ținut de spatele meu în timp ce eu mă mișcam deasupra ei. Când mi-a dat drumul spatelui i-am cuprins sânii apăsându-i cu putere. M-a tras înspre ea. I-am sărutat fața, iar respirația mea caldă i-a sunat în ureche. Gemea întretăiat. A țipat de două ori printre gemete. Suna ciudat, dar plăcut. Am mai pompat o vreme până m-a prins cu picioarele să îmi oprească mișcarea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic! mi-a răspuns răsuflând greu.

— Dar?

— Când îmi vine trebuie să mă opresc. Nu știu cum să-ți spun…

— Ok? i-am spus aruncându-i o privire interesantă.

— Acum poți continua, mi-a zâmbit.

— E-n regulă. Eu nu mi-aș putea da drumul în scurt timp.

Mi-a arătat o expresie insondabilă.

— Oh, a murmurat.

— Acum îți spun eu să stai liniștită! i-am zis și i-am arătat un zâmbet leneș.

Am vorbit la un moment dat cu o tipă despre asta. Mi-a zis că orgasmul îi creează uneori o senzație ciudată – ca și cum creierul ar înceta să-i funcționeze sau inima i s-ar opri pentru câteva clipe. Ca un fel de gaură neagră în care intră. Iar orice mișcare dinăuntrul ei devine deranjantă.

XIV

De cum am păşit în vechea clădire ce mi-a servit pentru scurt timp drept liceu, am simţit-o. Popularitatea. Habar n-aveam de unde venea. Lipsisem o perioadă bună, iar la întoarcere, simplul fapt că veneam din Bucureşti, îmi punea pe tavă asta. Mă comportam exact ca-n fostul liceu, ca de-al casei. Dar nu eram sigur că era asta. Erau şi etichetele pe care lumea le oferă din senin oamenilor datorită unui fapt evident, dar pe care, aparent, oricum nu-l cunosc. Şi doar simţindu-mă aşa, n-am făcut decât să transmit asta. Puţini m-au salutat de cum am intrat. Simţeam însă cum priviri mă urmăreau meticulos.

— Salut pe toată lumea! am intrat eu în clasă, zâmbind. Unii dintre voi mă cunoaşteţi. Cu restul sper să mă înţeleg la fel de bine, am acaparat eu atenţia colegilor.

„De unde atâta încredere?“ citeam în ochii unora care nu mă cunoşteau, ca Andrei. El era un tip foarte înalt, slăbuţ, cu o expresie inocentă, tot timpul prezentă pe chip. Probabil se datora sincerităţii şi umorului lui cu care aveam să mă obişnuiesc mai târziu. Cunoscuţii ne-au prezentat.

— Încântat, am zis.

— Și eu, a replicat el pe un ton estimativ.

Deși părea că mă urăște la prima vedere, am ajuns să ne înțelegem bine. Directoarea era foarte încântată de revenirea mea. *Măcar la-nceput trebuia să fie.*

— Locuiești singur? m-a întrebat într-una din zilele următoare, în cabinetul ei. Mă chemase acolo probabil ca să mă cunoască mai bine.

— Da, i-am răspuns. Mama mea e plecată, iar tatăl meu a decedat, am fost eu ceva mai direct decât mă așteptam.

Și-a mascat o expresie.

— Frați, surori? a întrebat pe un ton, în continuare, destul de autoritar.

— Frate. Căsătorit. Dar și el, la fel de plecat, am schițat un zâmbet.

— Se pare că vei locui singur aici, a conchis ea cu o voce mai relaxată de data asta. Presupun că ai rude apropiate.

— Da, am.

— Deși sper că nu va fi cazul – să aibă cine să-ți bage mințile în cap când te lași pe-o ureche.

Mă tot gândeam la faptul că terminasem primul semestru al clasei a XI-a cu 4 la purtare, din cauza absențelor.

— Desigur, i-am răspuns.

Am început să cunosc profesorii, unii schimbați, față de ce-mi aminteam. Iar ca un ritual prin care trebuia să trec, cei mai mulți mă întrebau cum a fost în vechiul liceu și ce experiențe puteam povesti de acolo. Dacă nu le puteam povesti despre liniuțele de Magic care se trăgeau în colțul fumătorilor sau în clasă, în ore, la care nu participam; și

nici despre înmânarea sticlei de vodcă unul altuia, în ore, în timp ce profa' scria la tablă, la care mai participam; atunci despre ce puteam să vorbesc?

Olimpiade? N-am participat la așa ceva. *Nada! Niente! Nichts! Nichego!* Mă simțeam ca scos la tablă la vreo ecuație matematică – total nefolositor. Puteam deveni amuzant în schimb. Și o făceam deseori cu profesorii care-mi permiteau, dar nu mă lăsam purtat de val. Îmi respectam majoritatea profesorilor și lăsam asta să se vadă. Deseori, ăsta era factorul care mă scotea din belele.

Pentru un tip ca mine ieșirile și viața din afara orelor de curs erau totul. Liceul îl vedeam doar pentru niște acumulări de cunoștințe generale. Dacă voiam să cunosc ceva, mă interesa un subiect sau îmi plăcea un lucru, îl studiam și mă documentam din alte surse. Nu citeam ce mi se dădea la școală, nu eram pasionat nici măcar de orele de română. Materia de liceu mi se părea învechită. Și, cel puțin jumătate din ea, nefolositoare. Sistemul educațional românesc, urmat ca la carte, construia din tine dobitocul perfect. Dar eu nu aveam de gând să las asta să mă definească.

În jur, anturajul înflorea parcă tot mai mult cu mine în preajmă. Am cunoscut fețe noi, am revăzut fețe vechi. Am revăzut oameni ai locului pe care nu-i vezi atunci când vii doar în vizită. În acea perioadă, observasem și o diferență colosală a vieții de noapte a Romanului față de cea a Bucureștiului. Sau a vieții de zi. Mă refer aici la ieșirile haotice prin baruri sau cafenele. Sau pe la petreceri. Sau oriunde. Veți spune că e doar natural să existe, dar nu vorbesc

de cele deja evidente. Mă refer la faptul că Romanul e un oraș mic, ceea ce face ca toți cei care frecventează cluburile să-i cunoască pe toți ceilalți care frecventează cluburile. Uneori, poate crea situații stânjenitoare, alteori, poate aduce beneficii. Cert e că anturajele erau mult mai vaste. Dacă venea vreodată vorba de o tipă, se găsea unul să știe c-a avut o relație cu nu-știu-cine, prin ce fel de cercuri se învârte sau unde poate fi găsită. Părea iminent ca la un moment dat să dezvolt legături cu cel puțin două tipe care s-ar cunoaște între ele. Părea iminent ca la un moment dat să mă dau la iubita vreunui tip pe care să-l cunosc. Tot din pricina orașului mic și a grupurilor mari, nu la mult timp după întoarcerea în Roman, am căpătat eticheta de burlac. Sau de playboy. Simțeam priviri de fetișcane cum mă ocheau de la distanță sau auzeam cum chicoteau în jurul meu. Tipe îmbrăcate sumar ori nemachiate care își mascau chipul cu mâna atunci când ne intersectam pe stradă. Era flatant într-un fel. N-avea ce să nu-ți placă. Dar și asta venea cu un preț – devenise un clișeu să tot aud din gura tipelor „Eu nu sunt ca restul fetelor tale". Privind retrospectiv, statutul ăsta nu mi-a adus prea mult bine. Ba chiar a început să ridice ștafeta provocării, fiindcă plecau toate de la premisa că sunt un misogin nenorocit, că nu sunt prietenul femeilor, că nu le respect sau că eticheta asta mi-a adus-o plăcerea de-a povesti lumii ce se întâmpla în intimitatea mea.

…